Bestseller absolut The New York Times
MISTER O
LAUREN BLAKELY
EROSCOP

Spune-mi Mister O. Pentru că plăcerea TA este superputerea mea.

Treaba unui bărbat este să facă o femeie să înnebunească de plăcere, și n-ar trebui să iasă din dormitor până nu reușește. Eu asta livrez de fiecare dată. Cred că de aceea sunt un supererou al plăcerii, iar misiunea mea e să satisfac. Întotdeauna.

Însă am avut și eu un moment de rătăcire. Sora celui mai bun prieten mi-a cerut să o învăț tot ce știu despre seducție. Ce putea să meargă rău cu fata asta cu minte perversă, dispusă la tot felul de încercări?

Dar cu cât mai multe nopți petrecem în pat, cu atât îmi doresc să stau și zilele cu ea. Și pentru prima dată în viață mă gândesc nu la cum s-o fac să urle de plăcere în așternuturi, ci cum s-o țin în brațe cât mai multă vreme, să fie a mea cu totul.

Se pare că adevăratele aventuri ale lui Mister O tocmai au început...

HEROSCOPE

EROSCOP

Lauren Blakely

Mister O

Traducere din limba
engleză de Camelia Chioc

„Plăcere pură. Sexy. Decadent. Divin. Merită cinci stele orgasmice."
Bookalicious Babes Blog

„Cartea asta e o bijuterie! Nick e îngrozitor de SEXY! Și amuzant! Și adorabil!"
Emma Chase, autoare bestseller NYT

„O să fac o declarație șocantă. Cred că Nick Hammer este eroul meu FAVORIT. Drăguț, delicios de sexy."
Lacey Black

Cu 14 titluri în lista de bestselleruri New York Times, **Lauren Blakely** a avut același succes și în listele USA Today și Wall Street Journal, vânzările romanelor sale de dragoste ajungând la peste două milioane de exemplare. Trăiește în California împreună cu familia sa și mărturisește că și-a imaginat cele mai multe dintre poveștile de dragoste în timp ce-și plimba câinii.

Află mai multe despre autoare la *laurenblakely.com*.

/EROSCOP

/EROSCOP

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Oana Dușmănescu

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Geber86

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriel Ionescu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Mădălina Geambașu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLAKELY, LAUREN
Mister O / Lauren Blakely ; trad. din engleză de Camelia Ghioc.
- București : Editura Trei, 2017
ISBN 978-606-40-0293-8

I. Ghioc, Camelia (trad.)

821.111

Titlul original: Mister O
Autor: LAUREN BLAKELY

Copyright © 2016 by Lauren Blakely
This work was negotiated by Bookcase Literary Agency on behalf of Wolfson Literary Agency

Copyright © Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Dedicație:

Această carte e dedicată cititorilor mei.
Voi sunteți motivul pentru care scriu!
Și, ca întotdeauna, scumpei mele prietene, Cynthia.

Prolog

Întrebați-mă care sunt cele trei lucruri pe care le iubesc cel mai mult și răspunsul e așa simplu încât, practic, mi se rostogolește singur din gură: să lovesc mingea cât mai departe pentru echipa mea din liga de softball[1], să desenez un șir mortal de caricaturi și... a, da — să fac o femeie să-și dea drumul așa de tare încât să vadă stele verzi.

N-am să vă mint. Ultima e de departe preferata mea, la kilometri distanță de următoarea. Să provoci unei femei un orgasm de să-și încleștеze pumnii în cearșaf, să i se crispeze degetele de la picioare, să-i facă creierii praf e, după părerea mea, Cea Mai Mișto Chestie din Lume.

Juisarea unei femei e ca vacanța de vară, dimineața de Crăciun și o vacanță în Fiji, toate la un loc, unite într-un unic pachet de extaz atât de puternic încât face ferestrele țăndări. Să dea naiba, dac-am putea înmagazina și folosi frumusețea și energia femeilor când își dau

1 Softball — un fel de baseball, dar jucat pe un teren mai mic, cu o minge mai mare și moale. (*N.t.*)

drumul, probabil că am putea pune în mişcare metropole întregi, am putea opri încălzirea globală şi-am aduce pacea pe planetă. Orgasmul feminin e, în esenţă, manifestarea a tot ce e bun în lume. Mai ales când eu sunt ăla care-l provoc, şi am cauzat mii şi mii. Sunt ca un supererou al plăcerii, un aducător de fapte bune, sunt tipul-cândva-timid-devenit-mascul-feroce, iar misiunea mea e să ofer amantelor mele cât de multe orgasme posibil.

Cum am reuşit această uimitoare faptă măreaţă? Simplu. Sunt în egală măsură elev şi maestru în arta dăruirii de orgasme. Mă consider un expert în materie fiindcă — şi acum e momentul să dau toate cărţile pe faţă — sunt complet şi sută la sută *obsedat* de plăcerea femeii în aşternuturi. S-o aduc la extaz e singurul meu scop, iar dacă nu eşti în stare să-ţi faci treaba, ar trebui să te cari, naibii, din dormitor.

Dar ştiţi ceva? Sunt destul de modest să recunosc că mai am de învăţat. Fiindcă la o femeie ai mereu ceva nou de descoperit.

Îi place blând, dur, rapid, alene, agresiv? Îi place cu dinţi, jucării, scula mea, limba mea, degetele mele? Tânjeşte, cumva, după ceva în plus, cum ar fi o pană, un vibrator sau o combinaţie din cele de mai sus? Fiecare femeie e altfel şi fiecare cale spre plăcerea ei e propria ei călătorie erotică unică, cu nenumărate popasuri fantastice de făcut pe drum. Iau notiţe în minte, îi studiez semnele şi întotdeauna fac bucuros munca de teren.

Presupun că asta mă face Magellan-ul orgasmului feminin. Un adevărat explorator, care se avântă cutezător înainte, pregătit în orice clipă să cartografieze terenul plăcerii ei, până ce o aud ţipând în încleştarea extazului.

De acord, unii ar putea spune că sufăr de o dependenţă. Dar, acuma, pe bune, ce e aşa rău că vreau să fac femeia cu care sunt să se simtă bine? Dacă asta înseamnă că sunt un tip cu mintea calată pe un singur lucru, atunci, să mor eu dacă nu mă declar vinovat. Recunosc de bunăvoie că atunci când întâlnesc o femeie care-mi place, în câteva secunde îmi imaginez cum arată când juisează, ce sunete scoate, cum aş propulsa-o spre nirvana.

Problema e că există o singură femeie la care nu pot să mă gândesc așa, deși în ultima vreme creierul meu e disperat să descopere cum poate fi scoasă din minți de plăcere. A fost o luptă de proporții epice și am fost nevoit s-o țin într-un sertar special, sigilat și încuiat, și să arunc cheia, fiindcă e exact genul de situație pentru care s-a inventat expresia *jos labele*.

Ceea ce e naşpa rău de tot, fiindcă e pe cale să *întărească* dificultatea situației cu cuvintele care-i ies din gură.

Capitolul 1

Se spune că bărbaţii se gândesc la sex 99,99 la sută din timp. N-ai să mă vezi niciodată că încerc să contrazic vorba asta.

De ce-aş face-o? E aproape sută la sută corectă, mai ales dacă te gândeşti că restul de 0,01 la sută din capacitatea creierului e dedicată căutării neobosite a telecomenzii.

Însă în cazul meu — şi, presupun, în apărarea mea — sexul face parte din slujba mea.

Ca şi socializarea şi semnarea de autografe. Aşadar, iată-mă aici, la An Open Book, o librărie foarte tare din Upper West Side. Când adunarea asta de dat autografe a început, acum vreo câteva ore, o lungă coadă de fani şerpuia până afară, pe trotuar. Evenimentul organizat de compania mea de televiziune e pe sfârşite, aşadar, coada e tot mai scurtă. Coada a fost cam cincizeci şi cinci la sută contra patruzeci şi cinci la sută în favoarea sexului frumos, lucru de care nici prin cap nu-mi trece să mă plâng, mai ales că acum câţiva ani, fanii mei erau cam toţi tipi.

Unii încă mai sunt. Cum ar fi tipul ăsta.

— Episodul meu preferat e bazat pe aia, spune un adolescent stângaci cu voce chițăită și părul în toate părțile, arătând spre un șir de desene în care Mister Orgasm salvează o duzină de frumoase cu sânii imenși de pe o insulă izolată unde fuseseră private de sex mult prea mult timp.

Ce-a urmat? Numai un supererou cu mantie desenat putea să le reumple rezervoarele de plăcere aproape secate, până la un nivel înspăimântător de scăzut.

Mă cutremur când mă gândesc prin ce trebuie să fi trecut femeile astea până să apară eroul ca să le salveze.

— Îhm. Aia-i chiar super, spun și-i arunc puștiului un rânjet scurt, după care aprob serios din cap. Mister Orgasm a făcut doamnelor un mare serviciu, așa-i?

— Da, spune puștiul cu ochi mari, sinceri. Le-a ajutat mult de tot.

E bizar, fiindcă are vreo șaișpe ani și o părticică din mine își spune *de ce puii mei te uiți la serialul meu porcos?* Dar, pe de altă parte, înțeleg. Când eram de vârsta lui, nici eu nu știam nimic despre femei. Ceea ce probabil că explică de ce am început să desenez Aventurile lui Mister Orgasm, cândva desen animat online, acum serial TV de senzație transmis noaptea târziu, care include povestea despre mai-sus-menționata faptă cetățenească responsabilă făcută de eroul titular.

Titular.

Am spus titular.

În mintea mea.

În fine, ăla fusese clar un episod popular și unul dintre motivele pentru care compania mea de televiziune a pus la un loc câteva dintre vechile mele desene și-a scos această carte de benzi desenate de subsemnatul, Nick Hammer. Ediție specială și tot tacâmul, așa cum spune marca aurie scoasă în relief de pe copertă.

— Puteți să scrieți „Pentru Ray"? întreabă și, când ridic carioca neagră, prind cu coada ochiului o sclipire aurie, apoi o mână-n buzunar.

Of, băga-mi-aș.

Cred că știu ce-a făcut acum o clipă femeia din spatele lui Ray.

Termin cu semnatul și-i întind cartea lui Ray.

— Mergi și împarte plăcere, Ray, îi spun, de parcă ar fi o mantra.

Ne ciocnim pumnii și după aceea se uită scurt la mâna lui de parcă a primit binecuvântarea unui maestru.

Normal că așa e.

— Aveți cuvântul meu. Vreau să fiu un furnizor de plăcere, spune Ray solemn, strângând cartea la piept și recitând una din celebrele replici ale lui Mister Orgasm.

Frate, într-o zi, băiatul ăsta o să înnebunească doamnele. E hotărât, ceva de speriat. Dar nu încă. Fiindcă, mă rog, are doar șaișpe ani.

Întorc privirea spre următoarea persoană la rând și sunt orbit, la propriu, de cantitatea de sâni scoasă la vedere. E destul ca să declanșeze o transă masculină totală — privirea aia sticloasă, mutra aia tâmpă, ca de lovit de dambla, pe care numai țâțele o pot provoca la un tip. Nici eu nu sunt imun, pentru că... țâțe.

Sunt unul din locurile mele de joacă preferate.

Dar am antrenament serios în combaterea acestei afecțiuni. Face parte din slujba mea să interacționez cu publicul, așa că nu pot să umblu dintr-o parte-n alta cu gura căscată, holbându-mă la busturi. Însă femeia asta o să-mi pună la încercare îndemânarea. Poartă un tricou alb decoltat. Pentru cei mai mulți bărbați, asta-i o veritabilă kryptonită[1].

Se apleacă în față, ca să se asigure că am loc în primul rând la spectacolul pe care-l oferă. Arunc privirea-n jur în speranța că Serena, femeia de la PR, care e gravidă, veșnic zâmbitoare, dar unsă cu toate alifiile, și care se ocupă de serialul meu la postul Comedy Nation, se va întoarce repede din încă una dintre nenumăratele pauze de toaletă. E o adevărată profesionistă în a ține la distanță doamnele înfocate.

Știți ceva? Nu mă plâng. Nu mă deranjează câtuși de puțin că unele dintre telespectatoarele serialului devin un pic cam prea zburdalnice

1 Kryptonită — rocă din care era făcută planeta natală a lui Superman, Krypton, singurul material în prezența căruia devenea vulnerabil. (*N.t.*)

la astfel de evenimente. Nu mă supăr. Dar am senzația că asta n-ar trebui să se joace cu focul.

— Bună, îi spun cu un zâmbet Blondei Decolorate.

Interacționează. Socializează. Face parte din job. Fii personajul principal al serialului de uriaș succes care zdrobește în acest moment nenorocita de concurență de la ora unsprezece noaptea — precum și toate emisiunile care sunt difuzate mai devreme. Acest lucru îl încântă și-n același timp îl face să turbeze pe șeful postului TV, dar asta-i altă poveste, pentru mai târziu.

Femeia își duce mâna la piept, încercând o tactică tradițională de inducere a transei. Rezist cu stoicism.

— Sunt Samantha și-ți ador serialul, gângurește. Am citit săptămâna trecută și articolul despre tine din *Men's Health*. Am fost nespus de impresionată de dedicarea față de arta ta, dar și față de corpul tău.

Articolul — fiind în *Men's Health* — includea și o poză cu mine la sală. Apoi își lasă privirea să se plimbe deloc subtil de-a lungul brațelor mele acoperite de tatuaje, peste pieptul meu și... mă rog, hai să zicem lucrurilor pe nume: încearcă, practic, să se-mperecheze cu mine prin contact vizual chiar acolo, în librărie.

— Poți să-mi spui „Dedicare", îi zic zâmbind și-mi împing ochelarii în sus pe nas.

Mă neliniștește și nu din cauza decolteului revărsat, ci mai degrabă pentru ce-a făcut în buzunar acum câteva minute, la coadă.

Se apleacă și mai mult și împinge cartea pe masă, către mine.

— Poți să semnezi aici, dacă vrei, șoptește Samantha, trecându-și degetul peste decolteu.

Iau iute cartea.

— Mersi, dar cred că prima pagină e un loc excelent pentru asta.

— Ar trebui să-ți pui și numărul de telefon acolo, adaugă ea.

Semnez *Nick Hammer* și-i întind cartea.

— N-o să-ți vină să crezi, dar adevărul e că habar n-am ce număr am, spun, ridicând inocent din umeri. Cine-și mai amintește numere de telefon în ziua de azi? Chiar și pe-al său?

Unde naiba e Serena? Sper că n-a născut la toaletă.

Samantha chicotește, apoi își trece o unghie lungă, roz, peste semnătura mea.

— *Hammer*[1], spune făcând pe sfioasa, lăsând cuvântul să i se rostogolească pe limbă. E numele tău adevărat, sau e felul în care-ți alinți...

Nu, nu, *nu*.

Retragerea.

Nu pot să fac asta. N-am de gând să joc Sinonime Obscene bazate pe numele meu cu Samantha, care e pe cale să-și treacă unghiile alea ascuțite peste brațul meu.

— Scuzați-mă, vă rog. Ați scăpat cumva ceva pe jos?

Mă îndrept de spate la auzul vocii cunoscute — umor sec și în același timp pură inocență.

Blonda tresare.

— Nu, spune cu o grimasă iritată, repezind-o pe interlocutoare. N-am scăpat nimic.

— Sunteți sigură?

Tonul e tot, sută la sută, numai grijă sinceră.

Nu-mi pot stăpâni rânjetul care mi se lățește pe față, fiindcă știu că femeia din spatele vocii pune ceva la cale.

Harper Holiday.

Păr roșu. Ochi albaștri. Față de înger nevinovat și sexy, trup de prințesă războinică — ninja dată naibii — și o gură perfecționată în arta replicilor sarcastice rostite impecabil, la momentul potrivit. Cu ea aș juca Sinonime Obscene, Antonime Obscene... Orice, numai obscen să fie.

Harper pășește din spatele blondei de la coadă și deschide palma:

— Fiindcă sunt aproape sigură că asta e verigheta dumneavoastră, spune cu ochii ăia albaștri plini de îngrijorare, în timp ce cu cealaltă mână ia verigheta de aur din palma ei și-o întinde blondei pofticioase.

---

1 Hammer — ciocan. (*N.t.*)

— Nu-i a mea, spune agresiv femeia, cu o voce din care a dispărut orice urmă de drăgălăşenie ispititoare.

Harper se pocneşte peste frunte cu cealaltă mână.

— Proastă mai sunt! Pe-a ta ai pus-o în buzunar acum câteva minute. Uite, chiar acolo.

Arată spre buzunarul drept al blondei şi, bineînţeles, zăresc acolo conturul a ceea ce pare să fie o verighetă. Exact asta bănuisem că făcuse când o văzusem la coadă. O ascunsese. Probabil că uitase că o avea pe deget şi-apoi a încercat s-o ascundă în ultima clipă.

Femeia măritată se albeşte la faţă.

Te-am prins.

— Asta — continuă Harper ridicând inelul în lumina becurilor din tavan — asta e cea pe care-o ţin la mine pentru astfel de situaţii.

Samantha susură *javra dracului* în barbă, se răsuceşte pe călcâie şi se-ndepărtează cu pas apăsat.

— Lectură plăcută, strigă după ea Harper, după care se uită la mine, îşi lasă capul într-o parte şi-mi aruncă un rânjet care spune *tocmai ţi-am salvat curul.*

Într-o imitaţie personală de admiratoare înfocată a lui Mister O, spune:

— Nick Hammer. Ăsta e numele tău adevărat?

Şi deodată, sper ca Serena să rămână la toaletă cât mai mult timp.

Capitolul 2

Numele meu de familie adevărat chiar *este* Hammer.

Tot timpul sunt întrebat asta. Toată lumea crede că e fals. De parcă ar fi nume de scenă sau pseudonim, sau numele meu de stripper de pe vremea când trudeam din greu ca să-mi câștig pâinea.

Glumesc. N-am fost niciodată stripper.

Dar am avut norocul să nimeresc un nume de familie beton și am avut și mai mare noroc că m-am născut băiat, fiindcă, dacă aș fi fost fată, părinții aveau de gând să mă boteze Sunshine[1]. Așa, mama și-a botezat brutăria Sunshine și pe cei doi fii Wyatt și Nick. Surioara noastră a apărut la vreo câțiva ani după brutărie, așa că a scăpat și ea ca prin urechile acului de numele hipiot, dar a moștenit categoric gena. Josie e un spirit liber.

Arăt spre inelul din mâna lui Harper:

— Ai dat, cumva, o fugă până-n Vegas în weekend și te-ai măritat cu Penn? Stai! Sau te-ai luat cu Teller?[2]

---

1 Sunshine (lb. engl.) — rază de soare. (*N.t.*)

2 Penn și Teller — cuplu de magicieni celebri. (*N.t.*)

— Nu. Cu Criss Angel[1], spune şi îndeasă inelul într-o poşetă roşie aşa de mare că ar putea servi drept adăpost pentru refugiaţi.

— Acuma, pe bune — de ce umbli cu o verighetă la tine?

— Ţi-aş spune, dar aş încălca Codul 563 din *Manualul secret al magicianului*, scris anume ca să ţină-n ceaţă muritori de rând ca tine.

Mă bat cu degetele-n piept şi clatin din cap:

— Ba, pardon. Nu sunt un simplu muritor. Hai, varsă tot.

Îşi pune o palmă făcută căuş într-o parte a gurii şi şopteşte tare, teatral:

— E falsă. Am luat-o ca să fac un truc de prestidigitaţie weekendul trecut, la o petrecere.

— Ţi-a ieşit?

Aprobă din cap şi buzele i se curbează într-un zâmbet larg:

— Brici! Am transformat ăsta în inelul lui Green Lantern[2]. Puştiul era în extaz.

— Normal. Apropo — spun arătând cu bărbia în direcţia cucoanei de mult duse — mulţumesc. O clipă am crezut că poate-avea în buzunar un aparat de vibromasaj.

Face ochii mari.

— Ţi s-a întâmplat aşa ceva?

Fac semn că da, dându-mi ochii peste cap.

— O dată, la o întâlnire cu fanii.

— O fană s-a masturbat la coadă?

— Ori aşa, ori doar se ambala pentru mai târziu. Dar stai liniştită. Sunt cât se poate de bucuros că m-ai salvat şi de tactica ascunsului verighetei. Cred că s-ar putea să fii şi tu un supererou.

— Aia-s eu. Apar din neant şi salvez bărbaţi nevinovaţi de femei măritate cu bărbaţi periculoşi care-ar vrea să strivească forţa vitală din desenatori aflaţi la mare preţ în ochii publicului. Probabil c-o să vrei să mă scoţi la o cafea când o să-ţi spun că soţul ei are vreo trei

1 Celebru magician american. (*N.t.*)

2 Lanterna Verde — supererou de benzi desenate. (*N.t.*)

metri, braţe cât ţevile de tun şi poartă pe mâini boxuri de alamă. L-am văzut în faţa librăriei când am venit.

— Nu cumva e şi organizator de lupte ilegale?

Aprobă din cap cu o mutră fals-serioasă.

— Da, el e. E Fiara. E numele lui de ring.

— E clar că-ţi sunt dator cu o cafea. Poate şi c-o felie de tort, ca să ştii cât de recunoscător îţi sunt că m-ai salvat de Fiară.

— Nu mă duce cu zăhărelul. Prăjiturile sunt pentru mine o experienţă religioasă.

Coboară vocea.

— Mi-a luat mult timp să mă hotărăsc dacă să folosesc trucul cu inelul sau să-i dau ăştia — spune şi bagă mâna-n geantă ca să scoată o pereche de ochelari de vedere mov — şi să-i sugerez să-i pună ca să ţi-o tragă mai bine din priviri.

Izbucnesc în râs.

— Sunt creaţi special pentru asta? Că dacă da, tare-aş vrea şi eu o pereche.

Ca să-i încerc cu tine.

Aprobă iar din cap.

— Se găsesc într-un magazin din East Village. Trebuie comandaţi special, dar pot să-ţi fac o intrare, spune, apoi cotrobăie iar prin geantă.

Parcă e poşeta lui Hermione. Da, am citit toate cărţile cu *Harry Potter*. Doar e cea mai grozavă poveste spusă vreodată pe lume.

Scoate din geantă o copie a colecţiei mele şi-o pune pe masă.

— Poţi să o semnezi cu dedicaţie pentru Helena?

Când văd bonul în interiorul copertei, îi arunc o privire. A cumpărat-o aici.

— Harper, nu era nevoie să vii până aici ca să-ţi dau autograf pe o carte. Ţi-aş fi dat eu una.

Îmi face cu ochiul.

— Mă bucur că aflu că sunt pe lista VIP. Deocamdată, am o clientă care e îndrăgostită în secret de tine. Aşa că-i dau cartea semnată cadou.

— Transmite-i Helenei salutări de la Mister Orgasm, spun în timp ce semnez.

Când ridic ochii, Harper are pe nas ochelarii mov.

Clipesc.

Să-nnebunesc. Arată al naibii de sexy cu ei. Ca ochelarist, îmi plac gagicile care poartă ochelari și pe Harper n-am văzut-o niciodată să poarte până acum. N-o să vă mint: fantezia cu bibliotecara sexy arde viu în subsemnatul. Subsemnatul fiind eu și visez la fustă conică, bluză albă, strâmtă, descheiată aţâţător, și la Harper aplecată peste un pupitru, gata să-și primească palme la fund fiindcă a așezat greșit niște cărți pe raft.

Mă soarbe din priviri, așa cum făcea femeia de la coadă, și șoptește pe ton neruşinat:

— Ce zici, Nick, funcţionează?

Categoric, dar tu nici n-ai nevoie de ochelari ca să mă faci să-mi doresc să mi-o tragi din priviri. În plus, îmi imaginez cum arăți „îmbrăcată" doar cu ei.

Stai. Futu-i. Nu.

Cârpesc una celor 99,99 de procente ale creierului meu care tocmai au gândit asta. Fiindcă Harper e sora celui mai bun prieten al meu. Și Spencer mi-a promis deja c-o să mă radă în cap și-o să-mi vopsească sprâncenele dacă mă ating vreodată de ea. Nu că mi-ar fi frică de Spencer, dar îmi place mult părul meu. E șaten-deschis, des și... păi bine, am să fiu cât se poate de sincer — aș putea face lejer reclamă la șampoane. Na. Am zis-o.

Dar nici n-am de gând să pun în practică vreuna din fanteziile nenorocite pe care le-am avut cu Harper, cu toate că aceea cu ea aplecată peste blatul de la bucătărie e deosebit de eficientă în ultimul timp. Deși... nu-i prea corect față de fantezia cu ea în picioare la perete, nu?

Notă mentală: De reintrodus în noaptea asta în rotație fantezia cu peretele.

Dar să revenim la întrebarea ei despre ochelari.

— Brici, îi răspund, repetând expresia ei.

Îi scoate și aruncă o privire în spate. Mai sunt câțiva fani care bat din picior și-și țin la piept cărțile.

— Te-am acaparat prea mult timp. Ar trebui să plec.

— Stai. Aproape am terminat. Nu vrei să bem o cafea într-un sfert de oră? întreb, după care adaug repede: Ca răsplată pentru serviciile tale de salvare.

— Hmmm... Există vreun loc în orașul ăsta unde se poate bea cafea?

Își bate bărbia cu degetul de parcă chiar cântărește întrebarea.

Oftez din greu, prinzându-mă în joc.

— Că bine zici. E foarte dificil să găsești cafea. Nu e ca și cum e la orice colț de stradă sau așa ceva...

Aprobă înțelegător din cap.

— De obicei trebuie s-o vânezi în lung și-n lat. Poate să-ți ia ore în șir.

Pocnește din degete.

— Facem așa: lasă-mă să văd ce pot face cu o hartă. Dacă reușesc să găsesc o cană de cafea pe o rază de, să zicem, douăzeci de metri în jurul librăriei, îți trimit un mesaj cu locul respectiv.

— Recepționat.

Mă salută militărește și se răsucește pe călcâie și jur că nu mă uit prea insistent după ea cât timp își croiește drum prin librărie spre ieșire. Bine, fie. Poate că mă holbez vreo trei — patru secunde la fundul ei. Cinci — maximum. Dar e un cur de senzație, așa că ar fi păcat să nu mă bucur de priveliște.

Serena se întoarce, se instalează lângă mine la masă și în următorul sfert de oră mă concentrez asupra fanilor mei — semnez, stau de vorbă, interacționez și socializez.

Când se termină evenimentul, verific să văd dacă am vreun mesaj de la Harper și mi se umple inima de bucurie când găsesc unul. Trimit repede un răspuns, apoi o ajut pe Serena să strângă. O tipă directă, care a început să lucreze la serialul meu acum vreo doi ani, înainte să urce în vârful topurilor de audiență.

— Te-ai descurcat foarte bine, scumpule. Iartă-mă că am lipsit o parte din eveniment, spune, răsucindu-şi părul negru cârlionţat şi prinzându-l cu un cleştişor.

Se ridică şi aruncă cariocile în poşetă, apoi se bate pe burtă.

— Jur că au fost câteva minute când am crezut că o să nasc în toaleta librăriei.

— Ce chestie! Şi eu m-am temut de acelaşi lucru. Dacă se întâmpla asta, aşa-i că puneai copilului numele meu?

— Nu. Dacă năşteam în toaletă, îl botezam Chiuvetă, spune, după care ridică un deget. A! Era cât pe ce să uit.

Aşa începe întotdeauna când are de transmis nişte cereri din partea şefului postului.

— Gino vrea să participi joi la un eveniment. E doar o mică petrecere de strângere de fonduri la o sală de bowling, dar vrea să fie prezente toate starurile postului.

— Sigur că mă duc, spun, luându-mi jacheta.

Păi, ce puteam să spun? Căcănar paranoic sau nu, Gino controlează intervalele orare ale postului şi vrea să nu uit că el mi-a descoperit benzile desenate pe net şi a decis să le transforme într-un serial de animaţie acum câţiva ani, când era în Departamentul Dezvoltare. Sunt recunoscător până la moarte că mi-a dat o şansă. Dar e şi ciudat de invidios, şi bănuiesc că asta e din cauză că, în urmă cu mai mulţi ani, a creat un serial al lui, care a dispărut rapid din atenţia publicului şi niciun alt efort de a inventa un serial care să fie al lui nu a dat roade.

— Şi ştii cum stă treaba, spune închizând fermoarul poşetei şi pornind alături de mine printre rafturi, spre ieşire.

Recit regulile:

— Gino vrea să fiu şarmant, dar nu aşa de şarmant încât femeile să se dea la mine şi nu la el. Şi dacă sunt în echipa lui, trebuie să fiu maestru la popice, iar dacă nu, trebuie să cedez meciul, ca să câştige el. Fiindcă dacă nu-i fac jocul, cresc şansele să mi-o iau în freză la discuţiile de peste două săptămâni, pentru că la sfârşitul lunii are loc renegocierea contractului.

Îşi bate uşor nasul cu degetul.

— Perfectus.

— Aproape că ai crede că m-am obişnuit cu personalitatea lui complet instabilă.

Zâmbeşte.

— Ăsta-i şeful. Ştii că era obişnuit să fie centrul atenţiei până să apari tu. Ai toate calităţile într-un pachet complet şi asta-l bagă-n boală. Dar îţi sunt recunoscătoare că participi la evenimentele astea cu publicul.

Arunc o privire prin librăria plină de clienţi, dintre care unii tocmai au cumpărat colecţia mea de benzi de desenate. Mi s-a cerut să mă duc la bowling cu un director de televiziune, care e un nenorocit dement şi capricios, dar care-mi semnează statul de plată considerabil. Serialul meu rupe! Întorc banii cu lopata, sunt scăldat în laude şi nici cu femeile nu stau deloc rău. E ceva ce le atrage la barba nerasă, tatuaje, ochelari şi păr şi la faptul că silueta mea cândva lungă şi slăbănoagă e acum bine îmbrăcată cu muşchi puternici, bine lucraţi.

Viaţa e frumoasă.

— Serena, te asigur că nu-i cine ştie ce corvoadă să merg la o petrecere. Faptul că directorul postului are un bizar complex de inferioritate faţă de mine e, practic, definiţia unei probleme de oameni sătui de prea mult bine.

— Nu, spune tăios când ajungem la intrarea librăriei. Ştii care e cu adevărat o problemă de oameni fără probleme? Zilele trecute m-am dus la magazinul de îngheţată Ben & Jerry şi-am luat o jumătate de kilogram pentru acasă. Voiam două arome: nucă de cocos în şapte straturi pentru mine şi şerbet de mango pentru soţior. Dar ştii ce s-a întâmplat?

Duc o mână la frunte ca un clarvăzător.

— N-aveau nucă de cocos în şapte straturi.

— Mai rău! spune, pocnindu-mă cu mâna-n piept de mă prăvălesc peste rafturile cu noile apariţii din cauza exuberanţei ei. Au uitat

să pună o foaie de hârtie cerată între ele ca să separe aromele. Şerbetul de mango s-a scurs în nuca de cocos, spune bosumflată.

Mă încrunt.

— Asta-i chiar o tragedie. Mai că-mi doresc să nu fi ştiut niciodată de o asemenea oroare. Nu cred c-am să reuşesc să-mi mai scot imaginea asta din minte.

Şi cu asta, îmi iau rămas-bun de la Serena şi pornesc spre cafeneaua Peace of Cake, unde Harper îmi face cu mâna de la o masă din spate. Îmi citeşte cartea.

E urât din partea mea că-mi doresc să aibă încă pe nas ochelarii ăia?

Dar, cu sau fără ochelari, pur şi simplu mă dă gata.

Capitolul 3

Împărțim o felie de tort de ciocolată.

Da, știu cu ce seamănă chestia asta.

Seamănă a întâlnire.

Dar nu e. Pur și simplu, feliile de la cafeneaua asta sunt uriașe. N-ai nicio șansă să mănânci una de unul singur dacă n-ai fost cumva născut cu două compartimente stomacale pentru desert. Îmi plac deserturile, dar n-am decât un stomac.

Oricum, între noi nu se pune problema de așa ceva. O cunosc pe Harper parcă de-o veșnicie, fiindcă de atâta timp e Spencer prietenul meu cel mai bun. Am mers toți trei la același liceu, dar Harper e cu trei ani mai mică decât mine, așa că nu e ca și cum mi-o frecam cu stânga cu gândul la ea când eu eram în an terminal și ea boboc. Pe atunci nu mă gândeam niciodată la ea în felul ăsta.

Și, oricum, eu sunt dreptaci.

În fine, acum, că ne apropiem amândoi de treizeci de ani și locuim în New York City, din când în când ne mai petrecem timpul împreună. Poate și mai mult de când Spencer s-a logodit; acum e mult mai

puţin disponibil. Uneori, eu şi Harper mergem la film în weekend, iar în ultimul timp statul alături de ea în cinema îmi distrage total atenţia de la film.

Hai să spunem lucrurilor pe nume: Harper nu e sexy gen majoretă. Nu e sexy gen manechin de lenjerie Victoria's Secret.

E genul de excentrică sexy. Tocilară sexy. Genul de sexy la care fantazează pasionaţii de jocuri video. Face kickboxing ca să se menţină în formă, participă foarte competitiv la jocurile noastre de softball şi ştie foarte bine din ce casă ar face parte la Hogwarts. E o Astropuf şi da, mi se pare supersexy că n-a ales Ochi-de-Şoim sau Cercetaşii cum face de obicei toată lumea, ci a ales casa cunoscută pentru loialitate.

Şi mai e şi magician, să mor eu! Asta e meseria ei. Gagica-şi plăteşte facturile din iuţeala mâinii şi neatenţia spectatorului.

Asta-i cam cea mai sexy profesie din lume — mai sexy decât cea de barman, decât cea de manechin, decât cea de star rock. Poate nu mai sexy decât cea de bibliotecară, totuşi.

Jur că până acum câteva luni nu aveam asemenea gânduri. Până într-o zi din vara trecută, când m-a rugat s-o ajut să se răzbune pe frate-său pentru o chestie pe care i-o făcuse cu ani în urmă. Ca să i-o plătească, ne-am prefăcut că ne-o punem în timpul antrenamentului de softball.

Eu mi-am scos cămaşa, ea şi-a trecut mâinile în jos pe pieptul meu, iar restul e istorie. În ziua aia, în Central Park, cele 99,99 de procente ale creierului meu au început să se gândească la ea în felul acesta.

Uitaţi care-i treaba: sunt bărbat. Chiar e atât de simplu. Nu suntem complicaţi şi oricine încearcă să ne scoată de complecşi mănâncă rahat. Nu că n-am fi capabili de sentimente evoluate, emoţii şi toate bălăriile alea. Dar când e vorba de femei, nu e nevoie de prea mult ca să ni se aprindă sau să ni se stingă beculeţul.

Iar în cazul lui Harper, în ziua aceea mi s-a aprins ditamai farul.

Fac eforturi ca să mă concentrez la conversaţia uşoară cu ea, în loc să trec în revistă tipurile de lenjerie intimă pe care le-ar putea purta în clipa asta, mai ales că văd un milimetru de bretea neagră satinată

la marginea puloverului ei cu anchior. Mă străduiesc să nu-mi imaginez cum arată restul acelui veşmânt sexy.

Prea târziu. Mi-l imaginez chiar acum şi văd în mintea mea cum dantela îi îmbrăţişează carnea, iar aia e o minunăţie de imagine. Mulţumesc, creierule, că nu te fereşti niciodată s-o iei pe calea aia. Dar acum trebuie să mă concentrez la discuţie.

Arăt spre tortul în care săpăm amândoi cu furculiţele:

— Pe o scară de la unu la zece, ce notă ai da tortului ăstuia?

Cu furculiţa oprită în aer, se uită fix în tavan.

— Extaz mistic.

— Nu cred că e pe scara aia.

— Ţi-am spus că prăjiturile sunt pentru mine o experienţă religioasă.

— Atunci asta chiar că e demnă de-o sculare din morţi.

— *Sculare.* Ai spus sculare, spune cu o mutră foarte serioasă.

— Adevărul e că spun deseori cuvântul ăsta.

Mă las pe spătar şi păstrez un ton firesc.

— Ştiu.

Ridică din sprâncene şi şopteşte:

— Îţi savuram cartea până să vii. E teribil de porcoasă.

O spune de parcă ar fi vreun secret. De parcă tocmai a aflat pentru prima dată că desenele mele sunt un festival al neruşinării.

— Dar ce vreau eu, de fapt, să ştiu, Nick Hammer — spune ea, rostindu-mi numele cu o senzualitate de care blonda din librărie n-ar fi în stare nici în o mie de ani —, e de unde te inspiri.

Nu cred că vrei să ştii, Harper.

Mă prefac că studiez prăjitura.

— Cred că ăştia au pus ceva în tortul ăsta.

Ia încă o gură şi face cu ochiul:

— Îhî. Deliciu de să-ţi lingi degetele. Asta au pus.

Fir-ar să fie! Ce v-am spus? E mortală. Din cauza fazelor ăstora mi-e din ce în ce mai greu să nu mă gândesc cum o fi la pat. O ţine permanent într-un fel de mistocăreală verbală, care e flirt, dar nu chiar

flirt. Rezultatul final? Eu sunt mâța, iar ea ține în mână laserul. Alerg după punctul roșu, dar nu-l prind niciodată. Faptul că sunt necuplat nu mă ajută deloc. N-am absolut nimic împotriva aventurilor de-o noapte, dar nu prea sunt genul cuplajelor pasagere, ci mai degrabă al relațiilor monogame în serie, deși nu m-am îndrăgostit niciodată de cineva cu care-am fost monogam în serie, și aici o includ și pe ultima femeie, care acum e în Italia și lucrează la o carte.

Așadar, sunt sută la sută disponibil, sunt profund interesat de femeia care stă în fața mea, dar n-am cum s-o am, sub nicio formă.

Iau o gură de cafea, iar ea întinde mâna după cana cu ciocolată fierbinte. Din moment ce nu pot să mă holbez tot timpul la buzele ei puse pe marginea cănii, încep să mă uit în jur. Rafturile de la tejghea sunt pline de prăjituri care arată fantastic, iar un meniu scris cu creta pe o tablă înșiră arome de-ți lasă gura apă, alături de opțiunile obișnuite de cafea. Peace of Cake e plină. Mesele de lemn sunt de-a dreptul înțesate cu amestecul obișnuit de locuitori ai cartierului Upper East Side: mame, tați și copii mici, alături de tineri de douăzeci și ceva de ani și de cupluri.

— Deci? Câte au fost? arată Harper cu capul în direcția librăriei.

— Câte ce? Cărți vândute?

Clatină din cap:

— Câte s-au dat la tine?

Încep să râd, dar nu-i răspund.

— Ei, hai, insistă ea, bătând darabana cu degetele pe masă. Un tip arătos ca tine? Centrul atenției? Trebuie să fi primit propuneri de la... câte? Din două-n două?

Descrierea ei mă face să ciulesc urechile. Precum și alte părți ale corpului. Dar, vedeți voi, nu spune *tip arătos* ca un fel de avans. O spune de parcă ar fi un fapt general recunoscut. Și de aceea nu reușesc s-o descifrez. Habar n-am dacă în ziua aia din parc mintea ei a făcut un viraj și-a ieșit din Prietenești ca să intre și ea în Orașul Gândurilor Indecente.

— Nu, nu din două-n două, răspund.

— Atunci din două-n... *trei*? întreabă, şi iar mă face să râd cu felul în care foloseşte cuvintele, de parcă *din două-n trei* ar fi o expresie uzuală.

— Tot ce-o să-ţi spun e că ai fost o pavăză excelentă când am avut nevoie de tine.

Pocnesc din degete:

— Chiar! Ce idee mi-a venit! Am un eveniment peste vreo două zile.

Îi dau detaliile pe care le-am primit de la Serena şi-o pun la curent cu problemele bizare de gelozie pe care le are şeful meu.

— Dar Gino tot vrea să vin la eveniment, aşa că ar fi bine să vii cu mine.

— Pe post de pavăză? Ca să nu se dea la tine femeile? întreabă, mai luând o gură de tort.

— În general nu se aruncă dacă eşti cu o prietenă.

Gesticulează cu furculiţa de la ea la mine şi-napoi:

— Şi ar trebui să mă prefac că e o întâlnire?

O spune de parcă ar fi cea mai mare absurditate pe care-a auzit-o în viaţa ei, ceea ce-mi spune c-ar trebui să încetez să mă mai amăgesc cu gândul că Harper Holiday îşi va mai trece vreodată mâinile peste pieptul meu. N-are niciun motiv să afle că acum câteva săptămâni am desenat chipul ei aşa cum mi-am închipuit că ar arăta în momentul orgasmului. Ce? Ce-am făcut aşa de rău? Doar asta e meseria mea. Nu-i chiar aşa ciudat. Şi oricum am şters fişierul. Mă prosteam şi eu la calculator, jur.

— Aşa cum s-au prefăcut Spencer şi Charlotte, adaugă, de parcă aş putea uita şiretlicul lor, mai ales că a funcţionat în felul său, din moment ce au nunta peste două săptămâni.

— Nu, ar fi penibil să facem acelaşi lucru, spun, înfigând furculiţa în ciocolată ca să mai iau o îmbucătură. Ar fi ca şi cum un scriitor de romane romantice ar folosi aceeaşi stilistică două romane la rând.

Sprânceana aia sceptică a ei saltă iar în sus:

— De unde ştii tu de stiluri?

— Scriu un serial.

Mă rog, *îl desenez şi-l scriu*, dar aţi prins voi ideea.

— Serialul tău e o parodie animată a unui supererou obscen. Şi totuşi eşti *chiar* aşa de familiarizat cu stilistica romanelor siropoase?

— Am avut acum câteva luni o relaţie cu o scriitoare de romane siropoase.

— Cum a fost?

— Ăăăă... a fost ca oricare altă relaţie, răspund inexpresiv.

Dă ochii peste cap:

— Nu. Voia să-ncerce cu tine?

Încep să râd, încântat la culme de îndrăzneala ei:

— Te referi la scenele acelea, Harper?

Aprobă din cap şi mai ia o înghiţitură de băutură.

Aprob şi eu din cap:

— Voia.

— Şi ai făcut-o? întreabă pe ton scăldat în curiozitate, punând cana pe masă.

— Îhî.

— Uau. Şi când i-ai citit cartea a fost ca şi cum ţi-ar fi pus viaţa pe tavă în văzul tuturor?

— Aia nu e încă lansată. Cred că e următoarea.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— S-a terminat, spun ridicând din umeri.

Nu sunt supărat din cauza asta. Ne-am simţit bine în cele câteva luni cât am fost împreună.

— De ce?

Fiindcă ne-am distrat şi nimic mai mult. Şi fiindcă J. Cameron — ăsta e pseudonimul ei literar — e obsedată de munca ei. Ficţiunea e lumea ei. De aceea şi pentru că s-a cărat în Italia.

— A plecat la Florenţa. Cred că acţiunea următoarei ei cărţi are loc acolo, îi spun lui Harper.

— Iar eu abia aştept să o citesc pe aia pentru care — pune ghilimele în aer, cu degetele — *ai ajutat-o* să se documenteze.

— Poate că n-o să-ţi spun niciodată sub ce nume scrie.

— Îl scot eu de la tine, spune cât eu sorb din cafea. Scrie, cumva, scene de-alea de prost gust în care tipul îi spune fetei c-o iubeşte în timp ce e în ea sau imediat după aia?

Mai că o împroşc cu cafea în faţă când mă apucă râsul.

— Zău dacă am habar dacă scenele alea sunt sau nu de prost-gust. Nu citesc romane siropoase.

— Poate c-ar trebui. Unele sunt supersexy, spune cu o sclipire cunoscătoare în ochi, după care redirecţionează conversaţia înapoi spre subiectul în discuţie. Aşa, evenimentul. Stai să văd dacă am înţeles bine. Vrei să fac echipă cu tine ca să te ajut cu şeful tău, care e aşa de tembel că nu e-n stare să se obişnuiască cu gândul că eşti mai masculin ca el şi fiindcă atragi femeile cum atrage nectarul păsăricile flămânde?

Ah, fir-ar a naibii, tare mi-aş dori să nu rostească cuvântul ăla aşa de aproape de uzina de gânduri porcoase din ţeasta mea.

— Ei, n-aş prea spune că aşa stau lucrurile.

Harper arată cu degetul în direcţia librăriei:

— După cât de fierbinte îşi dorea femeia aia din librărie să sară pe tine, bănuiesc că femeile se dau tot timpul la tine, spune, iar eu aş părea un căcănar îngâmfat dacă aş spune adevărul.

Da. Mi se întâmplă într-o demenţă, dar n-a fost întotdeauna ca azi. Odată cu succesul vine şi un interes crescut din partea femeilor şi un interest crescut nu doar pentru mine, ci şi pentru proprietăţile mele. Mă refer la cele verzi, din portofel, nu la cele anatomice, deşi le plac şi acelea.

În loc de răspuns, ridic dintr-un umăr. Ea zâmbeşte.

— Bine, Nick, vin cu tine. Şi după aia, când am nevoie de ceva, îţi cer să-mi faci şi tu o favoare. S-a făcut?

— Îmi convine-aşa.

Se întinde spre tort, îşi înmoaie degetul în glazură, îl duce la gură şi-l linge. Vai, Doamne. Vai, fir-ar a naibii. De ce mă torturează în halul ăsta? Bine că stau, în pana mea, jos. Nu e cazul să afle ea că în

ultimul timp e unul din ingredientele combinației care-mi provoacă instantaneu o erecție — e suficient să adauge doar un comentariu cu subtext neintenționat seducător, pe care nu știu cum să-l interpretez, și ia instantaneu poziție de drepți.

— Uite! E Incredibila Anna!

Harper sucește iute capul în direcția vocii mici care-i strigă numele de scenă. Nu-și dă numele adevărat la petrecerile copiilor la care lucrează. Pentru ei, e Incredibila Anna. Spune că-i e mai ușor să țină legătura pe Facebook cu prietenii ei din facultate dacă nu menționează la profil cu ce se ocupă.

Pe față i se întinde un zâmbet imens și sare din scaun, se apleacă și salută o fetiță cu păr șaten ciufulit și o constelație de pistrui pe nas. Harper își pune arătătorul pe buze și șoptește:

— Închide ochii.

Fetița o ascultă, iar când Harper îi spune să-i deschidă la loc după două secunde, scoate de după urechea puștoaicei o bancnotă de un dolar, atent împăturită. Puștoaicei îi cade falca pe podea. O să vă stric surpriza: cât fetița avea ochii închiși, Harper a scos bancnota din buzunar.

— Dar stai așa, spune Harper cu vocea ei de magician, după care mâna ei stângă trece prin spatele celeilalte urechi a fetei și apare cu o altă bancnotă, de data asta împăturită în formă de avion.

OK, pe asta habar n-am cum a făcut-o.

— Ești grozavă! spune copila, căzută toată în admirație, după care se uită-n sus la tatăl ei, iar ochii lui Harper îi urmează exemplul.

Tatăl e înalt și solid și am bănuiala că, dacă e neînsurat, iar lipsa verighetei pare să confirme ipoteza, dă lovitura cu femeile în mod regulat. Nu, nu-l găsesc atrăgător fiindcă nu sunt atras de bărbați. Dar, pur și simplu, îți dai seama că un tip arată bine dacă e clona lui Chris Hemsworth. Harper se ridică și se clatină pe picioare. Întinde mâna ca să se sprijine de masă.

— Uuuuu... ăăăăă... aaaaa...

Ce Doamne iartă-mă...?

Mă îndrept în scaun, curios la culme, în timp ce Harper încearcă să vorbească o limbă necunoscută.

A, stai așa, de fapt încearcă să spună *bună ziua* și nu-i iese.

— Bună, Anna, spune tipul.

Apoi coboară vocea și șoptește de parcă numele ei real ar fi secretul lor special:

— Harper.

Și să mor dacă nu sună de parcă-i face plăcere să-i rostească numele. Futu-i. Clona lui Hemsworth o place.

Harper deschide iar gura. Dintre buzele alea frumoase iese ceva ce aduce a *Buuuăăăăuuaaaa, Simon.*

— Ce faci? Locul ăsta e grozav, nu crezi? întreabă el.

Cred, dar nu bag mâna-n foc, că ea spune *da*. Sau ar putea fi *bleah*, având în vedere criza ei declanșată brusc de Nu-mi-amintesc-niciun-nenorocit-de-cuvânt-din-limba-engleză.

— Hayden de-abia așteaptă petrecerea ei de peste trei săptămâni. Numără zilele și vorbește și acum despre scamatoriile pe care le-ai făcut luna trecută, când a împlinit Carly cinci ani.

Harper își îndreaptă din nou atenția spre Hayden:

— Așa-i că te-ai distrat? Ți-a plăcut când am ghicit care era cartea ta secretă? Sau când am reușit să levitez? întreabă ea, iar darul vorbirii i-a revenit complet când vorbește cu copilul.

— Mi-a plăcut tare cartea secretă! Da! O vreau și eu pe asta la petrecerea mea!

— O să ai parte de tot ce am mai bun în repertoriu.

Simon aruncă o privire în direcția mea și-și drege glasul. Îmi face scurt din mână, ca-ntre bărbați, iar Harper se-nroșește și spune:

— A, scuze, el e prietenul meu, Mister Orgasm.

Tăcere. Se coboară, pur și simplu, peste tot localul, de parcă cineva a spart un pahar și toți suntem nevoiți să ne uităm la rămășițele de pe podea.

S-o vezi pe Harper vorbind cu tipul ăsta e ca un accident oribil de mașină. E îngrozitor și în același timp fascinant.

Duce mâna la gură, apoi se strânge cu degetele de rădăcina nasului, îmbujorându-se. Gafa ei îl face pe Simon să râdă, iar Hayden chicotește văzând scena, poate pentru că i se pare amuzant s-o vadă pe Harper făcându-se de culoarea mașinii pompierilor. Eu sunt gata să iau o găleată de popcorn și să continui să mă uit la spectacol, fiindcă e absolut fascinant să văd că Harper habar n-are să interacționeze cu un tip care-o place.

— Pardon, Nick, reușește ea să rostească gâtuit. El e Nick. L-am salvat de Fiară.

Simon ridică o sprânceană:

— Fiară?

Mă ridic:

— Un tip înfricoșător care organizează lupte ilegale. Sau poate că zilele astea e șeful unei bande de motocicliști. Oricum, e înspăimântător, spun cutremurându-mă, după care întind mâna:

— Nick Hammer. Îmi pare bine.

— Simon, spune el. Iar ea e fiica mea, Hayden.

Îi salut puștoaica.

Harper își îndoaie degetul mare către mine, uitându-se la Simon. Vorbirea pare să-i fi revenit la un nivel apropiat de normal.

— E cel mai bun prieten al fratelui meu. Ceea ce înseamnă că e total inaccesibil.

Ahaaaaaa...

Se complică lucrurile. Lui Harper îi place mult de tipul ăsta dacă ține să-i dea de înțeles că e disponibilă.

— Am reținut, spune Simon, zâmbind. Îți dau un telefon și poate ne vedem ca să pregătim petrecerea. Să vorbim despre scamatorii și una-alta.

După un rămas bun stângaci, Simon își duce fiica la singura masă liberă, din partea cealaltă a localului. Mă uit țintă la Harper. Nu mă pot abține. Trebuie s-o zgândăr pe tema asta. În plus, o să mă ajute să nu mă mai gândesc la cum arată goală.

— Îți place de el, așa-i?

Oftează, distrusă:

— E chiar așa de evident? șoptește.

— Nu, spun cu indulgență. Mă rog, oarecum. N-a fost chiar ca și cum ai fi ținut deasupra capului o pancartă pe care scria „Îmi placi de mor".

Își lasă capul în jos.

— Câh. Sunt așa o...

Dar nu termină propoziția, fiindcă parada de momente penibile revine în forță când Harper își lasă fruntea să-i cadă în palmă, ceea ce-i face cotul să alunece pe masă, propulsându-i ciocolata fierbinte direct spre...

Mine.

Exact.

Trei secunde mai târziu, tricoul meu gri preferat, cu Hobbes[1] pe el, e plin de lapte călduț și resturi de frișcă.

— Să-mi curme cineva suferința, se jelește ea, cu obrazul pe masă și cu degetul la tâmplă, făcându-se că apasă pe-un trăgaci.

— Noroc că e zi de spălat rufe, spun gândindu-mă *sigur e un moment în toată povestea asta în care Mister Orgasm salvează situația.*

Își ridică fața.

— Ești sigur că vrei să ieși cu mine în lume?

Aprob din cap cu o mișcare exagerată și trag de tricoul meu pătat de ciocolată:

— Practic, tocmai ai bătut în cuie tovărășia noastră, Prințesa Stângăciilor ce ești.

1 Personaj de benzi desenate. (*N.t.*)

Capitolul 4

Harper își rotește brațul drept în spate, îl proiectează într-un arc în față și lansează bila de patru kile roz-bombon. Într-o linie dreaptă pur și simplu superbă, bila gonește pe pista luminată de becuri pâlpâitoare argintii, iar eu îmi țin respirația până pocnește trei popice.

Nu-mi place deloc să fac asta, dar mă rog în gând ca asta să fie toată paguba.

Dar nu e. Încă două popice se clatină și-apoi capitulează.

Țin pumnii celorlalte, ca să nu cedeze și ele.

Ghinion. Încă trei se răstoarnă, iar apoi una din ele le lovește și pe ultimele două.

Și toate sunt la podea.

Harper își aruncă brațele-n aer și lovește cu pumnul în aer. A doua ei lovitură perfectă în seara asta, pe lângă una care-a lăsat doar o popică în picioare. Futu-i, futu-i, futu-i. Echipa ei e periculos de aproape de a înfrânge echipa lui Gino. Mă uit la el pe furiș. Are brațele încrucișate la piept, buzele formează o dungă subțire ca lama de cuțit, iar din ochi i-au mai rămas doar două fante. Cocoțat pe scaunul

portocaliu din plastic de lângă ecranul cu scorurile, îmi aruncă o scurtă uitătură urâtă, de parcă e vina mea că am lăsat-o să doboare toate popicele dintr-o lovitură. Serena își face apariția, iar el zâmbește vesel când ea îi pune mâna pe umăr și-i șoptește ceva. Probabil că-i amintește să zâmbească pentru fotograful companiei, din moment ce urmează să posteze pozele astea pe contul de Instagram al postului Comedy Nation.

Îmi îndrept din nou atenția spre Harper. Ochii ei albaștri sclipesc și sunt plini de vioiciune, ia ea e teribil de încântată de ceva anume. Se îndreaptă spre mine ca să ia o nouă bilă. N-ar trebui să fiu surprins că e as la popice. Pun pariu că rupe tot și la biliard. Probabil că la darts nimerește centrul țintei de fiecare dată. La naiba, sunt aproape sigur că poate schimba singură un cauciuc.

Ei, aia e o imagine a dracului de aţâţătoare.

Of, futu-i.

Proastă idee am avut să mă apuc de speculat în legătură cu talentele ei la reparat mașini, fiindcă în timp ce se îndreaptă țanțoș spre mine, mintea mea desenează o imagine a lui Harper în rol de mecanic auto, roșcată și senzuală, îmbrăcată în blugi tăiați superscurți și un maieu alb întins peste piept, cu dâre sexy de unsoare pe picioare. Nu știu de ce, dar femeile au obligația să poarte blugi superscurți în orice fantezie cu gagici pe post de mecanici auto. Face parte din regulamentul bărbaților și nu poți să te abați de la el. Nu că mi-aș dori. Regula există dintr-un motiv bine întemeiat: ținuta e a dracului de excitantă.

— M-ai văzut? întreabă, strălucind de bucurie.

Mă ia în brațe ca să sărbătorim victoria, iar eu alung rapid fantezia apărută din neant, ca să nu fie chiar așa de evident că în clipa asta mi se scoală din cauza ei. Dar acuma pe bune, ar arăta al naibii de bine meșterind la motorul meu.

Ironia e că nici măcar n-am mașină.

— Nu mi-ai spus că ești campioană la bowling, șoptesc din colțul gurii în timp ce-o iau și eu în brațe.

Fiindcă... ei, bine, ea a început și am o senzație fantastică s-o simt așa, cuibărită în mine.

— Neee, nu sunt chiar așa de bună, spune dezlipindu-se de mine și punând astfel capăt acelui scurt moment intim.

Îi arunc pieziș o privire insistentă în timp ce ea se uită în mașinăria care huruie și scoate bilele de bowling adunate de pe piste.

— A fost a doua ta lovitură de punctaj maxim pe seara asta, îi amintesc. Ești o mică escroacă. Ai ținut pentru tine acest mic detaliu.

Ridică jucăușă din umeri:

— Fetele trebuie să aibă secretele lor.

Și al naibii să fiu dacă nu vreau să le aflu pe toate ale ei.

— Așa o fi, spun, după care cobor vocea și mai mult, cu toate că ar fi greu să audă cineva vreun cuvânt prin melodia trupei Go-Go care urlă din sistemul de sunet al sălii. Dar dacă o să continui să rupi tot, sunt, practic, un om mort când o să vină vremea negocierilor.

Își trântește palma peste gură.

— Aoleu, șoptește printre degete. Chiar așa de aproape suntem de victorie? Am fost așa de ocupată să nu mă țin scai de tine că aproape am uitat.

Ridică privirea o fracțiune de secundă spre șatena minionă parcată lângă Gino. O cheamă Franci. Lucrează în departamentul de promovare și, ca de obicei, poartă o fustă care se termină fix sub vintre. Când am ajuns aici în seara asta, s-a îndreptat alene spre mine, după care a făcut rapid stânga-mprejur când a zărit-o pe Harper în preajma mea. Acum se dă la Gino, ceea ce e perfect, fiindcă el o să creadă că m-a întrecut și în privința asta. Dar n-are idee că eu sunt ăla care râde la urmă. Acum câteva luni, Franci a încercat să mă găsească pe Tinder. În loc de asta, l-a găsit pe frate-meu, Wyatt, fiindcă eu nu sunt pe Tinder. Wyatt e un tâmplar devenit constructor de succes, cu o afacere care crește fulminant și se pare că ea a fost deosebit de mulțumită de... sculele lui. Cel puțin așa mi-a spus el. I-am zis că era PMI (Prea Multă Informație), dar fratele meu e însăși întruchiparea acestui fenomen.

Când mașinăria scuipă bila, o iau eu, o duc la piept și-o cuprind cu palmele. Cobor vocea:

— Mi-e ciudă că trebuie să te rog asta, dar vreau să ratezi următoarea aruncare.

Umerii i se pleoștesc.

— Pe bune?

— O să înnebunească dacă-l facem zob. Vrea ca echipa lui să câștige și să adune cei mai mulți bani pentru scopuri caritabile. Vrea ca poza lui să fie cea care-o să fie trimisă la toate revistele din domeniu.

Oftează din toți rărunchii:

— S-o ratez dinadins, ca la Campionatul Mondial de baseball din 1919?

Aprob din cap:

— Fă-o la fel cum a făcut-o echipa White Sox.

Se încruntă:

— Asta mă îndurerează.

— Știu. Dar dau de băut tot restul vieții... și tort tot restul vieții, bine?

Dă hotărâtă din cap și întinde mâinile după bila din brațele mele. O fracțiune de secundă, degetele ei ating în treacăt pânza cămășii mele simple, pe care-o port scoasă din pantaloni și cu mânecile suflecate. Poate că e doar imaginația mea, dar am senzația că degetele ei zăbovesc pe pectoralii mei mai mult decât e necesar.

Fac ceea ce-ar face orice bărbat normal la cap: strâng bila mai tare, ca s-o fac să se apropie mai mult. Ceea ce face și da, vârfurile degetelor ei mă ating, fără urmă de îndoială.

Noroc că pot să țin bila asta la piept foarte mult timp. Toată noaptea, dacă am noroc.

— Nick, șoptește rugător și felul în care vocea îi devine moale și delicată când îmi rostește numele îmi provoacă o plăcere nebună.

Aud inflexiunea aceea și, instantaneu, imaginația mea o completează cu tot ce ar putea urma după numele meu: *mai vreau, mai tare, te rog, acum, da, da, da.*

— Îmi dai, te rog, bila? Nu pot s-o dau în bară la următoarea aruncare fără ea.

Clipesc şi-i dau bila.

Mă sprijin de maşinăria care returnează bilele şi mă uit cum se duce spre capătul pistei, duce bila la piept şi împinge braţul în spate. Face câţiva paşi iuţi şi-apoi îi dă drumul. Mă crispez, fiindcă arată la fel de sigură pe fiecare mişcare ca atunci când a dat lovitura perfectă.

Dar fata ştie ce face. Braţul i se roteşte doar puţin mai larg, iar globul roz se rostogoleşte o secundă drept, apoi coteşte şi, în scurt timp, ajunge în şanţul de lângă pistă.

Murmur un *bravo* pe muteşte, deşi e mai mare păcatul c-am rugat-o să renunţe la victorie. Nu mă îndoiesc c-ar aduna şi mai multe puncte şi asta ar face-o pară senzaţională. În seara asta arată demenţial, în blugii ei bleumarin strâmţi, pulover verde cu mov în carouri şi pantofi de bowling albi cu roşu. Are părul răsucit şi ridicat, cu toate şuviţele alea roşii mătăsoase sus, în creştet. Gâtul ei e lung şi elegant şi am sentimentul că acolo, ca peste tot, pielea ei are un gust fenomenal. Mă întreb dacă i-ar plăcea sărutări moi, lungi, de-a lungul gâtului, de-a curmezişul coloanei de sub bărbie şi-n sus, până la ureche. Dacă ar geme şi ar suspina şi s-ar lipi de mine, iar trupul ei ar cerşi şi mai multă plăcere.

Hotărăsc că i-ar plăcea la nebunie, fiindcă aş săruta-o aşa de bine, că s-ar topi. Ar vrea mult mai mult şi eu i-aş oferi, şi-aş face-o să se simtă bine în toate felurile posibile, să-şi piardă minţile de plăcere. Aş trasa cu limba o potecă între ţâţele ei, în jos, peste pântece, până la nasturele blugilor. O singură mişcare iute şi-ar fi descheiaţi. I-aş scoate de pe ea în mai puţin de două secunde, apoi degetele mele agile i-ar trage chiloţii în jos...

Se-ntoarce şi pocneşte din degete cu un gest care spune *of, fir-ar să fie*, iar eu pun capăt fanteziei extrem de vii, de excitante, de promiţătoare, mai repede decât mi-ar lua să şterg istoricul de navigare din browserul meu de internet. Se îndreaptă agale înapoi spre mine, faţa ei exprimând regretul cuvenit. Gino zâmbeşte, un rânjet şmecher care-i rămâne pe chip până ce echipa lui ajunge să câştige, datorită

faptului că Harper ratează intenţionat ultimele aruncări. Fotograful pe care l-a angajat îi face o poză lui Gino, cu părul lui creţ, ochii negri şi silueta solidă, iar apoi acesta se îndreaptă spre mine.

— Ai jucat bine, Nick, spune ipocrit, făcând pe prietenosul. Poate ai mai mult noroc data viitoare.

Îmi dă un pumn în umăr de parcă suntem amici de-o viaţă.

— Dar ştii ceva? Măcar te pricepi să scrii serialul.

— Să sperăm că sunt mai bun la scris decât la bowling, spun, servindu-i replica exact aşa cum îi place, cu o tonă de pupat în fund ca garnitură.

Râde tare, ca o gorilă. Apoi Gino o observă pe Harper, aflată vreo doi metri mai încolo, verificându-şi telefonul în poşetă.

— Mmmmm, roşcatele, spune pe un ton de parcă suge nişte carne suculentă de pe os. Sunt focoase şi bătăioase.

Îmi încleştez pumnii fără să vreau. Dar până să apuc să-i spun „Ţine-ţi gura, primată păroasă", Harper se întoarce şi ne orbeşte pe amândoi cu zâmbetul ei superb. E magie pură. E ceea ce-i dă pe spate pe copii şi cucereşte inimile părinţilor care o angajează cu luni înainte pentru petreceri. E larg, carismatic şi absolut uluitor.

— Ei, bună! Ai jucat foarte bine, spune Gino, întinzându-i mâna.

Ea i-o strânge şi îmi propun în minte să-i amintesc să se spele bine de tot pe mâini după ce plecăm. Poate chiar să folosească câteva doze zdravene de gel antibacterian. Futu-i, la cum îi strânge ăsta mâna, o să ne trebuiască o cameră de decontaminare.

— Mulţumesc mult. Dar, sincer, tu eşti pur şi simplu fantastic, îi spune cu ochi plini de adoraţie. Eşti un adversar deosebit de tenace.

Îmi vine s-o sărut când o aud.

— Ei, mă flatezi, spune el, fluturând o mână.

— Te asigur că nu e vorba de complimente când cineva rupe pistele ca tine, spune ea, după care saltă un pic, sexy, dintr-un umăr.

Şi asta a fost lovitura de graţie, stimaţi telespectatori. Gino îi ciuguleşte din palmă. Se-ntoarce spre mine şi-arată cu degetul mare spre Harper:

— Îmi place de ea, Hammer. Merită păstrată.

— Cu siguranţă, confirm şi eu.

Când plecăm, Harper mă apucă de braţ şi-mi strânge bicepsul.

Am braţe puternice. N-o spun ca să mă dau mare. Chiar le am, datorită fidelităţii mele faţă de sport şi poate a dependenţei mele de beneficiile pe care mi le aduce. Mâna ei îmi cuprinde braţul stâng şi, uite-aşa, orele petrecute la sală se dovedesc în clipa asta cu adevărat folositoare.

— Am fost suficient de linguşitoare?

— Zici că ai masterat în linguşeală.

Ridică repetat din sprâncene şi trecem pe lângă automatul de gustări către garderoba unde ne-am lăsat pantofii. Mă mai strânge o dată.

— Apropo, ai braţe bine lucrate.

Apoi îmi dă drumul, iar eu sunt tentat să mă opresc la automat ca să cumpăr un ou cu surprize, poate găsesc în el un inel cu decodor, ceva care să mă ajute să descifrez ce naiba vrea să spună cu remarcile astea, pe jumătate flirt, pe jumătate nu. A fost „ai braţe bine lucrate" un compliment sau doar o observaţie generală? Însemna că voia să-şi treacă unghiile peste ele în timp ce mă sprijin în ele deasupra ei sau deoarece credea c-aş putea fi de ajutor pentru, să zicem, mutatul unei măsuţe grele de la ea de acasă?

Mai că saltă în pasul ştrengarului în faţa mea până la tejgheaua garderobei.

— Nu uita, acuma îmi eşti şi tu dator cu o partidă de bowling, Nick Hammer. Vreau să-mi acorzi revanşa.

— S-a făcut, spun, fiindcă măcar *revanşă* înseamnă *mai mult timp* şi asta e tot ce-mi doresc mai tare.

Se apleacă să-şi dezlege şireturile, iar când se ridică trânteşte pe tejghea pantofii de bowling.

— Ei, salut! spune şi i se luminează faţa.

— Harper Holiday!

E clar că tipul din spatele tejghelei o cunoaşte. Are părul negru, dinţi drepţi şi ochi căprui pe care nu şi-i poate dezlipi de Harper.

Dumnezeule mare, există vreun bărbat în Manhattan care să n-o dorească?

— Salut, Jason, ce faci? Nu te-am mai văzut de...

— De când am terminat liceul, completează el zâmbind în timp ce-i ia pantofii.

— El e prietenul meu, Nick, spune ea şi mă strânge din nou de braţ. A fost şi el tot la Şcoala Pregătitoare Carlton. Dar era în ultimul an când noi eram boboci.

— Ei, salut! Te ţin minte. Făceai tot timpul benzi desenate, aplecat peste un caiet, spune zâmbind larg şi întinzându-mi tenişii Converse.

— Da, ăla sunt, spun şi sper să lase baltă subiectul.

Nu c-aş fi urât liceul. Nici pe departe, fiindcă pur şi simplu nu sunt genul ăla care poartă pică. Şi, sincer să fiu, faptul că eram tipul ăla tăcut nu e nicidecum cea mai crudă soartă. Aveam o mulţime de prieteni. Dar eram o nulitate totală în privinţa fetelor.

— Erau marfă chestiile alea ale tale, adaugă el, iar eu mă îndrept de umeri şi-i mulţumesc.

Până la urmă, tipul ăsta nu-i chiar aşa de nasol.

— Habar n-aveam că lucrezi aici, spune Harper.

El întinde braţele şi arată în jur:

— Tot timpul. E sala mea. Micul meu petic de proprietate.

— Pe bune? Tu eşti şef la Neon Lanes? întreabă ea pe ton extrem de impresionat, în timp ce-şi pune ghetele scurte pe care i le-a înapoiat el, iar eu termin cu legatul şireturilor.

— Proprietar şi angajat.

Bate cu degetul în tejghea.

— Fac câte puţin din toate. Să treci pe la mine data viitoare când vii. Şi, auzi? Eşti pe Facebook?

— Da.

— Caută-mă. Să ne împrietenim. Hai să mai stăm de vorbă, spune el.

Când ne îndepărtăm mă uit lung la ea.

— Sper că-ţi dai seama că te place.

— Ce?! întreabă de parcă tocmai i-am dat vestea că pe Jupiter trăiesc maimuțe.

— Da. Te place.

— Ești nebun, clatină ea din cap.

— Ești de groază, Harper. Uneori jur că ești ruptă de realitate. E adorabil, să mor eu, îi spun.

Apoi, fiindcă am venit ca prieteni și plecăm ca prieteni, dar în caz că ne-ar putea privi ceilalți nesimțiți care-o doresc, îmi pun brațul pe umerii ei.

— Pe bune, Nick, de ce spui așa ceva?

O trag un pic mai aproape de mine, iar ea mă lasă.

— Prințesă Fraierică, o să-ți țin imediat un curs rapid despre toate lucrurile care trec pe lângă tine fără să le observi.

Capitolul 5

Ocupăm două scaune în Speakeasy, o cârciumă beton din Midtown. Barmanița, Julia, împinge spre noi două suporturi de pahare și ne ia comanda.

Julia e măritată cu tipul care deține firma de avocatură pe care-o folosesc pentru toate contractele mele. Adică cu Clay Nichols. El conduce afacerea și e, practic, cel mai temerar avocat specializat în showbiz din Manhattan. Văru-său, Tyler, i s-a alăturat recent. Și Tyler e o fiară și se ocupă de chestiunile mele de zi cu zi. E categoric tipul pe care-l vreau de partea mea la negocierile cu Gino.

Julia îmi toarnă o bere Imperial Stout și apoi prepară băutura comandată de Harper, care se face cu tequila și suc acidulat de lămâie.

— Și vine imediat și un Long-Distance Lover pentru prietena ta, spune făcându-ne amândurora cu ochiul, iar eu îi întind cardul de credit.

Julia scutură capul și-mpinge bucata de plastic înapoi spre mine.

— Banii tăi nu sunt acceptați aici, frumosule.

— Te rog. Insist, spun, încercând din nou.

Mă țintuiește cu o privire intimidantă.

— De parcă ți-ar merge cu mine faza cu *insist*. Asta e regula: niciun client al firmei Nichols and Nichols nu va plăti vreodată aici pentru băutură. Hai, distracție plăcută cu drăgălașa ta prietenă roșcată, spune, după care îi oferă lui Harper cocteilul. Sper să-ți placă. Apropo, îmi place de mor părul tău, spune și faza tare e că nu mă deranjează comentariul Juliei despre roșcată.

Ea a menționat culoarea părului lui Harper ca pe-un compliment, fiindcă și părul ei are aceeași nuanță, pe când Gino a pomenit-o într-un fel scârbos, de Neanderthal înapoiat. Cam cum sună tot ce-i iese pe gură.

— Mulțumesc, spune Harper, trecându-și mâna prin plete.

Și-a desfăcut părul când am plecat de la sala de bowling.

— Și mie-mi place al tău.

— E adevărat ce se spune, că roșcatele se distrează mai bine. Așa că fă bine și distrează-te, spune ea, punându-și mâna pe brațul lui Harper, apoi se duce să servească un alt grup de clienți.

Harper se uită la mine cu o privire surprinsă:

— E foarte prietenoasă.

Duce băutura la gură și soarbe o dușcă zdravănă. Cască ochii și arată spre pahar în timp ce înghite:

— Și face și băuturi bune! Chestia asta e grozavă.

— Nu degeaba e barmaniță multipremiată. La Speakeasy au cele mai bune băuturi. Numai să nu-i spui lui frate-tău că suntem aici, glumesc, fiindcă Spencer și Charlotte au trei baruri în Manhattan.

Se face că-și trage fermoarul peste buze:

— Secretul nostru e în siguranță, șoptește și, de cum îi ies vorbele pe gură, mă trezesc că mă întreb dacă vom avea vreodată și alte secrete, cum ar fi despre ce ne dorim, ce ne înnebunește, ce ne excită în întuneric și dacă răspunsurile ei la toate astea se potrivesc cu ale mele.

— Apropo, m-am descurcat ca scut uman în seara asta?

— Ai fost cea mai tare, îi spun și apoi sorb o lungă dușcă din berea mea.

Să mor eu, și berile sunt fenomenale aici!

— Ce-ai să faci dățile următoare? Avansurile din partea femeilor vin cam fără oprire. Parcă e atracție la foc automat.

— Ei, hai, o opresc, punându-i mâna pe genunchi. Râde ciob de oală spartă.

Arcuiește o sprânceană:

— Adică?

— De la Simon până la Jason, e clar că bărbații fac coadă la tine.

Scutură din cap și-mi aruncă privirea care înseamnă oriunde pe planetă *ce-ai fumat, frate?* Apoi spune:

— Ce, Doamne iartă-mă, tot spui acolo?

Mă holbez la ea:

— Pe bune?

— Pe bune, ce?

Ridic o mână de parcă vreau să opresc circulația:

— Tu nu-ți dai seama că Jason e atras de tine? Ți-am spus și la sala de bowling. La fel și tăticul Simon, clona lui Hemsworth.

Îngustează ochii:

— Nu prea cred.

Aprob frenetic din cap:

— Ba eu *știu*.

Clatină din cap, la fel de hotărâtă:

— Nici gând.

— O, ba da, Prințesă Ochelari-de-Cal. Jason te place. Era evident.

— Nu, asta e evident, spune Harper și ridică mâna stângă, îndoaie degetul mare la jumătate și apoi se preface că-i îndepărtează prima falangă cu mâna cealaltă, numai că o face atât de prost, încât e evident.

— Stai așa! Deci nu ți-ai smuls de-adevăratelea jumătate din deget?

Ridică toate cele zece degete:

— Nu! Uluitoare chestie, nu? Încă le am pe toate!

— Și la fel de uluitor e faptul că nu-ți dai seama că fostul tău coleg Jason „acceptă-mi prietenia pe Facebook" te place.

Își ia băutura, ridică din umeri și dă pe gât câteva înghițituri.

Și-atunci îmi dau seama că buimăceala lui Harper legată de sexul opus acționează pe două planuri: nu știe cum să se poarte în preajma tipilor care o plac și totodată habar n-are când tipii sunt atrași de ea.

În mod egoist, pentru mine asta e o descoperire absolut fantastică, fiindcă înseamnă că am mână liberă să continui să mă gândesc la cum arată goală, sub mine, peste mine, dându-și drumul pentru mine, iar ea habar n-o să aibă. Având în vedere că mă gândesc la trupul ei gol o cantitate exagerată de timp — de exemplu, acum două secunde mintea mea deviase și mă întrebam ce culoare-or avea chiloții de pe ea — ăsta e un lucru foarte bun.

Mai ales că următorul pas care vine în mod natural e să visez cu ochii deschiși c-o dezbrac de chiloții roz-deschis pe care am decis că-i poartă.

Dar mi-e dragă Harper și-mi dau seama că această mică lipsă de dexteritate în tot ce ține de bărbați va deveni o mare problemă pentru ea, la un moment dat. Și, având în vedere că sunt tare săritor când o doamnă are o problemă, i-o spun pe șleau:

— Unu — da, Jason e atras de tine. Doi — la fel și Simon. Și sunt dispus să jur pe mâna mea stângă că Simon ți-a dat deja SMS după ziua aia, când m-ai făcut leoarcă de sos de ciocolată.

Îmi oferă un zâmbet mic, smerit.

— Ai reușit să-l scoți din tricou?

— Încă n-am spălat rufe. Am rămas fără detergent.

— Se găsește în magazine.

— Da. Așa e. Dar nu-ți imagina că poți abate conversația.

Ridic mâna stângă.

— Și să nu-ți imaginezi că dacă mi-am pus la bătaie mâna cu care nu desenez înseamnă că nu sunt sută la sută sigur că Simon hai-să-discutăm-despre-petrecere ți-a dat mesaj. Țin foarte mult la amândouă mâinile mele.

— Bine, spune pufnind, de parcă o costă ceva. Mi-a dat mesaj azi, mai devreme.

— Sunt uimit de mine însumi. Ce-a zis?

Bagă mâna în poşetă, scoate telefonul şi-mi arată mesajul.

Salut. Sper că ai o săptămână grozavă. Mi-aş dori mult să ne întâlnim ca să vorbim de petrecere. Când poţi ieşi la o cafea?

— Q.e.d.

— Şi ce dovedeşte asta?

— Bine. Hai să te întreb ceva: te întâlneşti în mod regulat cu părinţii ca să vorbiţi despre petrecerile la care lucrezi?

— Nu prea des, răspunde rapid.

— Ai putea, de exemplu, să pui la punct prin telefon planurile pentru ziua micuţei Hayden?

— Normal.

Pocnesc tejgheaua barului cu palma:

— Tipul vrea să te vadă în persoană fiindcă îi place să te *vadă*.

Arăt spre ochii mei, apoi spre ea:

— Îi place să se uite la tine.

— Ahaaaaaaaaa, spune ea când se prinde ce vreau să spun.

E fascinant, parcă mă uit la unul din filmuleţele alea cu mânji care învaţă să stea în picioare pentru prima dată. Îşi duce degetele la frunte şi mimează o explozie:

— Mi-a crăpat capu'!

Stai să vezi când o vedea ce alte revelaţii mistice despre mintea — dacă-i putem spune aşa — masculină pot să-i ofer.

— Hai să mai facem un test. Ai Facebook pe telefon?

— Normal.

— Deschide-l, făcând cu mâna un gest circular.

Ea dă clic pe simbolul albastru:

— Aşa, după ce să mă uit?

— După noi cereri de prietenie. Jason de la sala de bowling. Îţi garantez că e acolo.

Rulează ecranul în jos şi clipeşte surprinsă:

— Poţi să faci asta şi cu numerele de la loterie?

Împung cu degetul spre telefon, ignorând mica ei ironie drăgălaşă.

— Tipul vrea să intre în contact cu tine pentru că... — îmi las vocea să se piardă în suspans și mă asigur că se uită-n ochii mei când termin fraza — vrea să *ia contact* cu tine.

— Fiindcă am auzit că potul la următoarea extragere e uriaș și...

I-o retez:

— Ce i-ai spus lui Simon când i-ai răspuns la mesaj?

Oftează, clatină capul și strâmbă colțul gurii. Așteaptă o clipă înainte să vorbească, de parcă încearcă să se gândească la ce să spună, poate caută următoarea replică sarcastică. Dar cuvintele pe care le alege sunt simple.

— Aici e buba, Nick.

De data asta nici sarcasm, nici tachinare, nu e nimic neclar în tonul ei. E doar sinceră și emoționată.

— Care-i buba? întreb cu blândețe.

— Nu știu ce să-i spun, zice ridicând dintr-un umăr. Mi-e mult mai ușor să-mi bag un creion în nas și să-l fac să apară și să iasă din ureche decât să-mi dau seama ce să scriu.

— Stai așa! Poi să-ți bagi un creion în nas?

Dă din cap entuziasmată:

— Vrei să vezi?

Dintr-un fel de fascinație bolnavă, aș cam vrea. Dar nu acum.

— Altă dată, doar dacă n-ai la tine un Blackwing.

— Ce-i ăla?

— E creionul care-mi place mai mult decât oricare altul din lume. Dar hai să ne concentrăm la o singură problemă. Dă-mi voie să te ghidez. Spui: *Sigur, mi-ar plăcea. Ești liber vineri la cinci?*

Tresare:

— Prea greu.

— Să spui asta?

Trage adânc aer în piept, de parcă-și ia inima-n dinți ca să spună ceva dificil:

— OK, uite care-i treaba. N-are sens să mă prefac față de tine. Ai văzut deja ce se întâmplă când îmi place cineva. Nu pot vorbi. Nu

pot grăi. Dacă reușesc să articulez câteva cuvinte, sunt ridicol de nelalocul lor. Chiar dacă i-aș trimite un mesaj, n-aș ști cum să mă port vineri, la ora cinci.

Of, fir-ar să fie, felul în care spune asta e așa de dulce și așa de trist în același timp, că mai că mi-e milă de ea și mai că-mi vine să-i spun că e așa de a naibii de mișto, că nu contează. Dar *contează, ăsta e adevărul.* Fiindcă dacă nu poate trece peste inabilitatea ei de a vorbi în preajma tipilor pe care-i place, s-ar putea să ajungă să ducă o viață singuratică.

Îmi trag taburetul mai aproape:

— Dar înțelegi femeile. Ai știut ce punea la cale femeia aia de la librărie.

Dă ochii peste cap:

— Nevasta Fiarei nu era tocmai subtilă. Dar da, îmi înțeleg limba maternă. Bărbații sunt ăia care mă lasă perplexă.

— Pe cuvântul tău că tu chiar nu ai habar ce să spui sau să faci când ești cu un tip? întreb blând.

Mă țintuiește cu privirea:

— Sunt magician, Nick. Merg la petreceri de copii. Lucrez cu mame. Nu cunosc niciodată bărbați. Simon e excepția, pentru că e tată singur, iar asta e ceva rar. Nu cunosc nici cele mai elementare lucruri despre ritualurile de împerechere și acuplare ale masculului american. Am aproape douăzeci și șase de ani și faptul că ți-am atins brațele vara trecută în Central Park ca să-i fac o farsă lui frate-meu a fost punctul culminant al vieții mele sexuale din ultimul mileniu.

Îmi vine să mă împăunez și să-i ofer din nou brațele ca să le atingă, fiindcă, din orgoliu, mă concentrez pe ceea ce a spus despre mine. Apoi îmi dau seama ce-am auzit. *Punctul culminant al vieții ei sexuale din ultimul mileniu?*

Dar înainte să apuce să dea detalii despre starea de satisfacție sexuală, sau, mai degrabă a lipsei sale curente, ochii ei albaștri trădează o urmă de tristețe și își ferește privirea.

— Serios? întreb încet, încercând să asimilez enormitatea unei secete așa de lungi. Trebuie să fie un coșmar.

Se uită iar la mine și ridică din umeri, aproape înfrântă. Expresia ei pare resemnată, de parcă a acceptat inevitabilul.

— Îhî, spune cu un zâmbet mâhnit. Ăsta-i adevărul, tot adevărul și numai adevărul.

— N-ai fost cu nimeni, în niciun fel, de foarte mult timp?

— Sunt foarte apropiată de iPhone-ul meu și sunt incredibil de intimă cu perna mea. Să nu spui nimănui. Dar da, sunt singură în marele oraș de când m-am mutat înapoi aici, după colegiu.

Oftează adânc, apoi își îndreaptă umerii.

— Dar asta e, Nick. Meseria de magician nu e tocmai propice găsirii unui partener. E un compromis pe care trebuie să-l accept.

— De ce te trage slujba înapoi?

Ridică degetele și începe să enumere pe ele:

— În primul rând, de câte ori ajung să fac noi cunoștințe, de obicei primul lucru pe care-l vor e să le arăt scamatorii. Văd în mine un magician, nu o femeie, spune cu bărbia ridicată, cu toate că vorbele ei au un subînțeles mai grav. În al doilea rând, cu toate că fac din când în când și câte un eveniment corporatist, marea majoritate a oamenilor cu care interacționez sunt mame și copii. Iar în al treilea rând, realitatea e că, prin natura meseriei mele, petrec o groază de timp singură. În fața oglinzii. Exersând scamatorii, spune, punctând fiecare propoziție cu o pauză. Dacă vrei să știi de ce abia am fost în stare să leg două vorbe acum câteva zile, poftim.

Îmi pică fisa. Harper e extraordinar de sarcastică, lucru pe care-l ador, fiindcă sarcasmul e pentru mine ca a doua limbă maternă. Dar pun pariu că faza asta — natura solitară a vieții ei — e motivul pentru care sarcasmul ei e așa de impecabil și rafinat. E o armură protectoare, care-o apără. Îl folosește cu regularitate, întrebuințându-l serios în fiecare zi, ca să păzească o inimă însingurată.

— Asta-i cam nasol, spun, fiindcă e greu când meseria pe care-o iubești îți stă în cale. Eu am norocul să fiu în industria divertismentului.

Fac mereu cunoştinţă cu femei. Dar dacă mi-aş petrece tot timpul acasă, desenând, cum făceam în liceu, probabil că aş cunoaşte cel mai bine programul TV de sâmbătă seara. Însă aşa habar n-am ce e la televizor şi prefer de o mie de ori o carieră ca a mea, cu o latură socială, fiindcă, ei bine, îmi plac oamenii.

— E-n regulă, spune ea, fluturând o mână de parcă ar face ca toată singurătatea ei să dispară ca prin minune. Îmi place la nebunie slujba mea. Dacă din cauza ei e mai greu să-mi găsesc pe cineva, atunci ăsta e preţul pe care trebuie să-l plătesc.

— Dar de ce e neaparat nevoie să fie aşa? De ce trebuie să se excludă reciproc? Nu cred că e nevoie să fii singuratică.

— N-am spus că sunt singuratică, mă corectează ea, dar tonul ei e defensiv.

Apoi surâsul ei se luminează.

— Dar ştii ceva? În locul unei conexiuni profunde cu sexul opus, eu am parte de bagheta mea magică.

— Depinde la ce fel de baghetă magică te referi, o tachinez eu.

Începe să râdă, apoi şopteşte tare, teatral:

— Poaaaate că exact la asta m-am referit.

Uau. A făcut, cumva, din nou un comentariu obscen? Şi uite-aşa, într-o clipă, mă întreb ce anume face ea singură în apartamentul ei, noaptea târziu.

— Câte viteze are bagheta ta magică?

— Cincizeci, spune, ridicând cu subînţeles din sprâncene. Şi se poate şi mai rău decât să ajung acasă şi să mă cuibăresc cu un pachet de cărţi şi o *foarte puternică* baghetă magică, nu? Mai ales acum, că am amintirea bicepşilor tăi ca să-mi ţină de urât. Şi crede-mă, e o amintire tare frumoasă.

Mi se usucă gâtul. Îmi iau foc oasele. Fata asta şi insinuările ei or să-mi omoare şi ultimele celule nervoase neobsedate de sex. Încerc să îndrug un răspuns, dar deocamdată creierul meu e setat exclusiv pe vizual, ocupat să şi-o imagineze pe Harper şi bagheta ei magică *foarte puternică*.

— Am o idee, şopteşte ea ademenitor şi să mor eu dacă nu-mi sare scula în poziţie de drepţi mai rapid ca niciodată.

Tocmai a vorbit despre braţele mele; e clar că are planuri mari cu mine ca să pun capăt lungii ei secete. Vrea mai mult decât cincizeci de viteze şi eu pot să-i ofer asta, fără nicio problemă.

Da, Harper, absolut, poţi să mă călăreşti cât vrei, iar eu o să-ţi provoc zece mii de orgasme înainte ca eu să am măcar unul. Fiindcă ăsta e genul de amant care sunt: generos şi darnic şi mi-ar plăcea la nebunie să te prezint limbii mele, ca să-ţi pot face chestii care-ţi vor întoarce lumea cu susu-n jos şi te vor face să implori şi mai mult. Ce zici de răspunsul ăsta?

Se pare că am uitat momentan de statutul ei de intangibilă, fiindcă numai la gândul ideii lui Harper, posibilităţile care-mi vâjâie prin cap mă înnebunesc, deşi ea nici n-a apucat s-o spună. Dar o s-o facă. Cu siguranţă o să-mi ceară să-i ofer nişte îndelung aşteptată tăvăleală, iar singurul răspuns la asta e *La mine sau la tine?*

— Spune.

— Păi, mai ştii că îmi eşti oarecum dator?

Vai, futu-i, zău dacă nu sunt mai mult decât gata să-mi plătesc datoriile. Hai să începem cu tine călare pe faţa mea, ce zici?

— Îţi sunt dator de două ori, dacă nu mă-nşel, spun, fiindcă nu vreau să uite cât de multe sunt dispus să fac în cursul acestei însărcinări.

— O dată pentru m-ai salvat de admiratoarea cu gheare şi dragonul cu respiraţie de foc cu care era măritată şi apoi fiindcă în seara asta mi-ai făcut viaţa cu şeful meu mai uşoară.

Frumoasă demonstraţie matematică, Hammer. Tocmai te-ai făcut cu două ture în caruselul fetei după care bălești.

— Bine-atunci, spune, cu un zâmbet larg răspândit pe chipul ei superb. Deci te bagi?

Sunt gata.

— Absolut.

Pocneşte din palme.

— O să fii meditatorul meu şi-o să-mi dai lecţii de cum să mă port cu bărbaţii?

Capitolul 6

Ahaaaaa. Hai să călcăm frâna cât mă reorientez. Fiindcă creierul meu gonea cu viteza luminii într-o direcție, iar al ei virase în alta. N-am să vă mint, calculasem frenetic cine stă mai aproape și dacă ne-ar duce acolo cel mai repede un taxi, un Uber sau un sprint scurt.

Fiindcă teleportarea nu e o opțiune viabilă.

Îmi zbârnâie telefonul. Îl iau și deschid mesajele, sperând că asta mă va ajuta să redirecționez tot sângele care acum gonește într-o singură direcție, la sud de ecuator.

Mă plictisesc. Charlotte e în oraș cu Kristen și la televizor nu e nimic bun. Ai chef de-o bere?

Uau! A funcționat. Nu știu asasin de erecție mai eficient decât un mesaj de la fratele fetei căreia vrei să i-o tragi. Dar Spencer nu așteaptă să-i răspund imediat, așa că-l ignor, închid soneria telefonului și-l bag în buzunar.

— Vrei să te învăț cum să te descurci cu bărbații?

Aprobă din cap și zâmbește.

— Te pricepi la asta. Cunoşti femeile. Ştii să citeşti bărbaţii. Înţelegi toate lucrurile care pe mine mă zăpăcesc total.

— Vrei să fiu Cyrano al tău?

— Nu e nevoie să vii cu mine la întâlniri şi să-mi şopteşti din boscheţi ce să spun, dar, având în vedere că replica mea obişnuită pentru spart gheaţa e „vrei să mă vezi cum îmi bag un creion în nas" şi că nu ştiu nici măcar ce să-i răspund lui Simon, cred că suntem amândoi de acord că am nevoie de un pic de ajutor, spune şi ridică degetul mare şi arătătorul ca să arate un milimetru de spaţiu, ca să se ia singură peste picior.

Arunc o privire spre tavan, cântărindu-i cererea. Pe de-o parte, n-o pot lăsa să umble de-mpiedicată prin New York, atât de total de nepregătită pentru a purta o conversaţie. Pe de altă parte, e sora lui Spencer.

— Ştiu că e o cerere ciudată, spune, făcându-şi de lucru cu şerveţelul, iar vorbele ei poartă în ele o urmă de îngrijorare. Dar n-ar trebui să fie prea ciudat, nu? Fiindcă ştiu că nu sunt genul tău.

Hopa! Mă încrunt buimăcit.

— Poftim?

— Păi, de obicei ieşi cu femei mai în vârstă, nu?

Şi adevărul e că... are dreptate. Poate nu de obicei şi sigur nu tot timpul, dar J. Cameron era cu zece ani mai mare, iar femeia cu care-am fost înaintea ei era o directoare din industria divertismentului trecută de treizeci şi cinci de ani. Iar în anul doi de colegiu am avut o iubită din ultimul an. Dacă stau să mă gândesc, femeia care mi-a răpit virginitatea era cu cinci ani mai mare ca mine.

Aha, şi uite cum se conturează tiparul de comportament.

Bine. Se pare că toată lumea ştie că apreciez nu doar femeile de vârsta mea, ci şi pe cele care sunt ca vinul bun. Daţi-mi, însă, voie să spun că una din cele mai bune modalităţi de a învăţa ce le place femeilor în pat e să ai iubite mai mari ca tine. Femeile alea ştiu să comunice. Te învaţă, îţi spun să te mişti mai repede, mai tare, mai încet, mai tandru, acolo, aşa, da, da, exact acolo, futu-i.

Poate că Harper are dreptate, dar îmi vine să-i spun că doar pentru că am avut iubite mai în vârstă nu-nseamnă că pe ea n-o plac. Însă

nu are rost să spun asta, fiindcă ea nu are aceleași sentimente față de mine. Dacă ar avea, ar fi la fel de bâlbâită și cu limba împleticită în fața mea cum era cu Simon.

Și futu-i. Acest crud adevăr mă izbește ca un pian căzut din cer. O fi Harper intangibilă, dar tot vreau să mă dorească. Dar nu e cazul. Însă vrea s-o ajut. Îmi îndrept umerii și mă concentrez pe acel premiu de consolare.

— Și Nick — continuă ea pe un ton vulnerabil, complet despuiat de acel strat de umor pe care-l mânuiește cu atâta măiestrie — nu am la cine altcineva să apelez. Nu-mi pot ruga una din prietene să mă ajute, fiindcă or să-mi spună toate că n-am nicio problemă și că sunt grozavă. Dar ți se pare o rugăminte prea bizară?

Vocea i se ridică, de parcă are emoții în privința răspunsului meu. Amestecul acela de emoție și speranță din întrebarea ei îmi întărește impresia că rugămintea ei n-are legătură cu a găsi cu cine să și-o tragă sau cu a pune mâna pe un iubit sexy. E mai degrabă legată de dorința ei de a învăța să construiască o conexiune cu o altă ființă umană.

Sora celui mai bun prieten sau nu, Harper are nevoie de ajutor, iar eu sunt singurul căruia nu se jenează să-i ceară ajutorul.

— Nu e bizară. Și răspunsul meu e da. O să te ajut să înveți cum să te porți cu bărbații.

— Mulțumesc.

Își lasă mâna pe antebrațul meu și mă strânge.

— Dar vreau să-mi promiți că n-o să-i spui lui Spencer că ți-am cerut ajutorul. Ar face mișto de mine tot restul vieții.

— Promit, spun și n-am nicio urmă de remușcare că-l țin în neștiință în chestiunea asta.

Nici prin cap nu-mi trece să-i spun că devin maestrul soră-sii într-ale amorului.

— Atunci spune-mi ce să-i zic lui Simon. Poate să fie asta prima mea lecție? întreabă ea îndreptându-se în scaun, nerăbdătoare să învețe.

Îmi întind gâtul stânga-dreapta, îmi suflec mânecile și intru direct în postura de antrenor. Cine știe? Poate dac-o ghidez prin hățișul

aventurilor cu alţi bărbaţi o să mă vindec de dorinţa de a-mi petrece timpul dezbrăcat alături de ea. Nimic nu poate risipi dorinţa mai rapid decât conştiinţa faptului că ea vrea pe altcineva, nu? Asta o să fie exact ce-mi trebuie ca să mi-o scot odată pentru totdeauna din cap. Amândoi vom avea de câştigat.

— De fapt, prima ta lecţie este că trebuie să-l amâni vreo săptămână. Nu eşti încă pregătită să-l vezi. Te tulbură prea tare. Mai întâi trebuie să înveţi pe pielea altcuiva cum se trag sforile.

Pare nedumerită.

— Bine. Dar pe cine?

— Pe Jason. Te place.

— Dar eu nu-l plac în felul ăla.

— Şi mai bine.

— Deci ar trebui să învăţ pe el cum se trag sforile, chiar dacă nu-l plac în felul ăla?

Aprob din cap:

— Sigur. S-ar putea să ajungi să-l placi. Când eşti cu el nu eşti Prinţesa Stângăciilor. O să fie un antrenament bun.

Ridică o sprânceană. Nu mă pot abţine şi mă aplec ca să-mi trec un deget peste ea şi s-o aşez înapoi la locul ei.

— Nu ridica sprânceana la mine. Ai nevoie de antrenament serios, iar Jason e perfect. Îl placi ca prieten, aşa că, deocamdată, asta e de ajuns. N-o să te las să-l duci cu zăhărelul prea mult. Promit, da?

— Dacă spui tu.

— Spun. Crede-mă. N-o să ne batem joc de el. Doar o să-ţi exersezi îndemânarea la… conversaţie, spun diplomat.

Începe să râdă şi inspiră adânc:

— Atunci, hai să conversăm.

— Fă cum îţi spun. Deschide Facebookul.

Îşi ia telefonul şi deschide aplicaţia.

— Acceptă-i cererea de prietenie.

Dă din cap şi-şi trece degetul mare pe ecran.

— Gata.

— Acum scrie-i pe pagină.

Inspiră iar şi aprobă scurt din cap.

— Ce să spun?

— Mi-a părut aşa de bine să te văd. Semnul exclamării.

Scrie, postează şi întoarce telefonul spre mine, ca un elev mândru care-i arată profesorului tema.

O bat pe umăr:

— Bravo! Acum, dacă am calculat corect — spun prefăcându-mă că mă uit la un ceas inexistent de la mână — o să primeşti un mesaj de la el în aproximativ douăzeci de minute.

Las pe tejghea o bancnotă de douăzeci — bacşiş pentru Julia — şi ieşim în noaptea caldă de octombrie.

— Frumoasă seară. Te conduc acasă, spun.

— Perfect.

Douăzeci de minute mai târziu cotim pe strada ei şi e pe punctul să se izbească de un tip înalt, îmbrăcat într-un tricou al Universităţii Columbia, care râde de ceva ce-i spune amicul lui cu cioc. O apuc de cot şi-o smucesc lângă mine înainte ca tipul să dea peste ea.

— Ah, scuză-mă!

Scuza vine de la tipul cu tricoul, care e cam cât mine de înalt.

— Nici nu te-am văzut. Iartă-mă.

— Nu-i nimic, spune Harper cu un mic zâmbet.

Braţul meu e încă în jurul ei.

Tipul îşi îndreaptă privirea spre mine, se încruntă, apoi arată cu degetul spre faţa mea. Pe chip i se aşterne treptat o expresie de recunoaştere.

— Ia, stai... stai aşa... eşti...

Prietenul lui intervine, cu un imens zâmbet de adoraţie copilărească lăţindu-i-se pe faţă:

— Mister Orgasm.

— Eu sunt ăla, spun firesc.

— Vai de capu' meu! Serialul tău e meseriaş rău, spune tipul înalt. Am fost la o întâlnire cu fanii pe care-ai avut-o acum vreo doi ani.

Frate, ți-am urmărit serialul de pe vremea când era doar benzi desenate online.

Cu mâna liberă ne ciocnim pumnii.

— Ce-mi place să aud asta.

— Nu-mi vine să cred că ne-am întâlnit, pur și simplu, pe stradă, prin oraș. Te-aș ruga să-mi dai un autograf pe tricou, dar ar fi penibil, așa că hai să ne facem că n-am zis așa ceva, dar să știi că ești cel mai tare, spune și mai că țopăie de bucurie.

— De acord, spune și prietenul lui.

— E super, strălucește de mândrie Harper, alăturându-se și ea corului lăudătorilor.

— Sunteți meserie, fraților. Sunt foarte recunoscător pentru susținerea voastră. Mi-a părut bine să vă cunosc, spun și ne vedem de drum.

Odată îndepărtați de ei, Harper se întoarce spre mine cu ochi luminoși.

— Tocmai am fost martora unei apariții a lui Mister Orgasm în libertate și a fost extraordinar. Ți se întâmplă des?

Scutur din cap râzând ușor.

— O dată sau de două ori pe an. Jur că nu se-ntâmplă așa des.

Nu reușește să-și stăpânească rânjetul larg:

— Și te adoră. Te cred mare mascul.

— Evident că au dreptate, spun cu mutră serioasă, iar ea mă lovește cu umărul ei în umăr.

Când ajungem la blocul ei, îi piuie telefonul. Îl scoate din poșetă, iar eu spun:

— Pun pariu că ți-a răspuns Jason.

Deschide ecranul, dă clic pe mesajul de la Jason și mi-l arată.

Salut, Harper. Ce bine mi-a părut să te văd! Vrei să ieșim la o cafea?

Mimez că bag mingea într-un coș de baschet. Numai lovituri la țintă.

— E un dar, jur, spun când ne oprim lângă treptele de la intrarea în bloc.

— Ești bun, Nick. Știi exact ce să faci și cum să te porți. De-aia atragi hoarde de femei.

Îmi cam vine să protestez. Am senzația că are despre mine o impresie pe care n-aș ține neapărat s-o aibă, dar nu știu sigur cum pot să ascund lucrul ăsta.

— Fiindcă am un dar?

— De asta și din încă multe alte motive.

Flutură din mâini în direcția generală a brațelor mele. E octombrie, dar în seara asta nu e rece, așa că nu port jachetă.

— Întâi și-ntâi, brațele. Numai tatuaje și mușchi.

Își lasă ochii să rătăcească peste bicepșii mei.

— Adică, tatuajele tale sunt grozave, spune arătând spre formele și spiralele pe care le-am desenat cu mâna mea.

Tatuajele sunt linii și curbe abstracte, dar incluse în ele sunt un soare, o lună și stele, fiindcă au fost primele lucruri pe care mi-am dat seama că pot să le desenez bine.

— Apoi, corpul. Domnul *Men's Health*-uite-ce-lucrat-sunt, spune pe ton batjocoritor, dar nu de mine face mișto, ci de articol.

— L-ai citit?

— Citesc tot. Devorez informație, spune și suntem iar fix înapoi în acea zonă în care se pare că mi-am făcut culcuș în relația cu ea, zona aia în care pare să-mi facă complimente, dar o spune de parcă sunt o mașină pe care se gândește dacă s-o cumpere.

Iar asta are o sută șaptezeci de cai putere.

— Și-apoi, mai e și fața ta, pe care ai minunăția asta de barbă nerasă.

Îmi trec mâna peste falcă și barba tunsă, îngrijită, care e ca o jucărie sexuală în plus pe care-o pot folosi în dormitor.

— Gagicile se dau în vânt după barbă, spun cu un rânjet în colțul gurii.

— Sunt convinsă, spune ca pentru sine.

Nu mai zice nimic câteva clipe. Își mușcă colțul buzei de jos, apoi rostește, și mai încet ca înainte:

— Pot s-o ating?

O, DA, SĂ MOR CĂ DA!

Capitolul 7

Ridică mâna şi-mi atinge obrazul. Mi se taie respiraţia când îşi trece degetul mare peste ţepii blonzi. Sunt acut conştient de fiecare secundă care trece, ticăind, în timp ce ea mă atinge, mângâindu-mi linia maxilarului, de parcă e hipnotizată de textură.

— Moale, se minunează şoptit, uitându-se la bărbia mea.

Inima începe să-mi bubuie în piept şi mă străduiesc să nu mă clintesc. Apoi spune:

— Dar cumva şi tare în acelaşi timp.

Şi jur că nu ştiu cum reuşesc să mă stăpânesc să nu-i cuprind obrajii cu palmele, s-o lipesc de peretele din piatră şi s-o sărut de să-i iasă ochii din cap. S-o sărut, s-o ating, să mă frec de ea şi-ăsta ar fi doar începutul. Îmi vine să-i lipesc trupul voluptuos de-al meu, s-o las să simtă cât de tare mă excită şi să aflu dacă am acelaşi efect asupra ei. Felul în care răsuflarea ei se iuţeşte imperceptibil îmi ia minţile, iar spirala poftei se răsuceşte dureros de strâns în mine. Nu mă pot abţine să nu sper că vrea ceea ce ştiu să fac şi s-ar putea să vrea, după felul în care-mi atinge faţa. Să mor eu dacă nu pare să vrea

şi poate că de aceea numele ei se formează în gâtlejul meu ca un avertisment.

Deci ştie că se joacă cu focul dacă mă mai atinge vreodată aşa.

Şi-apoi îmi amintesc. E Harper şi probabil că n-are nici cea mai vagă idee ce efect are asupra mea. N-am cunoscut niciodată pe cineva ca ea. Uite-o cum spune chestiile astea dulci, sexy, şi probabil că nici nu-şi dă seama ce efect au ele asupra unui bărbat.

E greu să rezist şi în clipa asta nici nu vreau. Dă-o dracului de rezistenţă. Las-o să se joace câteva minute cu mine.

— Ce altceva ai mai vrea să atingi? întreb, sperând că va accepta oferta mea extrem de generoasă de a fi cobaiul ei. Braţele sunt disponibile. Şi pieptul e prezent şi el la datorie. Ai liber chiar şi la păr.

Îmi înclin fruntea spre ea, invitând-o.

Într-o secundă, mâna ei e în părul meu. E lentă şi calculată. Harper îşi trece degetele printre şuviţele mele fără nicio grabă. Mintea mea o ia razna şi-şi imaginează toate scenariile posibile în care şi-ar putea împleti mâinile în părul meu ca să mă tragă mai aproape. Unele în care mă sărută flămând, devorându-mi buzele cu genul de lăcomie care duce la haine smulse doar pe jumătate într-o frenezie înflăcărată. Care se transformă în uşi trântite şi sex în picioare, pe perete, cu chiloţii în jurul gleznelor. Sau în una din fanteziile mele preferate, una care nu dă greş niciodată, una din cele mai simple şi totuşi cele mai fierbinţi: picioarele ei încleştate în jurul capului meu, iar eu o gust cu buzele. O arunc în extaz cu limba mea.

A doua zi aş trece pe lângă ea, i-aş da deoparte o şuviţă de păr de pe ureche şi i-aş şopti *Încă-ţi mai simt gustul.* Ea s-ar înfiora, apoi şi-ar trece iar mâinile prin părul meu, dornică de şi mai multă plăcere.

Aşa cum face acum, în stradă. O fracţiune de secundă, mâna ei se opreşte şi poposeşte pe mine. Îi simt pe faţă respiraţia dulce. Îi întâlnesc privirea şi încerc s-o descifrez, să găsesc în ochii ei albaştri acea licărire similară cu flacăra din mine.

— Pupă fata, Mister Orgasm!

Smucesc capul odată cu Harper. Cei doi tipi sunt acum pe trotuarul de vizavi, făcându-mi galerie de pe bordură. Probabil că-şi închipuie că suntem împreună.

— Hai! sare şi celălalt. Ca în episodul Virusul Sărutului.

Harper se întoarce iar spre mine şi buzele i se curbează într-un zâmbet jucăuş.

— Trebuia s-o sărute ca s-o vindece, şopteşte ea, de parcă aş putea să uit acel mic detaliu din scenariu. Nu se poate să-ţi dezamăgeşti fanii.

Abia dacă am timp să-mi dau seama cum naiba de se întâmplă asta, dar ea se înclină spre mine. Creierul mi-e plin de zgomot şi foşnet şi nu ştiu dacă nu cumva asta e un fel de dublă provocare ca să vadă dacă înghit momeala, dar ea şopteşte *Pentru admiratorii fanatici, da?*

Şi să mor eu, dacă admiratorii fanatici sunt cei care fac posibil acest moment, ar trebui să le trimit o ediţie de colecţie cu autograf a fiecărui număr din benzile mele desenate.

— Hai să le oferim un spectacol, spun cu gâtul uscat, fiindcă-mi dau seama că nu se joacă.

— Repede, până nu se răspândeşte virusul! strigă unul din tipi, iar Harper se cutremură, îşi încleştează mâna la piept şi şopteşte:

— Eşti singurul care mă poate salva.

Exact replica pe care duduia disperată a rostit-o în episodul cu pricina.

Îi lasă să ne încurajeze. Lui Harper îi plac la nebunie jocurile. Iubeşte divertismentul, îi place să facă spectacol. Ăsta e magicianul din ea, care nu poate să nu ducă scamatoria de la început până la sfârşit.

Îşi trece degetul pe maxilarul meu şi mi se taie respiraţia.

N-am timp să procesez, n-am timp să analizez. Şi fiindcă mâinile ei tocmai au fost peste tot pe mine, mi se pare corect să-i întorc favoarea.

Simt dorinţa vibrând în mine. Îmi strecor mâna dreaptă în părul ei, lăsând şuviţele moi să-mi cadă printre degete încet, alene, şi văd cum expresia de pe chipul ei trece brusc de la ghiduşia aia provocatoare la ceva complet nou.

Ceva vulnerabil.

E incredibil de aţâţător! Expresia aia mă face să tânjesc şi mai tare după ea.

De aproape, ochii ei albaştri sunt şi mai strălucitori, ca apele din jurul insulelor, şi îmi ajunge la nări o adiere de ceva asemănător portocalelor de la şamponul ei. E o aromă puternică şi încep să salivez, dornic s-o gust, s-o inhalez.

Îmi duc mâna dreaptă la bărbia ei şi-i ridic cu blândeţe chipul spre mine. Îmi creşte pulsul şi-mi ling buzele când privirile ni se întâlnesc. Ochii îi sclipesc de o dorinţă care pare a naibii de autentică. O trag mai aproape, iar buzele ei se despart şi lasă să-i scape un oftat moale în timp ce închidem amândoi ochii. După reacţia ei, să mor dacă nu am senzaţia că doreşte asta într-un fel care depăşeşte cu mult motivul pentru care ne dăm în spectacol. Dar apoi încetez cu totul să mă mai gândesc la motive când îmi plec gura spre a ei. Lumea îşi încetineşte mersul şi o sărut pe Harper, timp în care perechea de admiratori de peste stradă ovaţionează, fluieră, strigă „uraaaa" şi „bine, mă" şi, în final, un victorios:

— E salvată!

Asta e recompensa, şi încă ce recompensă.

Îmi vine să le bat palma pentru că au instigat-o, sau că m-au instigat, sau ce s-o fi întâmplat ca să facă posibil acest moment.

Fiindcă e absolut palpitant.

Buzele ni se ating uşor. Simt o vagă aromă de luciu de buze şi gustul slab al cocteilului pe care l-a băut la bar. Îmi trec buzele peste ale ei într-o mângâiere abia simţită, plină de promisiuni, o aluzie la ceea ce-ar putea deveni dacă ar fi adevărat, fără public.

Orice-ar fi sărutul ăsta, are propria lui pulsaţie, propria lui frecvenţă, de parcă aerul din jurul nostru e încărcat şi vibrează de energie sexuală.

Sau poate numai eu simt asta, fiindcă tot trupul îmi zumzăie. Mă furnică pielea, iar umbra asta de sărut mă aprinde din cap până-n picioare şi-mi face mintea să gonească mult dincolo de recompensă.

— Ai buze aşa de moi, şoptesc cu gura lipită de-a ei.

Răspunde cu un oftat, după care își mai lipește o dată buzele de mine, murmurând:

— Și tu.

Am dus la bun sfârșit păcăleala cu mult aplomb, dar când buzele ei trec încă o dată peste ale mele, gestul care oferă autenticitate provocării „pupă fata" pare să fie sincer.

Pare să spună deja *mai vreau*.

Dar exact când presiunea crescândă din adâncurile mele devine aproape insuportabilă și sunt cât pe ce să-mi strecor limba printre buzele ei, băieții strigă și aplaudă, lansându-se într-un cor de „Mister O!", care rupe vraja.

Ne dezlipim brusc unul de altul.

Harper clipește, pleacă ochii, apoi îi ridică iar. Are o privire vinovată, de parcă se simte prost că ne-am sărutat.

— Ei, spune pe ton vesel, de parcă încearcă să treacă peste un moment jenant, noroc că Mister O i-a administrat fetei doza exactă ca să scape de virusul sărutului.

Îmi dreg glasul și încerc să pricep ce-a spus. Ce s-a întâmplat. Cum am ajuns, practic, să recreem o scenă din serialul meu. Cum am ajuns să fiu eroul, iar ea să fie fata pe care-am salvat-o de la pieire.

— Păi, clar se așteptau să faci asta, adaugă ea, de parcă simte nevoia să justifice sărutul.

— Îhî, clar, spun, luându-mă după ea, fiindcă creierul îmi înoată într-un ocean de endorfine și cel mai ușor lucru e să fiu de acord cu ea.

Arunc o privire pe trotuarul de vizavi și ridic scurt degetul mare spre cei doi:

— A scăpat, le spun, așa cum a spus și Mister O în serial.

Harper mi se alătură și le face din mână. Se întoarce spre mine și-și pune mâna pe umărul meu.

— Tipii ăia te idolatrizează și pe tine și pe personajul afemeiat pe care l-ai creat.

Îmi încrețesc fruntea și-mi doresc să nu vorbim acum despre tâmpenii fictive, fiindcă, pentru mine, ceea ce s-a întâmplat a fost cât

se poate de adevărat, în pana mea! Dar habar n-am dacă i-a plăcut sărutul la fel de mult ca şi mie.

— Serialul ăla e totul pentru mine, spun, cântându-i în strună, în timp ce galeria noastră se îndepărtează în noapte.

Râde, după care expresia i se schimbă şi e iar sinceră, ca atunci, în bar, când şi-a deschis sufletul pentru prima dată.

— Îţi sunt tare recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi-l dai cu toată treaba asta cu relaţiile, spune ea şi sărutul a dispărut în beznă.

Scamatoria s-a terminat, iar magicianul şi creatorul spectacolului au ieşit din scenă. Acum suntem doar Harper şi Nick, amici buni cu un proiect secret.

— Cum să nu. Îmi face plăcere să te-ajut. Şi, cum ţi-am zis, Jason te place mult, spun, fiindcă e mult mai uşor pentru mine în clipa asta să-l descifrez pe celălalt tip decât să descâlcesc harababura din capul meu.

Ridică din umeri şi colţurile gurii i se ridică ghiduş.

— Crezi?

— Categoric. Ar trebui să mergi până la capăt cu el, spun, reuşind să exprim fals entuziasm în timp ce încerc să revin la rolul de profesor într-ale bărbaţilor.

E posibil să fiu candidatul perfect pentru un studiu al personalităţii multiple, având în vedere că tocmai ne-am sărutat, iar acum îi spun să se dea în bărci cu altul. Poate când ne-am sărutat am luat virusul ei *vorbesc-aiurea-când-sunt-cu-cineva-care-mi-place.*

— Aşa spui tu? întreabă, înclinând capul curioasă.

— Absolut. Ar putea fi bărbatul visurilor tale.

Clar. Am luat virusul şi acum delirez la greu.

Îmi aruncă o privire sceptică, apoi ridică din umeri.

— Ne vedem după ce ies cu el, ca să-ţi povestesc totul cât mi-e încă proaspăt în minte? întreabă, împreunând palmele.

Sunt cât pe ce să-i spun că nu, dar ea adaugă:

— La urma urmelor, am făcut pentru tine ce-a făcut echipa White Sox în 1919.

— După care, acum tocmai m-ai făcut să arăt ca un star rock în faţa fanilor mei, spun, încă pe pilot automat.

Dar în ciuda reţinerilor mele, adevărul e că am promis c-o ajut, prin urmare se pare că aşa vor merge lucrurile.

— Să-mi spui când şi unde.

— Îţi trimit un mesaj, spune, apoi o ia în sus pe scări, iar eu o urmăresc cum descuie uşa blocului, se întoarce şi-mi face cu mâna prin geam.

După care dispare, luând cu ea cel mai grozav şi mai bizar sărut din viaţa mea.

Mă întorc acasă, pe strada 73, un apartament la etajul patru, cu pereţi de cărămidă falsă şi o fereastră imensă cu vedere spre parc. Când uşa se închide după mine cu un clic slab, mă întreb dacă un sărut despre care nu ştii dacă a fost adevărat sau doar o provocare se poate numi primul sărut.

Nu cred să fi durat mai mult de cincisprezece secunde, dar acele cincisprezece secunde încă au ecou în adâncurile mele şi încă-i simt forma buzelor pe ale mele. Încă-i simt parfumul dulce când trag aer în piept. Încă-i mai aud în urechi oftatul blând.

Mi-aş dori să ştiu dacă şi ea, în apartamentul ei, se gândeşte încă la acele cincisprezece secunde.

Dar n-am cum să ştiu şi nici n-o să aflu.

Fac singurul lucru constant dintotdeauna în viaţa mea. Singurul lucru care nu mă dezamăgeşte niciodată şi care mă ajută întotdeauna să mă adun şi să mă concentrez. Îmi scot pantofii fără să mă aplec, mă trântesc pe canapeaua moale cenuşie de lângă fereastra imensă şi-mi iau carnetul. Am de lucrat la un nou episod şi, cu toate că nu mai scriu şi animez eu de unul singur totul, ideile şi subiectele sunt ale mele.

Dar când pun creionul pe hârtie, descopăr că n-am chef să rezolv problemele unui erou desenat. Aşa că mă apuc să desenez, pur şi simplu. Liber. Orice-mi vine în minte.

Problema e că, atunci când termin, e o caricatură a unei anume roşcate în blugi tăiaţi şi tocuri, lucrând sub capota unei maşini. Mă

uit urât la desen şi-l arunc pe măsuţa de cafea. Eu şi imaginaţia mea nenorocită, care-a luat-o iar razna.

Un minut mai târziu primesc un mesaj de la ea şi-aş vrea să nu simt o scânteie de speranţă când îi văd numele.

Scânteia e înăbuşită brutal când citesc mesajul:

Cafea cu Jason sâmbătă după-amiază. Ne vedem după?

Verdictul e cât se poate de clar: sărutul a fost o provocare şi, categoric, nu se pune. De fapt, e ca şi cum nu s-ar fi întâmplat, aşa că-l pun la păstrare în sertarul pe care scrie *N-o să se mai întâmple niciodată*, apoi îi scriu că da. După care, îi răspund, în sfârşit, lui Spencer, ca să facem planuri să ne vedem weekendul ăsta. Perfect. Asta o s-o propulseze pe soră-sa departe de sistemul meu solar.

Capitolul 8

— Ce-ar fi dacă un dog german s-ar împerechea cu o veveriță?

Dau ochii peste cap la auzul întrebării pe care o pune frate-meu a doua zi dimineață, când suntem ghemuiți de-o parte și de alta a unui morman de frunze căzute pe o alee din Central Park. Toamna și-a făcut apariția în New York City, iar culorile sunt superbe. Studiez o clipă o frunză de culoarea merișoarelor care a plutit spre pământ și-mi imaginez cum aș folosi culoarea aia într-o animație. Întotdeauna am făcut asta, pentru mine e aproape un reflex necondiționat să mă gândesc la culori, nuanțe și la toate combinațiile posibile dintre ele.

— Ar ieși un dog german cu coadă stufoasă sau o veveriță cu picioare superlungi? continuă Wyatt.

— Frate, știi că nu așa se face, îi spun fratelui meu în timp ce corcitura de Min Pin pe care-o plimb smucește de capătul lesei în urmărirea unei veverițe.

— Dar o veveriță cu un Min Pin? sugerează Wyatt, fluturând brațul spre mica creatură.

— Repet: te abaţi de la principiul jocului cu combinaţiile de câini, îi amintesc.

Micul Chihuahua alb cu maro şi păr lung pe care-l plimbă încearcă să vâneze coada câinelui meu. Mă rog, nu *al meu*, ci cel pe care-l plimb pentru un adăpost de animale din zonă, Little Friends, care e specializat în a găsi familii adoptive pentru câini mici, de apartament. Amândoi lucrăm acolo ca voluntari.

— O iguana şi un terrier, sugerează el într-o ultimă încercare.

Exact atunci, amica lui blănoasă se ridică în echilibru pe lăbuţele din faţă, îşi înalţă fundul cu picioare cu tot şi face pipi în iarbă.

— Pişare stând în mâini! strigă frate-meu, executând un mic dans victorios lângă copac.

Bat plama cu el folosind mâna liberă de lesă fiindcă ăsta e un mare triumf în celălalt joc al nostru cu câini: bingo cu căţei. Suntem capabili să ne concentrăm la mai multe lucruri în acelaşi timp. Putem juca două jocuri concomitent.

— Zece puncte. Bravo! spun, dar sunt al naibii de competitiv cu fratele meu mai mic şi, cu toate că plimbarea noastră e pe terminate, încă mai am o şansă să-l înving. Dar nu câştigi dacă trece o maşină de pompieri şi al meu începe să urle.

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare şi ne îndreptăm spre ieşirea din parc.

— Îhî, nu conta pe asta. La bingo cu căţei, asemenea noroc ar fi echivalentul unui inorog plus oala cu galbeni de la capătul curcubeului.

— Dar tot o să mi se întâmple într-o zi, spun.

Asta deoarece căţeii care urlă, mai ales când sunt aşa mici ca ăştia doi, să mor dacă nu sunt de-a dreptul adorabili şi de aceea valorează cincizeci de puncte în sistemul nostru de ţinere a scorului la activităţi canine spontane. E versiunea noastră de bingo cu maşini, pe care-l jucam când eram mici. Se mai acordă puncte pentru căţei în poziţii de yoga, în onoarea tatei, care e cel mai relaxat tip de pe planetă. Pun asta pe seama faptului că e profesor de yoga şi că nu se mai satură de savarina mamei. Şi nu, chiar mă refer la desert,

fiindcă nici vorbă să vorbesc despre sau măcar să mă gândesc la alte prostii.

Niciodată.

În fine, și eu, și Wyatt iubim câinii. Am crescut cu mai mulți căței mici, precum și cu o soră mai mică, Josie. Datorită câinilor, nu ne-am omorât când eram mici. Îl iubesc la nebunie pe frate-meu, dar e și o mare belea. Așa sunt frații mai mici, deși e doar cu cinci minute mai mic.

— Combinație Corgi cu Mastiff. Cine e deasupra?

— Mastifful, răspund imediat când ne întoarcem la celălalt joc al nostru cu căței.

Fiindcă despre asta e vorba în jocul cu combinațiile de câini: cine stă deasupra.

— Au!

— Îhî, îți dai seama cum s-a simțit Corgi-ul. Greyhound cu Bassett?

— Greyhound-ul. Și apoi cățelușii lor or să încerce să alerge pe picioruşele alea scurte și cu gheruțele întoarse în afară, spune.

Ieșim din parc și ne îndreptăm spre cartierul în care Little Friends împarte sediul cu o pensiune de zi pentru câini.

— Auzi? O știi pe tipa care conduce centrul pentru căței? întreabă schimbând tonul conversației.

— Penny?

Aprobă din cap.

— A întrebat dacă nu vreau s-o ajut să repare o secțiune a adăpostului.

Până să apuc să răspund, observ pe partea cealaltă a străzii o femeie cu o lungă coamă roșie fluturând în vânt, care intră în blocul meu. Părul ei are culoarea frunzei din parc: roșu cu o tentă aurie.

— Uau! spune Wyatt, oprindu-se brusc la trecerea de pietoni și lăsând baltă conversația despre Penny.

Prietenul lui minuscul se oprește și el din scurt.

— Cine e micuța îmblânzitoare de șerpi care intră la tine în bloc?

Îi cârpesc una peste ceafă.

— Pe bune. Nu-i OK să vorbești așa, frate.

— Au! spune frecându-şi scăfârlia în timp ce un autobuz trece huruind pe lângă noi.

Îi arunc o privire rece ca oţelul:

— N-am dat tare. Nici să nu te-aud că te doare.

Se uită şi el la fel de urât.

— A fost o întrebare sinceră. De când n-am voie să...?

Se întrerupe şi buzele lui formează un oval.

— Oooooo. O-o-o-o-o.

Repetă sunetul de parcă ar fi refrenul unei melodii rap. Îmi dă un pumn în braţ.

— Ai o slăbiciune pentru Scufiţa Roşie.

Futu-i. Ăsta-i frate-meu. Geamănul meu identic fără filtre, care nu ştie ce înseamnă limitele şi oferă întotdeauna mai multă informaţie decât ţi-ai dori. Îmi împing ochelarii în sus pe nas şi mă uit la semafor. Omuleţul e acum verde.

— O placi, continuă în timp ce traversăm Central Park West.

— Nu.

Clatin din cap, ţinând la distanţă toate imaginile stăruitoare ale sărutului care n-a contat.

— E o prietenă, aşa că e o mitocănie să vorbeşti aşa.

— Aşa cum? întreabă, provocându-mă.

— Ştiu ce urma să zici, Woodrow, spun folosind al doilea său nume, pe care-l urăşte din inimă. Că *i-ai pune-o.*

Ne continuăm drumul şi mi se bagă-n suflet, luându-mă peste picior:

— Oooo... şi uite la tine ce protector eşti tot. Ce drăguuuţ!

Când ajungem pe trotuar îşi întoarce brusc privirea spre blocul meu:

— Ia stai aşa.

Îi urmăresc privirea şi-o văd pe Harper, cu o sacoşă mare de cumpărături pe braţ că se-ntoarce, iese din bloc şi-şi ia telefonul din geantă.

— Randall Hammer — spune aruncându-mi şi el în faţă al doilea prenume, pe care-l urăsc la fel de tare —, Spencer ştie că ţi s-au aprins călcâiele după soră-sa?

Ah, fir-ar a dracului de viață! Acum Harper e doar la câțiva metri distanță. La vederea mea se luminează la față, își aruncă telefonul în poșetă și-mi face cu mâna. Singurul lucru la care mă pot gândi e că acum ar fi momentul perfect să treacă o mașină de pompieri sau de poliție cu sirenele urlând. Wyatt n-are decât să facă câte puncte vrea dacă-i urlă câinele.

— Nu mi s-au aprins călcâiele după ea. Suntem prieteni. Și oricum, veverița era deasupra dogului german, spun ca să-i distrag atenția.

Uneori pur și simplu trebuie să-i arunci câinelui un os.

Asta-l face să izbucnească în râs și-mi oferă mie un răgaz temporar, căci Harper ajunge la noi și-l salută întâi pe frate-meu.

— Salut, Wyatt. Nu te-am mai văzut în ultimul timp. Ce mai faci? întreabă și se apropie să-l îmbrățișeze.

Cu lesa câinelui încă strânsă în mână, o ia pe Harper în brațe și-apoi dă diabolic din sprâncene către mine și rostește numai din buze: Îmi îmblânzește șarpele.

Mare căcănar.

— Acum ai și câine? întreabă Harper când se desprinde de el.

Și jur că respir ușurat acum, că brațele lui frate-meu nu mai sunt în jurul ei.

— Te face să mă dorești? îi răspunde.

Harper râde, clătinând din cap amuzată:

— Văd că tot nu te-ai operat.

El rânjește:

— Ca să mi se instaleze un filtru între creier și gură?

Ea aprobă din cap:

— Aia.

Wyatt scutură capul cu îndârjire:

— Nici gând. Dar chirurgul are niște timp săptămâna viitoare.

— Excelent. O să vin să te vizitez în spital.

Arată spre câini:

— Care-i treaba cu ăștia?

— Sunt de la adăpostul Little Friends, spun.

Fratele meu se bagă iar în vorbă, punându-şi cotul pe umărul meu şi făcând pe şmecherul:

— Ştiai că eu şi Nick plimbăm câini de la adăpost două zile pe săptămână?

Ochii ei sclipesc către amândoi, dar privirea i se întoarce către mine:

— Asta e tare drăguţ.

Inima mea face o tumbă şi uite-mă iar aterizând în momentul de aseară, de lângă blocul ei.

Sărutul care nu s-a întâmplat niciodată, boule.

— A fost ideea mea. Eu sunt fratele drăguţ, spune Wyatt, servindu-i zâmbetul lui strălucitor.

— Alo! mă bag eu. N-ai spus că trebuie să vorbeşti cu Penny ca s-o ciocăneşti? Pardon. Am vrut să spun ca să ciocăneşti nişte cuie în clădirea ei.

Dă ochii peste cap:

— Ha, ha, ha.

Se întinde după lesa din mâna mea.

— Dă-mi-l mie pe micuţul tău. Îi duc eu înapoi, spune.

Adăpostul nu e departe de aici. Mă aplec şi scarpin amândoi căţeii sub bărbie.

Când mă ridic, Wyatt face o plecăciune către amândoi şi-şi ia un rămas-bun dramatic:

— Vă las să vă întoarceţi la jocurile voastre intime.

Îmi vine să-i cârpesc una, dar asta nu-i nimic nou.

Când pleacă Wyatt, mă întorc spre protagonista visurilor mele erotice. Zâmbeşte larg şi pare plăcut surprinsă.

— N-am ştiut că faci chestia asta cu câinii.

— Îmi plac câinii. Şi-mi place să dau o mână de ajutor.

Iar uşurinţa conversaţiei ăsteia îmi aminteşte că sărutul ăla n-a existat nici pentru ea, aşa că totul e-n regulă între noi.

— Îmi place chestia asta. Ba nu, chiar o *ador*, spune cu o expresie blândă, lipsită de orice urmă din permanenta ei nuanţă de sarcasm.

Felul în care spune asta e dezarmant şi-mi încălzeşte inima, dincolo de călcâiele aprinse după ea.

— Eu dau o mână de ajutor la Societatea Americană pentru Prevenirea Cruzimii faţă de Animale. Ajut la strângerea de fonduri.

— Serios? Habar n-am avut.

— Îhî. Ajut la organizarea unora dintre cursele de cinci kilometri pentru strângerea de fonduri ca să susţinem animalele din adăposturi, dau sfoară în ţară prin reţelele de socializare, ajut la pregătirea evenimentelor... Într-o zi o să-mi iau câine. Dar deocamdată fac şi eu ce pot.

— Asta-i extraordinar, spun, bucuros să aflu acest nou detaliu despre ea.

Suntem prieteni de ani de zile, dar nu am fost cei mai buni prieteni, aşa că să descopăr aceste faţade ale ei reprezintă o experienţă complet nouă.

— Ce fel de câine vrei?

— Unul care să râdă la toate glumele mele, spune, iar eu izbucnesc în râs.

— Mi se pare corect. Şi mie mi-ar plăcea o potaie de-asta.

Îşi drege glasul şi ridică sacoşa de pânză:

— Poate te-ntrebi de ce sunt aici.

— Mi-a trecut prin cap, recunosc. Dar apoi m-am gândit că îmi aduci de-ale gurii. Spune-mi, te rog, că ai acolo un kil de îngheţată de mentă cu bucăţi de ciocolată şi două linguri.

Pe chip îi apare o bosumflare exagerată:

— Fir-ar să fie! Am dat-o-n bară rău de tot. Dar acum ştiu ce să-ţi iau data viitoare. Deocamdată, am această ofrandă sub formă de detergent. Aveam de gând s-o las la portar, spune, aruncând o privire în direcţia blocului meu.

Dar *n-a lăsat-o* la portar. Înc-o are în mână şi acum un minut cotrobăia după telefon, de parcă încerca să mă sune. Poate ca să-mi spună că e aici? La naiba, poate voia un pretext ca să mă vadă.

Înainte să-mi derapeze gândurile de tot, dau ochii peste cap în mintea mea.

Vezi să nu. Dacă te plăcea gagica, acum ar fi vorbit păsărește și s-ar fi bâlbâit ca naiba.

Ceea ce nu face. De fapt, e Harper cea calmă și sigură pe sine. Așadar, visez aiurea în roz.

Iau sacoșa și-i mulțumesc.

— Nu trebuia, pe bune. Aveam de gând să cumpăr azi, după slujbă.

— Dar așa te pot converti la marca pe care-o folosesc eu. E produsă fără să fie testată pe animale, deci fără cruzime.

— Aaa, ce mișto!

— Vrei să știi ce altceva e mișto? Miroase grozav de bine.

Mârâi:

— O să miros a lavandă sau mai știu eu ce mireasmă de fete?

— Nu cred. Eu îl folosesc. Vrei să mă miroși?

Înțepenesc. Un milion de gânduri pornografice îmi țopăie prin creier. Să mor eu dacă nu mi-ar plăcea la nebunie s-o miros, să-i inhalez aroma, să-mi trec nasul pe gâtul ei, în josul sânilor, peste abdomen. Apoi mă hotărăsc: *îmi bag picioarele*. Gagica asta m-a rugat s-o învăț cum să se poarte cu bărbații. Trebuie să afle că lucrurile care-i ies pe gură sunt uneori înnebunitor de indecente. Îi pun o mână pe umăr:

— Sper că-ți dai seama că ai spus ceva ce a sunat incredibil de obscen, da? Spune-mi că știi asta. Trebuie să înțeleg de la ce nivel trebuie să pornesc antrenamentul.

Dă ochii peste cap:

— Hai, frate, că nu încercam să fiu obscenă. Miroase! E ca primăvara. Miroase extraordinar de frumos, spune și se trage de tricoul turcoaz, cu anchior, de sub jacheta subțire.

De parcă o să refuz o asemenea invitație. Mă aplec și-mi duc nasul la țesătură. Miroase incredibil de bine, iar eu sunt ispititor de aproape de sânii ei. Mai aproape ca niciodată. Așa de aproape, că dacă, să zicem, persoana care merge în spatele meu s-ar ciocni în mod convenabil de mine, fața mi-ar fi îngropată în pieptul lui Harper. Salivez, pulsul îmi bubuie în urechi și în viața mea nu m-am rugat cu atâta foc să se ciocnească cineva de mine.

Dar asta nu se întâmplă şi evident că nu pot să-mi petrec toată ziua în stradă, amuşinându-i hainele. Probabil că ar fi un motiv suficient să fiu declarat nebun, aşa că-mi ridic faţa.

— Aşa-i că miroase plăcut?

Mă uit în ochii ei. Nu-mi vine nicio replică spirituală. Nicio remarcă isteaţă.

— Da.

Nu ştiu de ce, dar răspunsul ăsta-mi câştigă un surâs. Numai că asta pare diferit de cel pe care i l-a aruncat aseară lui Gino sau de cel pe care i l-a oferit fratelui meu. Pare să dureze un pic mai mult decât ar trebui să dureze un surâs amical. Pare să stăruie pe buzele ei şi-mi aminteşte de seara trecută şi de felul în care şi sărutul nostru a părut mai mult decât amical.

— Dar ştiam deja că miroşi frumos, adaug cu o umbră de zâmbet.

Poate că vreau să-i dau de înţeles că din partea mea totul e OK. Poate că flirtez.

Face ochii mari şi îşi muşcă colţul buzei de jos.

— Iar acum şi hainele tale pot să miroasă la fel de frumos. Ar trebui să speli rufe în seara asta ca să te pot mirosi mâine, când ne vedem.

Când pleacă descopăr un apel ratat de la ea, de acum cinci minute. Aşa cum sperasem. Mă lupt din răsputeri să nu dau acestui lucru o însemnătate mai mare decât are şi-mi reamintesc că mâine are întâlnirea de probă cu un tip.

Şi tipul ăla nu sunt eu.

Să sperăm că n-o să-l amuşineze pe Jason. Sper din tot sufletul să n-o miroasă nici el, fiindcă nu vreau să mai ştie nimeni că detergentul ei are un extraordinar efect afrodiziac.

Capitolul 9

După o zi întreagă petrecută într-un brainstorming cu scenariştii serialului, mă întorc acasă, îmi adun rufele murdare şi-mi scot noul detergent din sacoşa de pânză. La fundul ei dau cu mâna de ceva din carton. Mă uit în sacoşă şi descopăr un pasager ilicit. Detergentul nu era singur, ci a venit cu un prieten.

Scot o cutie subţire de creioane Blackwing.

O panglică neagră, satinată, cu buline roz înfăşoară mijlocul cutiei. E cea mai feminină fundă pe care-am văzut-o în viaţa mea, dar e absolut adorabilă, fiindcă e de la ea. Sub panglică e prinsă o bucată de hârtie albă, împăturită în patru. O deschid.

Nick,

Ştiai că sloganul pentru creioanele astea e „Viteză dublă, presiune la jumătate"? Bănuiesc că se poate face o poantă porcoasă grozavă pe tema asta, dar cred că ne-ar trebui mai multă presiune, nu? Oricum, voiam să-ţi mulţumesc în avans pentru ajutor. Şi nimic nu exprimă mai multă recunoştinţă decât o cutie de creioane.

Numai să nu bagi vreunul în nas. Mă rog, măcar până înveți să o faci cum trebuie. După aceea, n-ai decât să-ți faci de cap.
xoxo
Harper

A naibii femeie. Rânjesc cu gura până la urechi. Mor după creioanele astea. Sunt supertari, frate, să moară mă-sa.

Iau o foaie de hârtie și schițez un câine obișnuit, care râde, de parcă-l distrează la maxim o poantă spusă de stăpâna lui. Fac o poză desenului și i-o trimit. Păstrez panglica și o pun bine într-un sertar din bucătărie. Nu știu de ce. E prea mică să-mi fie de folos în pat. Dar o păstrez oricum.

Trag pe mine o pereche de pantaloni scurți, las sacoșa cu rufe și detergentul la portar ca să le trimită la spălat și mă duc la sală, care e câteva străzi mai încolo. Transpir pe bandă preț de câteva mile și lucrez mult timp cu greutăți. O oră și jumătate mai târziu, deschid ușa apartamentului exact când telefonul îmi zumzăie fiindcă mi-a răspuns cu un mesaj primit sub noua poreclă cu care am trecut-o în agendă.

Prințesa: Văd că te folosești cu drag de noile tale creioane. Între timp, eu mă folosesc de un kil de înghețată de mentă cu fulgi de ciocolată. E așa de bunăăăăă!

Încremenesc. Nu fiindcă mesajul ar fi obscen, ci fiindcă mi-o imaginez mâncând înghețată și visez la gustul gurii ei.

La vafă sau cu lingura, din cutie? Trebuie să am imaginea completă a linsului.

Răspunde rapid:

Prințesa: Chiar în clipa asta ling o lingură.

Înghețata de mentă cu fulgi de ciocolată e bună și când o lingi de pe alte lucruri.

Prințesa: E o lecție de mâncat înghețată?

De fapt, asta e prima ta lecție de cum trebuie să te porți cu bărbații. Începem în seara asta. Cum să flirtezi într-un mesaj... Înghețata de mentă cu fulgi de ciocolată e delicioasă când o lingi de pe cineva care-ți place...

Nu răspunde pe loc, așa că las telefonul pe blatul din bucătărie. Însă nu mă pot abține și continui să mă gândesc la ea și la înghețată și la cum s-ar contopi pe limba ei răcoarea mentei și dulceața ciocolatei. Cum ar avea alt gust decât atunci, după ce-am fost la Speakeasy, dar la fel de ispititor. Cum aș putea s-o înnebunesc cu un sărut nesfârșit, care i-ar înmuia genunchii și i-ar umezi chiloții. Un sărut care-ar excita-o așa de tare, că l-ar întrerupe ca să mă lingă pe piept în jos, până la elasticul șortului, pe care l-ar smuci în jos. Ar ridica sprânceana aia sexy a ei, și-ar linge buzele și-apoi le-ar face cunoștință îndeaproape cu scula mea.

În caz că mai e nevoie să precizez, da, sunt tare ca piatra în clipa asta.

De fapt, dacă e să fiu plastic, sunt aproape sigur că asta e definiția clasică a expresiei „a înălța cortul". Scula-mi pretinde dureros să-i ofer atenție. Sunt așa de întărâtat de dorința pentru fata asta pe care n-o pot avea, că e clar că erecția asta n-are de gând să dispară blând în noapte.

Ies din hainele de la sală și mă duc direct în duș, unde dau drumul la apă cât de fierbinte pot s-o suport. Având în vedere că până și sprâncenele ei mi se par sexy, e clar că trebuie să mi-o scot din sistem pe fata asta. O labă zdravănă, fără rețineri, în duș, ar trebui să fie soluția perfectă.

Setarea pe jet foarte puternic e cea mai bună pentru așa ceva. Reglez robinetul și apa se prăbușește peste mine, udându-mi părul, alunecându-mi pe piept și prelingându-mi-se peste tatuajele de pe brațe.

Dacă tot n-o s-o am pe Harper pe bune, poate s-o să mai fiu dracului aşa de excitat tot timpul când sunt cu ea, dacă o pun serios la treabă în mintea mea. A fost de multe ori cu mine în duş şi aici e locul în care mi-o suge la mare artă. Cu corpul ei trăsnet şi buzele ei pline şi sexy, în ultimele luni a jucat rolul principal în vreo două-trei masturbări la duş. Poate mai mult de două-trei. Mai degrabă vreo douăzeci-treizeci. Sau de zece ori mai multe.

Dar cine stă să numere când ai mâna ocupată?

Eu, unul, nu, de asta puteţi fi siguri.

Baia se umple de abur, iar eu îmi înfăşor mâna pe erecţie şi mângâi prelung, stăruitor, cu blândeţe.

Expir îndelung.

În faţa ochilor mi se perindă imagini ca un film, iar asta e foarte uşor pentru mine, fiindcă oricum văd lumea în imagini. Cele mai senzuale îmi răsar brusc în minte şi strâng mai tare pumnul.

Ea traversând patul spre mine în patru labe, nepurtând nimic altceva decât ochelarii ăia care strigă „trage-mi-o".

Ea descheindu-se la cămaşă, desfăcând-o ca să-şi expună în faţa mea ţâţele voluptuoase. Ţâţe pe care-aş da orice să le fut.

Sângele-mi ia foc şi mă cutremură un fior când imaginea aia mi se întipăreşte în minte. Îmi frec mădularul în ritmul în care în mintea mea îl repede între sânii ăia delicioşi. Ea şi-ar împreuna carnea moale, împingând-o cu mâinile ca să creeze o vale caldă pentru mădularul meu. Limba ei ar ţâşni la fiecare împingere ca să-mi lipăie iute capul penisului.

Inspir adânc şi tremurat, iar mâna mea alunecă pe toată lungimea sculei, în timp ce-mi imaginez pe ea gura lui Harper. În seara asta aş vrea-o în genunchi, cu buzele roşii care spun chestiile alea neruşinate înfăşurate pe mădularul meu, sugând, lingând şi primindu-mă până-n adâncul gâtlejului ei.

Geamătul pe care-l scot e înghiţit de răpăitul nemilos al apei fierbinţi pe faianţă. Frec mai tare şi mai repede, iar dorinţa îmi aprinde muşchii şi-mi alunecă pe piele când o văd în minte, în toată splendoarea ei dezgolită, oferindu-mi plăcere. Apoi, pe neaşteptate, imaginile se schimbă complet.

Nu mi-o mai imaginez satisfăcându-mă.

Ce mă excită mai mult ca orice e gândul la ea, în plin extaz. Sunetele pe care le-ar scoate. Felul în care buzele i s-ar deschide, în forma literei *O*. Felul în care i s-ar arcui spatele. Să mor eu, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să ies din duş, să intru în living şi s-o găsesc goală pe canapea, cu picioarele desfăcute şi o mână între ele, în timp ce cu cealaltă se joacă cu ţâţele.

Simt furnicături pe şira spinării când imaginea se intensifică, devine mai clară şi pare mai reală. Muşchii picioarelor se încordează şi las fantezia să se desfăşoare până la capăt. Vai, frate, ce mi-aş mai dori s-o găsesc masturbându-se, s-o surprind în timp ce se satisface, exact când e pe punctul de a-şi da drumul!

Geme şi se zvârcoleşte, iar degetele îi flutură pe păsărica udă, peste umflătura delicioasă a clitorisului. E excitată şi disperată, frecând frenetic, disperată să-şi dea drumul.

Deschide brusc ochii. Nici nu e nevoie să mă implore s-o termin. Ochii ăia albaştri, înceţoşaţi de patimă, îmi spun exact câtă nevoie are de gura mea.

Îmi alunec mâinile în sus pe coapsele ei şi-i desfac larg picioarele. Îmi îngrop faţa în umezeala ei dulce şi vai, futu-i! Începutul unui orgasm mă izbeşte din plin în timp ce o gust. Se rostogoleşte prin mine, iar eu continui să o devorez. Mă face praf în timp ce o fac să ţipe şi să-şi dea drumul cu forţă pe faţa mea.

Cot la cot cu ea, cu pumnul zburând în sus şi-n jos pe mădular, termin cu un răcnet sălbatic, din adâncul gâtlejului.

Gâfâind, stau aşa câteva minute, cu apa fierbinte revărsându-mi-se pe spinare şi cu umerii ridicându-se şi coborând din cauza intensităţii acelui orgasm provocat de Harper.

Puţin mai târziu, sunt proaspăt ieşit din duş, curat ca lacrima şi gol în pat.

Îmi pun mâinile sub cap, ca orice bărbat satisfăcut. Da. Am văzut, mi-am dat drumul, mi-am înfrânt pofta. Misiune îndeplinită. Harper Holiday a dispărut din cele 99,99 de procente ale creierului

meu dedicate sexului și acum mă pot concentra s-o ajut mâine, fără să mă împiedic de niciun gând porcos răzleț.

Evident, nu mai vreau să i-o trag.

Nu. Deloc. Niciun pic. Nici măcar când îmi zbârnâie telefonul. Nici măcar când deschid mesajul de la ea. Nici măcar când văd poza pe care mi-a trimis-o: un selfie făcut de foarte aproape cu ea lingând înghețată de pe o lingură.

Închid ecranul și jur că nu visez toată noaptea că ling un con de înghețată de mentă cu fulgi de ciocolată.

Capitolul 10

A doua zi după-amiază stau într-o cafenea cu căștile în urechi, ascult muzică și lucrez la următorul subiect al *Aventurilor lui Mister Orgasm*, după lunga ședință cu echipa de scenariști. În episodul ăsta, eroul nostru trebuie să intre cu forța într-o casă sinistră, veche de trei sute de ani, ca să salveze o femeie care e bântuită de Fantoma Orgasmelor Trecute.

Ceva nu mi se pare în regulă la animațiile pe care mi le-a trimis scenaristul principal, dar nu-mi dau seama ce. Închid laptopul, îl bag în geanta mea și scot un caiet. Trebuie să-mi dau seama unde-i problema și uneori cel mai mult mă ajută să desenez, pur și simplu, ce se petrece în imaginația mea.

Înconjor foaia cu brațul și, în scurt timp, se conturează un concept care-mi place. Păstrează umorul obscen de care are nevoie serialul, dar — și știu că sună bizar – are și suflet. Asta e ceva crucial. La sfârșitul fiecărui episod, Mister Orgasm e, până la urmă, un băiat bun, care ajută oamenii.

Uitați, care-i treaba — știu cine sunt. Nu-mi fac niciun fel de iluzii. Nu vindec cancerul și nici nu salvez balenele, dar mă mândresc,

totuşi, cu faptul că oamenii râd când se uită la serialul meu. Uneori râd aşa de tare de fac pipi pe ei. Da, am primit scrisori de la admiratori care-mi atestă acest lucru. Unii telespectatori se pun pe hârjoneală unul cu altul după ce se uită la serial. Poate că râd, ori poate că şi-o pun, ori poate că fac pipi, dar sper că singurul lucru pe care nu-l fac e să se certe. Aventurile lui Mister Orgasm nu e violent şi la urma urmelor, eroul îşi foloseşte atât abilităţile, cât şi creierul, ca să salveze lumea, dar niciodată pumnii.

De aceea, desenez o bulă de dialog lângă gura eroului şi scriu în ea „Sunt fustangiu, nu bătăuş".

Continui să desenez, trecând la alte imagini care se rotesc prin cotloanele minţii mele. Chestii aleatorii: o banană ninja, un câine care merge pe picioarele din faţă, un trio de marionete care prezintă un spectacol indecent. Poate că bag asta într-un episod. Tuturor le plac marionetele obraznice. Creionul îmi zboară pe hârtie şi schiţez povestea din spectacolul cu marionete despre o tipă mecanic auto supersexy, care-şi spală maşina la soare şi maieul ei alb e lipit de piept. Îşi dă părul roşu de pe faţă şi-l prinde la spate cu o panglică.

Ah, băga-mi-aş.

Cu coada ochiului zăresc uşa care se deschide. Harper parcurge rapid distanţa dintre noi şi mă grăbesc disperat să împăturesc hârtia în patru, în opt, în şaizeci şi patru dacă se poate, ca să nu vadă că am desenat-o.

Şi mai ales că am desenat-o *aşa*. Chiar şi într-o schiţă e demenţial de sexy.

Îndes pagina în buzunar şi mă blestem în gând. Mintea mea e complet scăpată de sub control când e vorba de gagica asta, îmi face bucata pe nepregătite, cu toate că-mi amintesc perfect că aseară i-am dat papucii din creierul meu. De ce pana mea îmi invadează iar desenele?

Când ajunge lângă mine arcuieşte o sprânceană, iar eu îmi smulg căştile din urechi la timp ca s-o aud:

— Secrete de stat?

Scutur din cap:

— Nici gând. Doar o idee de subiect pentru serial, spun pe tonul meu detașat și firesc, îndelung exersat.

— A, păi atunci e mai bine să te ferești de mine, fiindcă am reputația că dau în vileag toate secretele lui Mister Orgasm dacă reușesc să-mi pun lăbuțele lacome pe ele.

Își repede spre mine degetele rășchirate și se preface că mă apucă de umăr, apoi de antebraț.

Frate, ce iute e de mână!

Bine, mă! Așa-și câștigă existența, fraiere.

Casc ochii când se repede la buzunarul blugilor. Dar doar se preface. Râde și ridică palmele, capitulând:

— Glumeam. *Niciodată* n-aș încerca să trag cu ochiul la ideile tale pentru serial, spune și se așază la masă în fața mea, la cafeneaua pe care-am ales-o împreună ca să dea raportul despre întâlnirea avută. Dar abia aștept să le văd când vor fi difuzate. Am văzut toate episoadele.

Îmi las capul într-o parte:

— Pe bune?

Aprobă din cap și plescăie din buze:

— Am văzut fiecare episod și mi-a plăcut fiecare episod.

Un val de căldură mi se răspândește în piept și de data asta n-are legătură cu dorința pentru ea, ci cu mândria pentru o treabă bine făcută.

— Ce tare! Mă bucur mult să aud asta.

Își trage scaunul mai aproape și mă pregătesc sufletește să aud în detaliu cum îi face curte Jason. Însă ea arată spre caietul de schițe:

— Care-au fost primele benzi desenate de care te-ai îndrăgostit?

Răspund pe loc:

— *Get Fuzzy*. Îmi place de mor. Mâța aia mă termină.

— Și mie-mi place.

Îmi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Și mai care? întreabă, punându-și cotul pe masă și bărbia în palmă, stând la povești cu un aer relaxat și fericit. În toți anii de când

ne cunoaștem, nu te-am văzut niciodată citind benzi desenate gen *Superman* sau *Omul Păianjen*. În schimb, ești leșinat după caricaturi și benzi desenate umoristice, corect?

Aprob din cap:

— Nu mă pasionau supereroii. Dar întotdeauna m-au atras desenul și comedia. Zilele astea mă uit la *Familia mea dementă* și *Tată în stil american* pentru umorul lor. Iar când eram mai tânăr, devoram pur și simplu fiecare caricatură din seriile *Far Side* și *Calvin and Hobbes*.

— De aia ai un tigru pe piept? Pentru tigrul Hobbes?

Înclin capul, curios:

— De unde știi de tigru?

— E posibil să-l fi remarcat, spune, ridicând drăgălaș dintr-un umăr.

Își ia telefonul, deschide galeria de poze și trece în revistă o serie de fotografii. Ridică telefonul și-mi arată una din vara aia din Central Park. Îmi amintesc că în ziua când i-am făcut farsa lui frate-său, ea mi-a făcut niște poze.

— În seara aia am mărit poza ca să văd mai bine, spune, după care se oprește, scutură capul și încearcă să depășească momentul râzând. Asta a sunat obscen rău, așa-i?

Sunt al naibii de tentat să-i spun: *habar n-ai ce-i aia obscen până nu auzi ce chestii faci la mine în duș. Habar n-ai ce flexibilă ești în unele nopți. Habar n-ai ce perversă poți să devii în capul meu când te apleci pe marginea patului meu și-mi faci semn să mă apropii de trupul tău perfect și gol.*

Însă tot nu rezist mingii ridicate la fileu:

— Sună obscen numai în cel mai bun sens posibil.

Roșeața i se împrăștie pe obraji, dar nu-și ascunde fața și nici nu întoarce capul. Spune:

— Eram curioasă, așa că m-am uitat mai atent. Atunci am observat tatuajul de pe pieptul tău.

În viața mea nu mi-a fost mai greu să-mi stăpânesc un rânjet atât de larg — fiindcă mi-a păstrat poza. Faptul că recunoaște asta apasă

un buton în mine şi becul indicator clipeşte, semnalizând posibilităţi nebănuite până acum.

— Într-un fel, Hobbes mă inspiră, spun, dar acum eu sunt curios.

Nu are niciun tatuaj vizibil, dar dacă are un tatuaj într-un loc ascuns? Într-un loc intim?

— Tu ai vreun tatuaj?

Clatină din cap şi face ochii mari, speriaţi:

— Mi-ar plăcea mult, dar... nici gând!

— De ce-o spui pe tonul ăsta?

— Ai să râzi, dar când e vorba de ace sunt o mare mototoală.

Se scutură toată.

— Mi-e frică de ele de mor. În copilărie uram injecţiile şi, cu chiu, cu vai, strângând din dinţi, abia reuşesc să donez sânge o dată la opt săptămâni.

— Urăşti acele şi totuşi donezi sânge?

— Până o să descopere o nouă metodă să-l extragă din mine, mă las pe spate şi mă gândesc la biscuiţii Oreo pe care-o să-i primesc la sfârşit, spune.

Sunt impresionat că face asta cu regularitate, mai ales că-i e aşa de frică.

— Dar ştii de ce nu mi-e frică?

Muşc momeala:

— De ce?

— De pixuri. Vrei s-o desenezi pe mine pe mâţa Bucky?

Ridic ghiduş de mai multe ori o sprânceană:

— Pe piept? Chiar acum? Normal! Scoate-ţi bluza.

Îmi aruncă un zâmbet năzdrăvan:

— Ce-ai zice de braţ?

— Bun şi-aşa.

O trag cu tot cu scaun mai aproape, iar ea îşi suflecă mâneca bluzei în carouri roşii şi albastre şi-mi întinde braţul. Genunchii mai că ni se ating când îi ţin antebraţul şi-l folosesc drept şevalet chiar acolo, în cafenea. Dinspre tejghea şuieră un espresor şi în difuzoarele de

deasupra capetelor noastre trupa Band of Horses cântă „No One's Gonna Love You".

— Ce-mi place cântecul ăsta, spune încetişor.

— Şi mie.

Îmi cobor privirea spre braţul ei şi încep cu corpul pisicii. Ea e prima care vorbeşte, ca să mă întrebe:

— Ce-ai face dacă n-ai mai putea desena?

Mă opresc, mă cutremur şi apoi mă uit în ochii ei. Îi pun degetul pe buze:

— Şşşşşşşşş. Să nu mai spui niciodată ceva aşa de oribil.

— Nu, pe bune, spune ea insistent, iar eu mă-ntorc la braţul ei.

— Nu ştiu, Harper. Parcă ar fi însăşi definiţia iadului, pentru mine. Aş prefera să mor.

Încep să schiţez coada.

— Dar tu? Ce-ai face dacă n-ai şti să faci magie?

Ridic scurt ochii. Îşi încreţeşte buzele.

— La fel, spune dând scurt din cap.

Şi-mi place de mor că nu e nevoie să explicăm mai în detaliu de ce simţim asta. Când e vorba de pasiunea arzătoare care ne stăpâneşte pe amândoi, suntem pe exact aceeaşi lungime de undă.

— De unde-ai ştiut că vrei să te faci magician? întreb în timp ce adaug smocurile zburlite de blană de pe burta pisicii.

— Pur şi simplu, am ştiut din clipa în care am primit de Crăciun un set de magie când aveam cinci ani. Am învăţat fiecare truc şi scamatorie din orice carte pe care-am reuşit să pun mâna la bibliotecă şi la librărie, spune, iar eu trec la mutra pisicii. I-am pus pe mama şi pe tata să mă ducă la toate spectacolele de magie de care-am aflat. În facultate, am studiat actoria şi oratoria ca să fiu în largul meu pe scenă. Îţi spun sincer că nu-mi pot imagina cum ar fi să nu pot face scamatorii. Ceea ce sună ridicol, fiindcă e una din cele mai bizare profesii pe care le poate avea cineva. Nu-ţi spun câţi oameni mă întreabă „Tu chiar eşti magician?"

— Nimeni nu crede că ăsta e jobul tău? întreb, în timp ce desenez mustăţile.

— Toți cei pe care-i întâlnesc pentru prima dată se îndoiesc de asta. Trebuie să le-o dovedesc întruna și, după cum ți-am mai spus, îmi cer mereu să le arăt trucuri magice. La fel și Jason, spune, ca o completare întârziată.

Mă opresc o clipă. Aproape că uitasem c-a fost la întâlnire și c-ar trebui s-o ajut s-o analizeze sau ceva de genul ăsta. E prima dată când a venit vorba despre asta.

— I-ai arătat o scamatorie cu cărți de joc?

— Da. Și a dorit să știe cum se face, dar normal că n-am putut să-i spun.

— Din cauza codului: Codul 563 din *Manualul secret al magicianului*, parcă, o tachinez, aducându-mi aminte de ce-a spus în librărie.

Râde și se foiește aproape imperceptibil în scaun, de ajung să ni se atingă genunchii.

— Da, ăla-i codul. Adică nu există un cod *oficial*, dar e o regulă nescrisă.

Ia un ton serios, profesoral:

— Secretul unui truc sau unui număr de iluzionism nu va fi niciodată dezvăluit decât unui învățăcel într-ale magiei, care depune și el acest jurământ.

Vocea îi revine la normal, păstrând tonul sincer:

— Pur și simplu n-ai voie s-o faci. E complet interzis acest lucru în comunitatea magicienilor. Contrazice însăși esența a ceea ce încercăm să facem — să-i convingem pe oameni să creadă fără rezerve.

Adun în minte de câte ori mi-a spus în toți anii ăștia cum a făcut o scamatorie. Numărul oficial e zero barat. Poposesc un pic asupra acestei revelații... secretele fac parte din natura ei. Dar le păstrează fiindcă e nevoită s-o facă, nu fiindcă e o persoană lipsită de onestitate.

— Și asta se pune, rostesc absent în timp ce lucrez la gura unei mâțe foarte morocănoase.

— Se pune la ce?

— La compromis. Când spuneai că slujba ta necesită un compromis. Îți limitează capacitatea de a cunoaște oameni, dar mai mult decât atât, trebuie să mai și porți permanent o mască.

— Uneori, totul e doar iluzie, spune încet, oftând moale.

Iese din stare într-o fracțiune de secundă:

— Ție de ce ți-e frică?

Ridic ochii.

— Nu de ace.

— Atunci de ce? De păianjeni? De spații deschise? Că firma care face creioanele Blackwing va da faliment?

Arăt cu degetul spre ea și-i fac cu ochiul:

— De aia. Ai ghicit!

— Pe bune, Nick, insistă cu vocea aia a ei vulnerabilă, fără urmă de sarcasm, care-și croiește drum până-n adâncul sufletului meu.

Vocea aia spune că vrea să mă cunoască mai bine.

Mă opresc din desenat, mă concentrez la ea și-mi dezvălui cea mai adâncă frică a mea:

— Mi-e frică c-o să se ducă totul pe apa sâmbetei: slujba, serialul, succesul. Am fost foarte norocos. Majoritatea caricaturiștilor abia au după ce bea apă, iar eu am prins un job fantastic. Toate stelele s-au aliniat. Dar succesul poate fi extrem de trecător. Poate să dispară totul și mâine, cât ai clipi din ochi.

— Chiar crezi asta?

— Trebuie să cred asta. Mă ține în priză. Mă ține concentrat asupra misiunii de a face cel mai bun serial de care sunt capabil. De aceea las să treacă de la mine rahaturile lui Gino. Fiindcă vreau ca toate astea să continue, spun, atingând ușor desenul de pe brațul ei. Vreau să continui să fac ceea ce fac cât mai mult timp posibil.

— Îți iubești jobul, spune.

Și e o afirmație așa de simplă și de evidentă, însă rezonează în sufletul meu.

— Îl iubesc mai mult decât dușurile. Și sunt turbat după dușuri, spun cât se poate de serios.

În clipa asta nu mă refer la *dușuri* în mod eufemistic. Mă refer la totala și măreața minunăție de a da drumul la apă cu presiune maximă după o ședință zdravănă și intensă de sport, sau imediat după ce te

trezești, ori după o lungă după-amiază petrecută transpirând în pat, cu femeia visurilor tale.

Izbucnește în râs:

— Incredibil! Și eu sunt leșinată după dușuri.

Ca să nu zăbovesc prea mult în zona dușurilor, îmi calmez gândurile, mă întorc la desen și mă forțez să redevin meditatorul ei.

— Cum a fost? Întâlnirea.

— A fost bine. El a fost drăguț și am stat de vorbă.

— Despre ce ați vorbit? Ca antrenor, e important să știu aceste detalii, spun.

— Despre bowling, facultate, slujbe.

— Parcă e conversația pe care tocmai am avut-o noi. Mai puțin partea cu bowlingul.

— Nu, spune pe ton ferm. Noi vorbim despre lucruri mai profunde, nu crezi?

Mă uit în ochii ei, încercând să-i descifrez expresia. Dar asta e o femeie care-a fost nevoită să devină maestră în arta de a nu dezvălui nimic. Nu-mi dau seama ce gândește, ce simte sau ce vrea și asta-ncepe să mă scoată din minți, fiindcă vorbele ei par să aibă mai multă greutate ca de obicei.

— Da?

Nu-și ferește privirea. Ochii ei albaștri rămân fixați la mine și răspunde simplu:

— Da. Nu asta am făcut *chiar acum*?

Și are dreptate. Asta am făcut. Dau din cap.

— Îl placi?

— M-a invitat în oraș săptămâna viitoare. La cină.

Mi se încordează mușchii și-i încleștez mai tare brațul.

— Ce-ai răspuns?

— Am spus că da. Nu asta trebuia să spun? Tu mi-ai spus să experimentez pe el, domnule antrenor. Ca să învăț să mă port cu un bărbat fără să mă fac de cacao.

Exprimarea ei mă face să râd:

— N-aș zice că te faci chiar de cacao.

Își îndreaptă umerii și face o pauză.

— Cum erau întâlnirile tale cu romanciera? Poți să-mi spui ca să mă asigur că nu sunt complet pe dinafară?

Scutur din cap:

— Nu despre mine e vorba acum, Prințesă Deloc-de-Cacao. E vorba despre tine. Începe să-ți placă de el? Nu mi-ai răspuns și m-ar ajuta să știu răspunsul ca să te pregătesc pentru cină, întreb iar.

Strânge buzele și cade pe gânduri.

— Când mă uit la el sau vorbesc cu el nu am în piept senzația aia de fluturare nebunească. Presupun că dacă l-aș plăcea ar trebui s-o am?

Transformă fraza într-o întrebare și privirea i se-nșurubează în ochii mei.

Răspunsul mi-l dă fluturarea nebunească din propriul piept.

— Nu e rău pentru început.

Apoi, fiindcă se pare că sunt masochist, continui:

— Așa simți când ești cu Simon?

Face ochii mari și ridică din umeri.

— Ăsta nu e un răspuns, spun morocănos.

E clar că mor de plăcere să fiu chinuit.

— N-am mai petrecut timp cu el. Mi-ai ordonat să nu mă văd cu el, spune aruncând mingea înapoi în curtea mea. Însă *am vorbit* la telefon cu el la începutul săptămânii.

Creionul mi se oprește. Mă lovește un fulger de gelozie incandescentă. Mă bucur al naibii de tare că mă uit în jos, fiindcă nu vreau să-mi vadă fața sau să-și dea seama că mă apucă turbarea la gândul că-l place.

— Da? întreb pe cel mai bine exersat ton detașat și firesc, întorcându-mă la liniile albastre de pe pielea ei. Și cum a fost?

— Bine. Am vorbit doar despre petrecerea lui Hayden de peste două săptămâni.

— Și-ai putut vorbi?

— Ha ha ha. Da, mi-am păstrat puterea comunicării *orale*, spune, iar eu scot un geamăt la auzul insinuării pe care mi-a servit-o. Şi-apoi, n-am probleme să folosesc telefonul. Mai ales ca să trimit mesaje.

— E bine de ştiut, spun şi termin desenul de pe braţul ei.

Îmi mut palma câţiva centimetri mai sus pe pielea ei şi-i ridic antebraţul ca să-i arăt opera mea. Când degetele mele trec peste carnea ei, jur că, pentru o clipă, i s-a tăiat respiraţia. La urechi îmi ajunge o părere de sunet, ca un mic icnet, şi sună fantastic. Mă propulsează înapoi în timp, către sărutul nostru. Către murmurul slab care i-a scăpat de pe buze când le-am atins în treacăt cu ale mele. Vreau să apăs butonul acela care controlează sunetul ăla, care-l face să sune mai tare, care-l face să sune ca o simfonie în urechile mele. Privirile ni se întâlnesc şi nu sunt copleşit de o avalanşă de gânduri demente, indecente. Mă gândesc la cât de frumuşică e, cât de mult îmi doresc s-o cunosc mai bine şi cât de tare-mi doresc să nu se termine niciodată timpul ăsta petrecut cu ea. Aş putea s-o ascult vorbind despre caricaturi şi vise şi muncă şi pasiune — toate chestiile astea profunde precum şi toate chestiile mai simple — oricât timp ar fi ea dispusă să le împărtăşească cu mine.

Mi-e incredibil de uşor să vorbesc cu ea. Şi e incredibil de plăcut. E la fel de firesc şi plăcut ca respiraţia. Inima-mi bubuie în piept şi încerc să-i memorez expresia din ochi, scânteia aia minusculă care dansează peste tot albastrul ăla de safir, care mă face să cred că *n-are cum* să nu simtă şi ea ce simt eu.

Buzele i se îndepărtează uşor, iar acea mică schimbare e *exact* detaliul pe care l-aş desena în portretul unei fete care începe să-l placă pe-un tip.

Pulsul meu o ia la galop şi privirea ei o ţine prizonieră pe-a mea. De data asta nu mai sunt admiratori care să ne facă galerie. Nu mai încercăm să păcălim pe nimeni. Om fi înconjuraţi de oameni, dar ne aflăm într-o cafenea plină de zgomot neutru. În clipa asta, nu existăm decât eu şi Harper, iar umerii ei se apleacă în faţă, de parcă între noi există o forţă magnetică.

Se lasă spre mine, mai aproape, de parcă e nerăbdătoare să termine ce-am început pe stradă. Dacă e așa, vreau totul, dar trebuie să fie inițiativa ei, ca să știu sigur că nu e un alt număr de iluzionism. Fiecare centimetru, fiecare apropiere, fiecare secundă până ce buzele noastre se întâlnesc trebuie să vină de la ea. Trebuie să știu dacă toate asta sunt doar rodul imaginației mele sau dacă acest câmp electric care trosnește și scânteiază între noi e cu adevărat reciproc, așa cum îmi doresc eu să fie.

Undeva, după tejghea, se sparge o ceașcă, iar zgomotul pe care-l face când se lovește de podea rupe vraja. Eu mă îndrept de spate, ea tresare și amândoi ne ferim privirile. Când îndrăznesc să mă uit iar la ea, se uită-n jos, la brațul ei, așa că n-am nicio șansă să aflu răspunsul. Îmi scapă printre degete ca fumul.

— Îmi place mult de tot, spune cu voce moale. Cât o să țină?

— Până faci duș.

— Dar îmi place *mult* să fac duș!

— Atunci n-o să țină mult. Așa că dacă n-ai de gând să te murdărești prea tare în seara asta, o să dispară la dușul de mâine.

— Acuma cine e ăla care spune chestii ridicol de obscene?

Râjesc:

— Touché.

— Pot să-ți pun o întrebare serioasă?

— Sigur.

— Crezi că Jason o să vrea să:.. știi tu — ridică sprâncenele și cântă cu voce sexy, ca Marvin Gaye — *să ne-o punem?*

— Poate. Protocolul pentru a doua întâlnire sugerează că s-ar putea să încerce să te sărute, spun și încerc să mă concentrez la întrebare, nu la reacția mea, care îmi spune că Jason e un nemernic al dracului de norocos. Prima întâlnire e ca să vezi dacă îți dorești cu adevărat o a doua întâlnire. Așa că ai trecut de testul ăla. A doua întâlnire e ca să vezi dacă există o atracție adevărată între voi, așa că treceți la etapa următoare: cină și poate un sărut de probă. Iar a treia întâlnire e...

Îmi las vocea să se piardă, iar ea ridică o sprânceană. Şopteşte conspirativ:

— Stai aşa! Nu-mi spune. Stai să ghicesc. A treia întâlnire e pentru...

Încetineşte, îşi linge buzele, apoi se apropie cu câţiva centimetri mai mult de mine, aşa că pare să-şi contureze vorbele în aer când, cu privirea fixată într-a mea, toarce:

— Sex fierbinte, pornografic.

Tot sângele îmi năvăleşte în sculă.

Între noi nu mai e loc pentru alţi oameni. Vorbele ei sunt suspendate între mine şi ea. Creierul încetează să-mi mai funcţioneze, dorinţa se zvârcoleşte nebuneşte prin mine şi spun primul lucru care-mi trece prin minte:

— Nu, rostesc alene, fiindcă a intrat pe teritoriul meu.

Ştiu tot, cap–coadă despre vorbe şi fapte pornografice, iar dacă Harper vrea să se pună cu mine, nu mă dau în lături s-o fierb un pic.

— E pentru sex fierbinte, pornografic, care ţine toată noaptea.

Acum ea e cea luată prin surprindere. Clipeşte, înghite-n sec şi expiră cu zgomot.

Aştept cu încordare, sperând c-o să-nceapă să vorbească păsăreşte, aşa cum a făcut cu Simon, sperând la ceva care să-mi confirme că şi ea e atrasă de mine. Însă ea îşi muşcă buza, apoi spune:

— Pun pariu că ăla-i cel mai bun.

— O, poţi să fii sigură, prinţesă.

Ochii i se întunecă când mă aude rostind ultimul cuvânt, căci vocea mi-a alunecat în tonul pe care l-aş folosi cu ea în pat.

Lasciv. Răguşit. Înfometat.

Asta-i problema.

Dacă o să mai pierd mult vremea în zona asta, o să dau mult mai multe concerte la o singură mână decât ar putea îndura orgoliul meu.

Şi chiar trebuie să mi-o scot din cap, mai ales că mâine mă văd cu frate-său.

Capitolul 11

— Bond. James Bond.

Spencer își aranjează manșetele și apoi se măsoară aprobator din priviri. Se uită la mine și mă vede că tocmai îmi termin de legat papionul.

— Nu mă pot abține, adaugă. E obligatoriu. Nu poți să porți smoching și să nu spui replica asta. Fiindcă zău că arăt ca Bond.

Încep să râd și clatin din cap:

— La fel ca tine, toți ceilalți tipi din lume cred asta despre ei.

E ziua următoare și suntem într-un magazin de smochinguri pentru ultima probă înainte de nunta lui, ca să ne asigurăm că măsurile sunt corecte. Bruneta minionă care administrează magazinul deschis chiar și duminica își face de lucru cu reverele hainei mele și spune:

— Arătați bine. Sunteți gata.

Înclin scurt bărbia spre Spencer și încep să-mi desfac papionul:

— Aveți ceva care să-l facă și pe el cât de cât prezentabil? Poate o pungă de pus în cap?

Zâmbeşte şi se-ntoarce spre mire ca să facă ultimele modificări. Mă schimb la loc în hainele mele şi, când revin la ei, Spencer înclină capul pe-o parte şi adulmecă în direcţia mea.

— De ce miroşi a detergentul soră-mii?

Parcă sunt într-o maşină care-a frânat brusc. Totul în capul meu înţepeneşte cu scârţâit de cauciucuri pe asfalt şi mă simt prins cu mâţa-n sac, în puii mei. Creierul începe să mi se bâlbâie şi mii de pretexte dau năvală spre limbă. După care-mi spun să mă calmez. Nenumăraţi oameni folosesc acelaşi detergent şi doar pentru că mi l-a dat ea nu înseamnă că port pe piept o pancartă pe care scrie *Vreau să i-o trag soră-tii.*

Doar că aşa mă simt. De parcă fiecare chestie — chiar şi cea mai nevinovată — mă dă de gol. Trebuie să mă adun, naibii, mai ales că peste câteva zile iau cina cu Spencer, Charlotte şi Harper.

Îmi trag mutra inexpresivă, de jucător de poker:

— Ce tot baţi câmpii acolo? întreb, uitându-mă la el de parcă el e ăla nebun.

Se pleacă mai aproape, arcuieşte o sprânceană şi mă adulmecă iar.

— Hmmmm.

— Hai, frate, spun, îndepărtându-mă.

Acele două cuvinte spun tot: *zonă interzisă.* Dar în sinea mea intru în panică, fiindcă e ceva de speriat ce nas are tipul dacă-şi dă seama că folosesc acelaşi detergent ca soră-sa!

— A! Mişto mâţă, mai aruncă Spencer.

Pulsul îmi bubuie aşa de tare, că-mi zvâcneşte vena de pe gât.

— Ce mâţă?

— De pe braţul lui Harper, adaugă el. A fost azi-dimineaţă cu Charlotte să ia rochiile domnişoarelor de onoare.

A, da.

Dovada negru pe alb. Pe braţul lui Harper.

Memo intern: Află de ce naiba n-a făcut Harper duş azi.

— Da? I-a plăcut lui Charlotte cum am desenat-o pe mâţa Bucky?

Spencer izbucneşte în râs:

— Grozav de mult. Dacă nu-ţi iese faza cu televiziunea, ar trebui să te apuci de maimuţărit lucrările altor caricaturişti.

Dau ochii peste cap.

Expresia îi devine serioasă:

— Da' totuşi, care-i treaba? Harper i-a spus lui Charlotte că petreceţi mai mult timp împreună. Că aţi ieşit ieri la o cafea şi că ţi-a dat detergent fiindcă a vărsat ceva pe tine, parcă?

— Ciocolată fierbinte. Peste tot. De parcă era un nou model de tricou, spun repede, fiindcă ăsta e adevărul.

Şi-apoi, ce-are dacă ieşim să bem ceva din când în când? Şi atunci, ca o tigaie în capul ciocănitoarei Woody, mă loveşte în plin motivul pentru care Harper i-a spus lui Charlotte adevărul. Faptul că ne petrecem timpul împreună nu e un lucru pe care Harper simte nevoia să-l ascundă.

Eu sunt cel cu marele secret: că sunt total şi al dracului de ispitit de sora prietenului meu, în toate felurile posibile.

Dorinţa neîmpărtăşită e de mare porc. Dacă cineva vă spune altceva, să ştiţi că mănâncă rahat.

Doamna cu smochingurile îl bate pe umăr pe Spencer:

— Acum sunteţi gata, îi spune.

El îi mulţumeşte, apoi mă priveşte scrutător în oglindă:

— Ieşi cu ea doar ca amic, da?

Simt o înţepătură în piept exact în clipa în care îi răspund sincer cu un nonşalant

— Îhî.

— Bine.

Pare uşurat şi-mi vine să-l întreb de ce puii mei nu sunt destul de bun pentru ea. Mă bate pe spate:

— Fiindcă Charlotte vrea s-o cunoşti la nuntă pe soră-sa. Natalie e singură şi e o bunăciune.

— Aha, spun surprins, fiindcă nu mă aşteptam deloc la răspunsul ăsta.

Încerc să fac pe indiferentul:

— Nu te-am bănuit niciodată că ai avea talent de peţitoare.

Scutură din cap:

— N-a fost ideea mea, ci a miresei mele. Şi ce vrea ea, vreau şi eu.

— Sigur. Abia aştept s-o cunosc.

Poate o să mă lipesc de Natalie şi o să mi-o scoată din cap pe singura persoană la care trebuie să încetez să mă mai gândesc.

— Agaţamentele de la nunţi sunt cele mai tari, corect?

— Sunt super, răspund.

— Şi dacă între tine şi soră-mea ar fi ceva mai mult decât ieşirile ca-ntre prieteni ştii ce ţi-aş face, da?

Îmi trec o mână prin păr.

— Sper că-ţi dai seama că nici mie, nici părului meu nu ne e frică de tine nici cât negru sub unghie. Eşti, practic, imaginea vie a unui tip cum nu se poate mai puţin înspăimântător. Ştii asta, da?

Spencer începe să râdă.

— Pot să fiu şi înfricoşător. Întreab-o pe soră-mea.

Dar nu prea am chef să vorbesc cu Harper despre fratele ei. Mai târziu, când îmi scot telefonul ca să-i dau un mesaj, descopăr că deja mi-a trimis un SMS.

Capitolul 12

Probabil că n-am auzit când a venit mesajul ei.

Prințesa: Salut. Charlotte știe că miroși a primăvară și e vina mea. Mi-a văzut tatuajul cu Bucky. Aș fi putut să-i spun că e ritualul meu de inițiere într-o nouă bandă de duri pasionați de feline, dar am decis să dau cărțile pe față. Dar nu le-am spus nimic de genul că ești specialistul meu în amor. Și că-mi scrii rețete pentru poțiunea magică.

Capacitatea ei de autoironie mă face să râd. Mă relaxez pe canapea și răspund.

Lasă asta. Eu altceva vreau să știu: te-ai lăsat de dușuri în semn de protest față de ceva?

Răspunsul ei vine rapid.

Prințesa: Păi... să nu râzi, dar mi-a plăcut mult desenul, așa că nu mi-am spălat antebrațul azi-dimineață. Închipuie-ți cum arătam cu brațul scos pe ușa cabinei ca să nu se șteargă.

Îmi afund capul în pernele canapelei. Mda, îmi închipui în cel mai mic detaliu. Așa cum mi-am închipuit-o în duș de o mie de ori. Apa fierbinte care i se prelinge pe păr, picăturile care i se rostogolesc peste țâțe, apoi alunecă în jos pe pântece și între picioare.

Îhî. Imaginea mi-e foarte clară. Dar o poză nu strică niciodată.

Nu mă pot abține, cu toate că știu că nu e nicio șansă să-mi trimită vreodată o poză nerușinată. De fapt, nici nu sunt sigur că o să-mi răspundă, fiindcă telefonul tace mai multe minute, suficient cât să am timp să iau ziarul și să caut rebusul de duminică. O să-mi ia toată săptămâna să-l dezleg, dar reușesc aproape întotdeauna să-l termin.

Când găsesc pagina, îmi zbârnâie telefonul.

Cu o imagine.

Vai, frate, există un Dumnezeu! Și e de genul feminin.

Harper stă în picioare în cadă complet îmbrăcată, cu fața ridicată spre capul dușului oprit și își face o poză în timp ce reconstituie scena dușului de azi-dimineață. Faza e tare sexy, iar scula mea o să-mi mulțumească pentru poza asta mai târziu, când o să-i pot dedica tot timpul și atenția mea. Nici măcar nu e dezbrăcată, dar poartă un tricoul cu anchior adânc, care mă lasă să trag cu ochiul serios la decolteul ei fantastic. Îmi vine să mușc umflătura aia a sânului ei, să-i trec sfârcul printre dinți și apoi să sug tare, s-o fac să geamă, să se zvârcolească și să-mi șoptească numele. Savurez pe îndelete și restul fotografiei și felul în care gâtul lung e întins ca într-o invitație și știu că vreau să petrec ceva timp și acolo. Pun pariu că i-ar plăcea să fie sărutată pe gât. Sunt sigur că i-ar plăcea să-mi simtă gura pe toată pielea. Doamne, ce i-aș face fetei ăsteia, ar înnebuni de plăcere!

„Scuze. Am vrut să spun frânare. Sistemul de frânare“, spune el jenat. Ea își împinge un șold în afară, iar lui mai că-i ies ochii din orbite holbându-se la sânii ei obraznici.

Și tare-mi mai doresc asta.

Deschid mesajul și-i răspund.

Nu se vede prea bine. Cred că mi-aș face o idee mai clară dacă ai da drumul la apă.

Păi, cine-o pune să se îmbrace cu tricou alb? Păi, ce naiba? E de datoria bărbatului să încerce.

Îmi apare un mesaj de la ea.

Prințesa: Acuma, pe bune. Tocmai i-am spus lui Charlotte că ne vedem mai des. I-a zis și lui Spencer?

Și mă dezumflu.

Da, dar nu-ți face griji, în scurt timp a trecut la alt subiect: vrea să mă cupleze cu cineva la nuntă.

Telefonul meu amuțește și nu mai primesc nimic din partea ei. Nici „pâs" timp de mai multe ore. Poate e geloasă. Ar fi mișto dac-ar fi așa. Înaintez cu dezlegarea careului, luând pauze ca să vorbesc cu Tyler, avocatul meu, să mă duc la sală și să-mi pregătesc cina. În timp ce mănânc, desenez, revenind la caricaturile cu marionetele neruşinate pe care le-am schițat ieri și la povestea tipei roșcate, incredibil de sexy, care flirtează cu un tip care tocmai și-a adus mașina la service pentru lubrifiere.

Ce vreți? Îmi place umorul vulgar. Închid caietul de schițe și mă întorc la rebus. Cam pe când seara se lasă peste Manhattan, telefonul îmi bâzâie iar, exact când completez pătrățelele unui cuvânt de unsprezece litere pentru „preferință specială" cu „predilecție".

Prințesa: Salut... deci... vreau să te întreb ceva... despre întâlniri. Că tot ești specialistul în amor.

Bagă. Sunt ca o carte deschisă.

Prințesa: E vorba despre regulile despre care vorbeai, pentru prima, a doua și a treia întâlnire.

Îhî. Sunt tobă de carte pe tema asta. Gata să răspund. Dă-i drumul.

Prințesa: Ai sărutat-o pe romanciera ta la a doua întâlnire?

E a doua oară când întreabă și pare să vrea cu tot dinadinsul să știe ce-am făcut. Din locul meu de pe canapea, mă gândesc cu grijă cum să răspund. Telefonul bipăie iar.

Prințesa: Apropo, am fost toată ziua la o petrecere. Ca să știi: am făcut SENZAȚIE în rândul publicului în vârstă de șase ani.

Ceea ce înseamnă că nu e supărată că Spencer vrea să mă cupleze cu cineva. Era doar ocupată. Fir-ar să fie! Îmi trec mâna prin păr, dorindu-mi să fi fost geloasă. Apoi mă cert singur, fiindcă misiunea mea e să-i fiu antrenor.

Da. Și la prima întâlnire.

Trec la altă definiție a careului și în câteva secunde vine răspunsul ei:

Prințesa: Nu-i drept! Mie-mi impui alte reguli. În fine, și ce altceva făceai la întâlnirile cu ea?

Ăăăă... adevărul e că n-am prea ieșit la întâlniri. Ne-am cunoscut, ne-am sărutat, ne-am tras-o. Și-apoi iar ne-am tras-o și iar și iar. M-a rugat s-o leg de mânerul ușii de la frigider și să i-o pun din picioare, ca să testeze faza asta de sado-maso ușor pentru o scenă din cartea

ei. I-am făcut hatârul. A dorit s-o fut pe biroul ei, ca să se asigure că știa cum se vor potrivi toate părțile în mișcare. Mi-am făcut datoria. A insistat să ne-o punem și la fereastră, ca să se poată sprijini cu palmele de geamul apartamentului ei de lux din Park Avenue și să mă pună să i-o dau tare pe la spate.

Bănuiesc că și capitolul ăla din romanul ei a ieșit foarte realist. Relația era grozavă și în același timp complet absurdă.

Când mă apuc să răspund, vine alt mesaj:

Prințesa: Încerc doar să pricep toate chestiile astea. De aceea întreb.

Eu și Harper intrăm rapid într-un ritm, iar mesajele zboară între noi furios și iute.

Nu erau tocmai întâlniri în sensul tradițional — băuturi, cină și-un film.

Prințesa: Dar vai. Mă întreb ce vrei să spui cu asta. Ți-ai petrecut o groază de timp gol cum te-a făcut maică-ta?

E un fel de-a spune.

Prințesa: Și cam ce fel de chestii făceați? E o întrebare prea îndrăzneață? Sunt curioasă. Pe bune curioasă. Bine, poate că sunt și-un pic băgăcioasă. :-)

Mă uit lung la ecran, contemplând profunzimea curiozității lui Harper. Aș vrea să pricep de ce întreabă — dacă asta face parte din efortul ei de a înțelege bărbatul modern, sau dacă există un subtext. Dar trebuie să accept că, pur și simplu, nu știu. Și să mor eu, dacă la sex îi stă mintea, atunci măcar avem ceva în comun în momentul ăsta. Bun venit pe lungimea mea de undă. Hai să stăm puțin de vorbă.

Chiar vrei să știi? Chiar vrei să o luăm în direcția aia?

Prințesa: Îhî, așa cred. Ai spus că ești ca o carte deschisă. Aș cam vrea să știu.

Cam? Doar ai cam vrea?

Prințesa: Bine. MOR de curiozitate să știu. Mor, mor, mor să aflu. Acum mă crezi?

Aproape...

Prințesa: Vreau să înțeleg protocolul. Toate detaliile desfrânate...

Bine. Vrea adevărul gol-goluț. Ei, asta e specialitatea mea. Asta știu să fac. Nu sunt tipul timid și tăcut pe care l-a cunoscut în liceu. Am studiat femeile. Am învățat ce le place.

Încep să tastez, să-i spun despre frigider, despre birou, despre fereastră. Să-i spun că fostei mele iubite îi plăcea la nebunie să fie legată cu funii, eșarfe și, o dată, chiar și cu lesa câinelui ei. Dar când mă uit la acele cuvinte îmi dau seama că *nu pot* să-i trimit așa ceva lui Harper. Nu pot să-i spun lui Harper ce-i plăcea în pat unei foste iubite. Nu e corect față de J, nu e corect față de mine și nu e corect față de Harper. Dar nu vreau să ratez momentul ăsta plin de oportunități, așa că spun cu totul altceva.

Of, domnișoară Prințesă Curioasă... sexul e subiectul meu preferat dintre toate subiectele din univers... dar ce-ar fi să încercăm să reformulăm întrebarea? Îți răspund cu drag la întrebare la modul mai general. De exemplu, dacă ai spune „ce fel de lucruri îți plac?" aia ar fi o întrebare la care aș răspunde.

Prințesa: CE FEL DE LUCRURI ÎȚI PLAC?

Ei, acum mai vii de-acasă. Și încep să mă excit numai gândindu-mă la răspuns. Mă rog, să mă excit și mai tare.

Închipuie-ți un meniu de restaurant. De la unul din acele localuri care servesc de toate. Mic dejun, prânz, cină, desert, băuturi, à la carte, garnituri, antreuri. Mă uit la el. Comand câte o porție din toate. ÎMI PLACE TOT.

Prințesa: Pe bune? TOT? E o paletă foarte largă. Tot-tot???

Dacă am purta conversația asta față în față, mi-aș trece degetul peste sprânceana aia a ta, fiindcă știu că e arcuită la modul sceptic.

Prințesa: Posibil. Dar „tot" cuprinde mult prea multe lucruri. Trebuie să ai unul pe care-l preferi. Ai o poziție favorită? O preferință? O predilecție?

Citind ultimul cuvânt un zâmbet mi se întinde încet pe față.

Predilecție a fost unul din cuvintele din rebusul de duminică.

Prințesa: Dezlegi rebusul din ziarul de duminică?

Încerc. E o predilecție de-a mea.

Prințesa: Sunt impresionată. Vreau să văd unul completat. Ești gol când dezlegi careul?

Ca să răspund întrebării tale mascate, în momentul ăsta sunt îmbrăcat în blugi, chiloți tip boxer și un tricou.

Prințesa: Ce fel de boxeri? Miroși a primăvară?

Negri, mulaţi. Da, miros. Vrei să mă adulmeci?

Prinţesa: Pun pariu că miroşi delicios. Acuma spune-mi mai multe despre predilecţiile tale. Îţi plac poliţistele sexy? Bibliotecarele sexy? Catwoman? Şcolăriţele? Dominatoarele?

Ultima mă face să râd şi, cu toate că m-aş da în vânt după poliţista sexy, nu există nicio îndoială în privinţa răspunsului meu.

Bibliotecară sexy.

Prinţesa: Îţi place câineşte? Cu femeia deasupra? Cu bărbatul deasupra? Aplecaţi pe marginea patului? (Ai zis că pot să te întreb orice! Te întreb!)

Vai, să-mi bag picioarele, ce megadoză de afrodiziac! Numai uitându-mă la vorbele alea venite de la ea simt că-mi ia foc pielea pe tot corpul. O dorinţă intensă, dureroasă, mi se răspândeşte în fiecare colţ al trupului când Harper îmi pune întrebări despre sex. Nu glumea deloc când a zis că-i vine mai uşor să comunice prin SMS-uri. Mesajul ei se transformă în mintea mea într-o imagine. O văd în faţa mea în patru labe pe canapeaua mea, cu fundul ridicat. Îmi trec mâna pe spinarea ei, o deschid şi mă cufund în ea. După aceea mi-o imaginez călare pe mine, cu ţâţele alea voluptuoase săltând în timp ce şoldurile i se rotesc în cercuri frenetice. Schimb poziţia şi acum i-o trag repede şi tare, iar ea are picioarele urcate pe umerii mei. Apoi e aplecată pe marginea canapelei, părul ei e înfăşurat în pumnul meu, iar eu o trag şi-o smucesc de el.

Nu că-mi plac toate, le ador pe toate. Dar ai omis câteva. 69 e beton. Cea cu femeia aşezată pe faţa mea e fantastică. Din picioare la perete e excelentă.

Prințesa: Chiar că-ți place să încerci tot ce-i pe meniu.

Un bufet la liber e tot ce poate fi mai bun.

Prințesa: Dar chiar niciuna din astea nu e preferata ta?

Ce-ai zice dacă aș înșira câteva dintre chestiile pe care-mi place cel mai mult să le fac?

Prințesa: Spune-mi.

Degetele-mi ezită deasupra tastaturii. Mor să-i spun tot, să-i dezvălui tot, dar, dacă o fac, trecem la alt nivel. Trecem de la mesaje educative la mesaje seducătoare, apoi direct la mesaje erotice.

Îhî, acum că mă gândesc la asta, nu mai știu cum să tastez mai repede și apoi apăs butonul de trimitere cu un gest teatral.

Să sărut. Să ling. Să ating. Să gust. Să sărut. Să pipăi. Să bag degetul. Să mușc. Să-mi implânt mădularul. Să devorez. Să pocnesc la fund. Să sărut. Să mângâi. Să ciupesc. Să ciugulesc. Să-mi implânt mădularul. Și să sărut. Să sărut mereu.

Nu răspunde imediat. Aștept cu telefonul încleștat în mână, cu scula în alertă maximă și cu pielea în flăcări, și sunt dureros de conștient cât de tare-mi doresc să-i fac ei toate lucrurile alea. Îmi trec palma peste jeanși, apăsându-mi erecția care stă să-i rupă, și mă uit fix la ecran, întrebându-mă dacă-și strecoară oare mâna între picioare. Dacă-i alunecă în chiloți. Dacă are spatele cabrat și buzele întredeschise. Dacă degetele îi zboară cu o iuțeală așa de a naibii de mare, că-și provoacă un orgasm înainte să-mi răspundă la mesaj.

Îi mai scriu câteva vorbe, fiindcă nu mă pot abține când e vorba de ea. Și fiindcă vreau să-i plantez imaginea asta în minte.

Adevărul e că cel mai mult îmi place să fac o femeie să aibă un orgasm aşa de intens, încât să-şi piardă minţile de plăcere.

Îmi zumzăie telefonul.

Prinţesa: Asta. E. Super. Excitant.

Să vezi ce bine e în realitate!

Prinţesa: Îmi imaginez.

Imaginează-ţi...

Răspunsul ei e suficient ca să-mi alimenteze un milion de fantezii erotice.

Prinţesa: Asta fac. Chiar acum.

Dă-le dracului de fantezii! Realitatea e cea mai tare. Fiindcă pun pariu pe-un milion de dolari că e întinsă pe patul ei, cu telefonul într-o mână şi cu cealaltă în chiloţi.

De data asta ştiu sigur c-am avut o contribuţie la starea în care e. O altă chestie de care sunt mult prea sigur e că dacă mă vrea şi ea la fel de mult, nu sunt convins c-aş putea-o refuza.

Capitolul 13

Pot eu s-o întorc pe toate feţele cât vreau, adevărul e că i-am trimis SMS-uri erotice lui Harper. Şi ea mie.

Şi nu pare să se fi terminat.

A doua zi dimineaţă sunt în metrou, în drum spre clădirea companiei Comedy Nation din Times Square, pentru o şedinţă cu departamentul de marketing. Deschid conversaţia de aseară şi tastez un nou mesaj.

Am vorbit destul despre mine. Ţie ce-ţi place? Ai vreo chestie preferată?

Las întrebarea deschisă, ca să poată răspunde cum vrea. Cu un substantiv. Un verb. O poziţie. La naiba, n-are decât să menţioneze grupul ei alimentar preferat dacă aşa îi vine mai uşor. E unul dintre cei mai îndrăzneţi, mai siguri pe ei oameni pe care-i cunosc... mai puţin când vine vorba despre dragoste, sex şi idile. N-aş spune că e timidă în chestiile astea, cu siguranţă nu după seara trecută. Dar aduce mai degrabă cu cineva care şi-a pus prima dată în picioare patine şi abia se ţine pe picioare, încercând să se mişte pe lamele tăioase.

Prințesa: N-am avut chef niciodată de jocul ăsta cu preferințele... până n-o să am un favorit cu care să mă joc.

Deci n-ai o preferință?

Prințesa: Nu-i vorba că n-am. Mai degrabă nu știu încă.

Interesant. Asta-mi spune că e posibil ca experiența ei la pat să semene cu experiența într-ale ieșitului cu bărbați. Îi răspund exact când trenul ia o curbă în tunel.

Bine. Hai să descoperim împreună. Spune-mi ce-ți place la un tip.

Prințesa: Îmi plac mușchii abdominali. Un abdomen tare, lucrat.

Arunc o privire spre al meu. Mă încadrez.

Altceva?

Prințesa: Îmi plac brațele puternice.

Ei, da. De asta m-am prins deja. Înainte s-o întreb altceva, telefonul scoate iar un bip.

Prințesa: Îmi plac boxerii negri mulați.

Mă încrunt în timp ce trenul se oprește la stația următoare. Păi, asta-i foarte interesant. Sunt convins că exact asta i-am spus aseară că aveam pe mine. Cobor pe platformă și mă alătur mulțimii de new-yorkezi care se îmbulzesc în sus pe scări către slujbe, cu nasurile în telefoane.

Îmi plac răspunsurile tale. Altceva ce-ți mai place?

Prinţesa: Tipii deştepţi.

Strâng telefonul mai tare în mână şi mă îndrept spre Forty-Second Street, înăbuşindu-mi impulsul de a face un comentariu despre tipii deştepţi care poartă ochelari. Fiindcă, ştiţi cum e: nu ochelarii te fac deştept, ci conţinutul creierului. Dar societatea a decis că ochelarii sunt un simbol al inteligenţei, aşa că dacă ea vrea să mă vadă ca pe-un creier pe două picioare, n-are decât. Pardon, am vrut să spun sex pe două picioare. Îmi convine oricare din astea.

Hai, mai spune-mi.

Prinţesa: Îmi plac buzele moi şi sărutările flămânde. O mulţime de sărutări.

Un trăsnet fierbinte îmi străbate trupul când îmi aduc aminte de mesajele de aseară. De lungul meu SMS despre implântatul mădularului şi despre sărutat şi iarăşi sărutat. Poate mi se pare, dar am senzaţia că-mi întoarce favoarea. Ca şi cum ar vrea şi ea exact acelaşi lucru: capitolul următor al sărutului început în faţa casei ei. Aşa că răspund:

Ce fel de sărutări?

Prinţesa: Sărutări care mă fac să mă topesc.

Alea-s cele mai bune.

Nu vreau să pun capăt conversaţiei ăsteia. Aştept cu lăcomie răspunsul ei, aşa că-i ridic iar mingea la fileu:

Şi sărutările nesfârşite.

Prințesa: Și sărutările care opresc timpul în loc.

Care te înfierbântă.

Prințesa: Care se transformă în ceva mai mult. Care încep moale și lent și apoi le simți în tot corpul. Pe toată pielea. Până-n măduva oaselor.

Am gâtul uscat și mintea mi-e cufundată în amintirea acelor cinci-sprezece secunde, gândindu-mă ce s-ar fi putut întâmpla dacă secundele s-ar fi transformat în minute. Poate doar încă un mesaj...

Care-ți taie respirația.

Prințesa: Care te înnebunesc.

Mă lovesc cu coapsele de ceva metalic și scap un icnet sonor. Tocmai am intrat într-un tomberon. Pun telefonul în buzunar și încerc să nu mă gândesc la sărutări care-o fac să se topească, fiindcă aș prefera să nu mai iau în brațe și alte tomberoane din oraș.

* * *

Nu numai că nu ne oprim, dar accelerăm ritmul. Schimbăm benzile. Preluăm pe rând comanda. Ne abatem de la drum. Și ne dăm mesaje și flirtăm erotic și ne scriem și mai mult.

În seara următoare, deschid o bere și mă instalez la pupitrul înalt, unde fac, stând în picioare, cele mai multe dintre animațiile mele computerizate. Iau o gură de bere, lucrez o vreme pe tableta de desen, apoi îi scriu.

Deci, avem până acum brațe, abdomen, boxeri, creier și buze. Ce altceva îți mai place?

Jur c-o simt cum zâmbește în acel răspuns format dintr-un singur cuvânt, care aterizează imediat la mine-n telefon.

Prințesa: Ochii. :)

Deși e posibil să mi se fi încălzit sufletul din cauza emoticonului. Sau poate din cauza ei când revine cu un nou mesaj:

Prințesa: Vreau să mă uit în ochii cuiva și să simt că mă cunoaște, mă vede, mă înțelege. Vreau să-mi vadă micile ciudățenii și să le accepte, nu să încerce să le schimbe. Vreau să știu cum e să simți asta.

Fir-ar să fie, cât de intense și... sincere sunt cuvintele ei. Ecranul ăsta mic are darul de-a o face să-și deschidă sufletul și să-mi dezvăluie părți din ea pe care nu le arată nimănui. Doar că mie mi le-a arătat la Speakeasy, apoi la cafenea, iar acum parcă are loc o dezvăluire finală. Părțile din Harper pe care le ascunde sub jobenul ei, sau sub eșarfa roșie sau doar în spatele unei glume inteligente sau a unei replici sarcastice. În cea mai mare parte a timpului e toată *uite-o, nu e*. Dar asta e o latură complet nouă a ei. Ia-i vocea, fața și limbajul trupului, lasă-i doar vorbele și... înflorește de-a dreptul.

Mă îndepărtez de pupitru, străbat agale apartamentul spre bucătărie, apoi mă îndrept neliniștit spre fereastra imensă ca să mă uit la cerul nocturn al New Yorkului. Zgârie norii și neoanele reclamelor se uită la rândul lor la mine. Nu vreau să spun ceva greșit și nici nu vreau s-o fac s-o rupă la fugă înapoi să se ascundă în Harper-cea-bine-camuflată. Așa că iau telefonul și aleg un răspuns prudent, dar care-i recunoaște micile ciudățenii.

Meriți să ai toate astea. Vreau să ai parte de toate astea.

Prințesa: Și eu.

Și micile ciudățenii n-ar trebui schimbate niciodată. Păstrează-ți toate ciudățeniile, Harper. Mie îmi plac.

Prințesa: Și tu la fel, Nick. Și mie-mi plac ale tale.

* * *

Sunt dependent de telefonul meu. Întotdeauna am încercat să evit exact asta, dar nu știu niciodată când o să-mi trimită ceva care-o să mă excite.

Doar că mai toate mesajele ei au efectul ăsta, așa că trăiesc într-o permanentă stare de dorință, rămasă suspendată.

E în același timp fantastic și oribil. Mă simt incredibil și, totodată, ca un mare fraier. Dar dorul ăsta amețitor, îmbătător, dictează totul în momentul ăsta și mă duce cu zăhărelul. Îmi place să cred că această recentă pasiune nebună pentru mesajele ei prinde bine serialului meu. Fiindcă următorul episod îmi iese senzațional și, a doua zi, după ce ies dintr-o întâlnire cu șeful echipei de animatori, mă îndrept spre lift ca s-o ia spre centru și să mă văd cu Tyler, de la Nichols & Nichols.

— Domnule Hammer.

La auzul vocii, mi se strânge stomacul.

— Salut, Gino.

Șeful companiei vine spre mine cu pași mari, aranjându-și haina costumului în dungi subțiri.

— M-am gândit la *Aventurile lui Mister Orgasm*, spune, viermuind din sprâncene. Îmi place să cred că am câte ceva în comun cu eroul.

Încerc din răsputeri să nu mă crispez prea tare și să înghit gălușca, numai că-mi cam rămâne-n gât.

— Serios?

Se trage de cravată:

— Și eu am ceva lipici la femei.

— Nu mă-ndoiesc, domnule.

— Și știți ceva? Și eu am creat pe vremuri un serial.

Desigur că trebuie să pomenească de scurtul lui flirt cu cealaltă parte a baricadei.

— Am auzit că era fantastic, mint eu.

Flutură din mână cu un aer de falsă modestie.

— Era un serial al naibii de bun. Dar uite care-i chestia: nu era chiar așa de picant ca al dumneavoastră. Ceea ce m-a pus pe gânduri.

Sprâncenele lui arată de-acum ca două omizi care dansează pe muzică irlandeză.

— Ce-ar fi dacă *Aventurile lui Mister Orgasm* ar fi, să zicem, mai atrăgătoare pentru întreaga familie? Mă întreb dacă n-am putea să ne adresăm unui public mai larg, să facem serialul mai puțin obscen și să ne creștem și mai mult audiența? spune el.

Ideea lui de a-l amesteca pe Mister Orgasm cu *Al șaptelea cer* sau cu alt serial de familie mă lasă cu gura căscată.

— Te rog să te gândești la asta.

Mă bate pe spate și se cară, iar eu, total buimăcit, mă duc să mă întâlnesc cu avocatul meu. Uberul pe care l-am comandat mă așteaptă în stradă, așa că urc, salut șoferul și mă-ntorc la noua mea ocupație preferată: SMS-urile. Mă simt de parcă am tras lozul câștigător, fiindcă deja găsesc un mesaj.

Prințesa: M-am mai gândit la alte lucuri care-mi plac.

Spune-mi. În. Clipa. Asta.

Prințesa: Lenjerie intimă drăgălașă, dantelată.

Îmi trec mâna peste față și mă afund în bancheta de piele. De parcă asta ar putea ascunde problema pe care-o am. Expir zgomotos. De parcă asta va face să dispară ranga asta de oțel din pantaloni înainte să intru în biroul avocatului meu. Există anumite cuvinte care pur și simplu îmi declanșează instantaneu o erecție, ca la o apăsare de buton, iar ea tocmai a folosit unul dintre ele. Lenjerie.

De care? Ce culoare? Ce model?

Prințesa: Albă. Neagră. Mov. Cu o fundiță mică. La spate. Închipuie-ți un chiloțel din dantelă, cu o fundiță drăgălașă pe fund, care poate fi dezlegată.

Ridic capul și mă uit pe geam. Poate găsesc pe drum un magazin cu o cadă plină cu gheață. Poate mă duc să stau vreo două ore în ea ca să-mi risipesc pofta asta carnală. *Chiloți cu fundițe care pot fi dezlegate?* Hai, frate! Niciun bărbat nu e așa de puternic încât să rămână impasibil la cuvintele astea.

Cu atât mai puțin unul care a primit o fundă neagră de satin cu buline roz. Un val incandescent îmi izbește tot trupul și murmur *Vai, futu-i.* Când Harper mi-a trimis creioanele legate cu fundă a fost ca și când mi-a trimis o mică aluzie, înainte să știu măcar ce era. Un indiciu al tuturor dorințelor ei, al fanteziilor ei secrete. Ca o femeie care se dezbracă în timp ce traversează coridorul și-ți aruncă o privire peste umăr ca să-ți spună din priviri *urmărește dâra de haine de pe podea.*

O voi urmări.

Ceva în genul unei funde negre de satin cu buline roz?

Prințesa: Da. Ți-a plăcut?

Nu cred că o s-o mai privesc vreodată cu aceiași ochi.

Prințesa: Ți-a făcut plăcere s-o dezlegi?

Doamne, Dumnezeule mare! Mă trag de cămașă. N-am nicio șansă să duc la capăt întâlnirea cu avocatul. Dar nu mă pot opri pentru nimic în lume.

Da. Îmi place de mor să dezleg fundiţe. De fapt, „dezlegat" e noul meu cuvânt preferat.

Prinţesa: Şi mie îmi plac cuvintele obscene. Ăsta-i încă un lucru care-mi place.

Ţi-am spus vreodată că sunt un adevărat dicţionar de cuvinte obscene?

Prinţesa: Nu-i nevoie să-mi spui. M-am prins şi singură.

Atunci mă cunoşti foarte bine.

Prinţesa: Uneori da. Uneori nu. Îmi mai place şi să mă las dusă de val. Şi-mi place când un tip e pur şi simplu aşa de obsedat să te facă să te simţi bine, că vrei şi tu să faci acelaşi lucru pentru el.

Mă strâng cu două degete de rădăcina nasului în timp ce maşina intră pe bulevard. Jur că Harper îmi citeşte gândurile. Îmi umezesc buzele şi strâng telefonul şi mai tare.

Te uiţi la filme porno?

Prinţesa: Se pune dacă mă uit pe Tumblr[1] ?

Da. La ce-ţi place să te uiţi?

Prinţesa: E greu de descris.

Nu, nu e. Încearcă.

---

1 Tumblr: site de socializare în care utilizatorii pot crea propriul lor blog, public sau privat, unde pot posta orice fel de conţinut. (*N.t.*)

Prinţesa: Vrei să-ţi spun ce fel de fotografii sau micro-filmuleţe îmi plac?

Da. Ar fi super. De fapt, mi-ai face o bucurie pe ziua de azi. Mi-ai face ziua perfectă.

Răspunsul ei mai are de aşteptat, fiindcă am ajuns la birourile firmei Nichols & Nichols, unde o tânără recepţioneră blondă, atent coafată, se ridică din spatele pupitrului elegant şi mă salută pe nume.

— Mă bucur să vă văd, domnule Hammer, spune cu un surâs impecabil, strălucitor. Îl anunţ pe Tyler că aţi sosit.

— Merci, Lily.

Abia apuc să iau un loc pe canapeaua roşie luxoasă din hol, că şeful firmei deschide uşa de sticlă.

— Nick Hammer, spune cu vocea lui profundă, apoi vine şi mă bate pe spate.

Mă ridic. Omul e eleganţa întruchipată. Clay Nichols e îmbrăcat într-un costum închis la culoare, o cămaşă albă, impecabilă şi o cravată de mătase mov.

— Mi-a spus Tyler că treci pe-aici. Nu puteam să ratez ocazia să te salut şi să te felicit pentru succesul de care te bucuri.

— Şi eu pe tine. Îmi place noua voastră şandrama. Şi spune-i neveste-tii că nu trebuie să-mi dea de băut pe gratis.

Începe să râdă şi scutură din cap:

— Dă-mi voie să-ţi dau un sfat. Nevasta nu primeşte ordine de la nimeni pe pământ. Mă conduce pe coridor către biroul lui Tyler.

— Clientul meu preferat! spune Tyler, ieşindu-mi în întâmpinare.

Pe Tyler l-am cunoscut pe vremea când eram student la RISD şi studiam animaţia, iar el studia istoria la Brown. A avut o ascensiune rapidă în lumea avocaturii pentru industria de divertisment şi nu numai pentru că i-a fost Clay mentor. Pur şi simplu e al dracului de bun.

— Pun pariu că aşa le spui tuturor clienţilor.

Îmi aruncă un rânjet larg:

— Numai celor care mă fac să râd.

— Atunci, haideți să vă zic una tare, spun.

Amândoi se așază pe canapea. Eu iau un scaun confortabil, mă aplec în față, trag aer în piept și fac o pauză ridicolă, pentru suspans, așa cum merită subiectul.

— Gino vrea să fac serialul mai decent.

Tyler ridică o sprânceană. Tipul e bucățică ruptă din văru-său: păr negru, ochi căprui, mandibulă pătrată. Dacă nu i-aș cunoaște, aș zice că e frate-său mai mic. Și el e tras la costum.

— Asta-i o tâmpenie. Nu-i ceri lui Seth MacFarlane să facă serialul *Tată în stil american* mai puțin dement, spune Tyler, întinzându-și picioarele lungi în față.

— Uite care-i treaba, nu sunt vreo divă. Sunt primul care-și dorește să dea telespectatorilor ce își doresc. Dar nu reușesc să pricep în ruptul capului ce vrea de la mine.

— Las' pe noi. E treaba noastră să ne prindem ce vrea și dacă se potrivește cu ce vrei tu, spune Tyler și, în următoarele treizeci de minute, ne ocupăm strict de planul lor pentru renegocierea de la sfârșitul lunii, adică peste mai puțin de două săptămâni.

Totul mi se pare rezonabil și, sincer să fiu, de aceea lucrez cu tipii ăștia. Când terminăm, îi întreb ce planuri au pentru diseară.

Clay spune primul:

— Am întâlnire cu fetele mele preferate. Nevastă-mea și fiică-mea mă așteaptă în câteva ore la locul de joacă. Iar tipul ăsta – spune el, bătându-l pe umăr pe văru-său — încearcă să recucerească o veche iubită.

Clay mă pune pe scurt la curent cu situația amoroasă a lui Tyler și e o mare belea.

— Aoleu! spun, cutremurându-mă.

Apoi mă uit în ochii avocatului meu:

— Mult succes, amice. S-ar putea să fie mai plăcută negocierea cu Gino.

Tyler râde, clătinând din cap:

— Știu, crede-mă. Ce-ar face Mister Orgasm ca s-o recâștige?

Îmi frec bărbia țepoasă:

— Altceva pe lângă să trimiți în locul tău un caricaturist bogat, sexy, de succes și bine dotat ca s-o cucerească?

Tyler îngustează ochii întunecați și mă săgetează cu privirea. Îi arunc un zâmbet:

— Probabil că i-ar spune cât de importantă e pentru el, apoi ar face-o să se simtă ca o regină.

— Aferim, spune Clay, după care îmi iau rămas-bun, plec de la biroul lor și ies în aerul proaspăt al după-amiezii de toamnă târzie în New York.

Dar când mă strecor în următorul metrou către centru nu mă mai gândesc la femeia lui Tyler. Mă gândesc la SMS-ul pe care tocmai l-am primit de la Harper. De fapt, *gândesc* nu e cuvântul potrivit. *Simt* e singurul care se potrivește situației. Când deschid noul ei mesaj și trec în revistă pozele, ating temperatura de două mii de grade Celsius în două secunde.

Mă cufund în scaunul de plastic al trenului și ochii îmi rămân pironiți pe aceste imagini. Cineva spune „pardon" când trece pe lângă mine și eu nu-i dau nicio atenție. *Nu pot* să mă uit la nimic altceva. Imposibil. Nefezabil. Nu mai există nimic în Univers în afara acestor poze și sunt incapabil să-mi stăpânesc rânjetul neobrăzat care mi s-a lipit de mutră.

Sunt dat pe spate, lat, terminat. Sunt făcut praf. Mesajul ăsta e Sfântul Graal al fanteziilor erotice ale lui Harper.

Se spune că o poză face cât o mie de cuvinte, dar poate-ar trebui să se revizuiască vorba aia. O poză face cât o mie de bătăi de inimă, fiindcă atâtea am eu pe secundă când mă uit la seria asta de poze uluitor de sexy pe care mi-a trimis-o.

Prima înfățișează o femeie în chiloți negri, legați deasupra fundului cu o fundiță mică, cu buline roz. Are picioare netede și cu musculatură frumoasă. În următoarea, o femeie e îmbrăcată doar în portjartier și ciorapi cu o chestie vintage, cu volănașe, pe coapse. Se apleacă să desfacă una din încheietorile portjartierului, cu fundul gol la vedere. Îmi frec ceafa cu mâna și oftatul meu din rărunchi e acoperit de huruitul metroului.

Şi e abia începutul, iar eu ard deja în flăcările iadului, fiert la foc mic în transportul în comun, înconjurat de tipi în costume şi mame cu bebeluşi, de hipsteri şi turişti, de toţi şi de toate şi mă doare-n cot.

Fiindcă nu mai contează decât fotografiile astea. Poza care urmează e cu o femeie întinsă pe spate, răşchirată pe pat, goală, cu buzele formând un *O*, în timp ce tipul care e cu ea îi devorează sexul. Mâinile lui îi cuprind fundul, strângându-l, în timp ce el are faţa îngropată între picioarele ei. Ea pare înnebunită de extaz.

Dar următoarea femeie e direct în raiul păcătoşilor. Poartă doar o pereche de pantofi cu toc stiletto, e aplecată peste un blat de bucătărie, iar amantul ei e în genunchi, îi desface bucile şi-i linge sexul, iar degetele lui sunt cufundate în carnea dosului ei.

Închid mesajul şi ochii, absorbind tot ce mi-a spus Harper fără cuvinte.

Datorită pozelor ăstora tocmai am aflat că e obsedată serios de funduri.

E foarte posibil ca aceasta să fie o nouă piatră de hotar din viaţa mea. E exclus să mă întorc la vremurile când nu ştiam de această predilecţie incredibil de excitantă a ei. Nu-mi aduc aminte de o perioadă din viaţa mea când nu mă gândeam la cum ar fi să-i fac aşa ei. Acestei femei care are pe de o parte curajul să-mi spună că nu ştie ce-şi doresc bărbaţii, şi pe de altă parte curajul să-mi arate ce-şi doreşte *ea*.

Şi ce-mi doresc eu. Din suflet. La nebunie. Cu fiecare celulă a trupului meu.

N-am idee cum o să reuşesc să trec peste cina pe care-o iau mâine cu Harper şi cu fratele ei.

Apoi, trenul se opreşte cu o smucitură în staţia mea şi inima mi se strânge. Săptămâna asta se vede cu Jason. Şi nu mi-a pus nici o singură întrebare, nu mi-a spus nimic despre ce simte pentru el, dacă începe să-l placă sau dacă-i trimite şi lui poze.

Sau dacă sunt doar încălzirea pentru bărbatul pe care-l vrea cu adevărat.

La gândul ăsta, cuprind ecranul în pumn şi sunt cât pe ce să-l fac zob.

Capitolul 14

Harper întârzie şi nu sunt enervat.

Nu sunt iritat.

Nu sunt deranjat.

Savurez liniştit berea asta India Pale Ale, la barul preferat din Village al lui Spencer şi Charlotte, aflat nu departe de casa lor, şi-o ascult pe ea trăncănind despre nuntă.

— Şi fii atent: numele florarului e Bud Rose[1] spune ea cu ochi strălucitori, plină de însufleţire.

— Şi? Îi îmbobocesc trandafirii? nu mă pot abţine să întreb.

— Nici măcar nu folosim trandafiri. Aveam de gând să folosesc buchete de albăstrele, spune, apoi pune o mână pe braţul lui Spencer.

Înclină capul pe-un umăr ca să se uite la el:

— Ţi-am spus asta, Snuffaluffagus[2]?

---

1 Bud rose (lb. engl.) = boboc de trandafir. (*N.t.*)

2 Snuffaluffagus sau *Snuffleupagus* — personaj adorabil, semănând cu un mamut cu trompă lungă şi fără colţi din serialul pentru copii „Strada Sesame". (*N.t.*)

Îşi spune aşa din când în când şi n-am întrebat niciodată de ce, şi nici nu vreau să ştiu.

— Nu, nu mi-ai spus. Spune-mi acum, zice Spencer, incapabil să-şi dezlipească ochii de la ea.

Frate, e topit, leşinat, îndrăgostit lulea de Charlotte. Dar, având în vedere că se însoară cu ea, aşa e şi normal.

— În Evul Mediu se credea că o fată care-şi pune sub fustă o albăstrea poate să pună mâna pe orice burlac doreşte, spune cu o licărire în ochi destinată numai lui Spencer. Iar eu am pus mâna pe cel pe care l-am dorit.

— Aşa e, spune el şi se apleacă s-o sărute.

Sărutul ţine mult mai mult decât ar trebui. Mă uit la ceas; mă uit la fotografiile alb-negru de pe pereţi, cu camioane vechi pe drumuri de ţară; studiez meniul. Când termin toate astea, buzele le sunt tot sudate şi nu dau semne că au de gând să se separe.

— Deja au început?

Mă îndrept de spate la auzul vocii lui Harper. A ajuns, în sfârşit, şi trage scaunul de lângă mine. N-am mai văzut-o de câteva zile şi arată... numai bună de mâncat. Poartă o jachetă tricotată roşie, încheiată în faţă cu năsturaşi negri şi un fel de furou negru cu dantelă pe dedesubt. Are părul desfăcut şi-i cade pe umeri, lung şi mătăsos.

N-am mai vorbit cu ea de când i-am trimis răspunsul meu la pozele de ieri. I-am spus că-mi explodase telefonul, aşa de tare se încinsese, şi de atunci n-a mai dat niciun semn de viaţă. După faza aia m-am forţat s-o rup complet, dintr-odată.

Nu pot să mă tot izbesc cu capul de peretele ăsta al dorinţei mele neostoite pentru ea. Trebuie să mi-o potolesc, s-o îndes într-un nenorocit de cufăr, să-l încui şi apoi să-l arunc în adâncurile oceanului. Numai aşa pot să trec cu bine de cina asta şi de nunta din weekend. Ca să nu mai vorbim că numai aşa pot s-o ajut să înveţe să se poarte ca o femeie singură în marele oraş fără să-mi vină în acelaşi timp să sar pe ea şi să sugrum fiecare tip pe care-l place.

Înghit în sec şi ridic din umeri nonşalant:

— Mda, din câte-aud, cică aşa or s-o ţină încă vreo... — mă opresc ca să mă uit în tavan — cinci, zece ani.

Îmi răspunde la zâmbet şi, în sfârşit, fratele ei şi logodnica lui se desprind din îmbrăţişare.

— Dar vă rog, nu vă opriţi din cauza noastră, spune Harper. Am o groază de chestii de discutat cu Nick, aşa că voi doi daţi-i înainte şi concuraţi la premiul Pupătura Anului, categoria „Proaspăt căsătoriţi".

— Alo! Mai avem două nopţi până să fim proaspăt căsătoriţi, protestează Spencer.

Apoi se ridică, îşi îmbrăţişează sora şi-i spune cu voce mai blândă:

— Ce bine-mi pare să te văd!

Cele şapte cuvinte îmi fac inima să se strângă şi viermele vinovăţiei îşi sapă drum în adâncurile mele. Sigur, tehnic pot să pretind că sunt moral, fiindcă n-am atins-o niciodată la propriu pe sora lui. N-am depăşit niciodată limita. Dar tipul o iubeşte la nebunie şi nu pot s-o încurajez să-mi trimită poze cu ciorapi şi fundiţe care te imploră să le dezlegi şi... încetează. Trebuie să încetez. Chiar dacă fundiţele alea pot face-un bărbat în toată firea să cadă-n genunchi.

După ce Harper o îmbrăţişează pe Charlotte, îmi oferă şi mie o scurtă îmbrăţişare prietenească. Nările mele prind vaga aromă de portocale a părului ei şi parfumul citricelor e o nouă formă de tortură, fiindcă-mi stârneşte amintirile acelui sărut de cincisprezece secunde din faţa apartamentului ei. Trebuie să mă ţin tare. Trebuie să mă opun acestei dorinţe. Mă ţintuieşte la pământ, se luptă cu mine, încercând să mă supună. Nu suport să fac asta, să mor eu că nu, dar îmi readuc în minte imaginea lui Gino ţinându-se după mine pe coridor şi... gata. S-a rezolvat problema.

Parcă e spray antilibidou.

Harper se instalează confortabil în scaunul de lângă mine.

— Mă scuzaţi că am întârziat, spune tuturor. Aveam mâine-seară programată o cină pe care-am preschimbat-o într-o întâlnire la un pahar în seara asta, aşa că a trebuit s-o înghesui înainte.

Strâng din dinţi.

Nenorocitu' dracului de Jason.

Dar ia stai așa. Îmi reamintesc că nu-mi pasă de Jason. E în cufărul de pe fundul oceanului.

N-o întreb de ce a schimbat cina pe o întâlnire la un pahar. N-o întreb cum a fost. N-am deloc de gând s-o întreb dacă l-a sărutat.

Fiindcă. Nu-mi. Pasă.

— Cum a fost? întreabă dulce Charlotte.

Îmi vine să mă-ntind peste masă și să-i îndes întrebarea înapoi în gură. Nici ei nu-i pasă. Nimănui nu-i pasă.

— A fost bine, răspunde Harper zâmbind dulce, iar chelnerița apare și-o întreabă dacă vrea ceva de băut.

După ce Harper își comandă un pahar de vin, femeile revin la conversația pe tema florilor de la nuntă, iar eu și Spencer ne prindem într-o discuție în contradictoriu despre bere. Dorința prost plasată, cufărul de pe fundul oceanului și fundițele de pe chiloți, toate au evacuat zona.

La ceva vreme după ce sosește mâncarea, ochii lui Charlotte se aprind de încântare, începe să fluture mâinile și arată spre mine:

— Vai, am văzut că tocmai a fost lansată cartea lui J săptămâna asta. O am pe Kindle.

Harper face ochii mari și se uită la mine.

— J.?

La naiba. Habar n-aveam că o să iasă acum pe piață cartea aia. Cum naiba de știu femeile chestiile astea?

Charlotte înclină din cap spre Harper și-i explică plină de solicitudine:

— J. Cameron. Scrie niște romane de dragoste teribil de sexy. Ea și Nick au fost împreună.

— N-aș zice tocmai că am fost împreună, încerc să minimalizez importanța relației.

Spencer se preface că tușește:

— Dacă prin „n-am fost tocmai împreună" vrei să spui că ai fost muza și sursa ei de inspirație, atunci da, ai dreptate, „n-am fost tocmai

împreună" descrie perfect relaţia, spune, desenând ghilimele cu degetele în aer.

— Ai fost muza lui *J. Cameron*?! întreabă Harper, care-a rămas agăţată de numele pe care până acum nu i-l dezvăluisem.

OK, cărţile ei sunt extraordinar de populare.

Scutur din cap:

— Ba nu, *nu* am fost muza ei.

Spencer pufneşte în barbă:

— Da, bine, cum zici tu.

Charlotte preia controlul:

— E grozav de talentată şi superbă. Dar sigur nu mai eşti cu ea, nu?

— Nu. S-a terminat. De luni întregi, spun, simţindu-mă brusc încolţit.

— Bine, spune Charlotte, zâmbind conspirativ. Fiindcă abia aştept să te prezint în mod oficial surorii mele în weekendul ăsta. O să te adore. N-are cum să nu.. Eşti aşa de frumos, Nick. Aşa-i că-i frumos, Spencer? întreabă ea, dându-i un ghiont lui Spencer.

El se preface că-i vine să vomite:

— Dacă prin „frumos" înţelegi...

Braţul lui Charlotte ţâşneşte şi-i acoperă gura cu mâna.

— Natalie o să-l placă la nebunie pe Nick, nu-i aşa, Harper?

Spencer se face că-i mănâncă palma lui Charlotte.

— Sigur, spune Harper nonşalantă.

— Cum să nu? E dat naibii de sexy, nu crezi? întreabă Charlotte, privind-o fix pe Harper în aşteptarea unui răspuns.

Harper deschide gura să vorbească, dar Spencer îi muşcă mâna lui Charlotte.

— Au!

Îl plesneşte uşor peste umăr şi chicoteşte, apoi se sărută iar.

Răspunsul lui Harper rămâne nerostit.

Nici după cină nu primesc nicio veste de la ea. Nici eu nu-i scriu.

Capitolul 15

Vineri după-amiază îmi fac bagajul şi mă duc la gara Grand Central ca să mă-ntâlnesc cu părinţii mei, dar şi cu Wyatt, Josie şi Harper, ca să luăm toţi trenul spre New Haven, unde are loc nunta. Când traversez terminalul mă simt străbătut de un nou fior de vinovăţie — vinovăţie pentru că am ignorat eforturile lui Harper de a înţelege bărbaţii, din cauza geloziei mele. Am lăsat-o baltă cu proiectul ei şi de aceea mă simt ca un rahat. După ce am desenat pe braţul ei, n-am mai contat decât eu şi setea mea neostoită de a afla tot ce-i place şi ce nu-i place.

Nu sunt sigur c-o să reuşesc să stau de vorbă cu ea în tren, aşa că tastez repede un mesaj în timp ce mă apropii de uriaşul ceas auriu din gară.

Cum a fost întâlnirea cu Jason? Ai întrebări? Te pot ajuta cu ceva?

Răspunde imediat:

Prinţesa: Te-ai înşelat în legătură cu a doua întâlnire.

Mi se încleştează fălcile şi, în timp ce o iau spre peron, sunt tentat să întreb *cât de tare m-am înşelat?* Îmi împing geanta mai sus pe umăr, păşesc în trenul argintiu care are ca destinaţie statul vecin şi încep să-mi plimb privirea peste mulţime, în căutarea familiei mele. Telefonul scoate un clinchet şi mi-e groază să văd ce-a mai venit. O să-mi spună că a doua întâlnire a fost extraordinară şi că acum e leşinată după el.

Prinţesa: Nici măcar n-a încercat să mă sărute.

Mi se ia o piatră de pe inimă. Sunt aproape sigur că în clipa asta aş putea să şi zbor. Ridic ochii din telefon când un slăbănog mă-mbrânceşte ca să treacă şi-mi zăresc părinţii. Mama îmi face cu mâna de lângă tata. Wyatt stă câteva rânduri de scaune mai încolo, fiindcă e greu să găseşti mai multe locuri alăturate vinerea. Şi Josie e aici, cu părul ei brăzdat cu roz adunat în creştet şi prins cu ceva ce arată a beţişoare chinezeşti. Când mă vede se luminează la faţă. Îmi pup mama şi sora pe obraji şi-l salut pe tata, apoi mă-ntorc brusc când Harper spune *salut.* Stă vizavi de ei şi bate cu mâna scaunul de lângă ea. Îmi arunc geanta în plasa de sus şi mă aşez.

— Nici măcar n-a încercat? repet în şoaptă, ca să nu mă audă decât ea.

Scutură din cap cu un zâmbet vesel pe chip.

— Nu. E foarte drăguţ. Dar mă bucur că n-a încercat. Nu voiam să-l sărut.

Nu mă pot abţine. Asta mă face de-a dreptul... fericit. Apoi sunt chiar ridicol de fericit când adaugă:

— Şi i-am spus că, deşi îmi face plăcere să stăm de vorbă, nu văd relaţia noastră avansând dincolo de acest stadiu.

— Aşa i-ai spus? întreb, încercând să-mi ascund un rânjet larg, cu toate că-mi place că a fost directă şi sinceră cu el şi mor de bucurie că tipul a dispărut din peisaj.

— Da, răspunde. Când sunt cu el n-am senzaţia aia de fluturare nebunească în piept şi nici nu cred c-o s-o am vreodată. E mai bine să nu-l las să-şi facă speranţe, nu?

Aprob din cap în timp ce gândurile-mi derapează în o mie de direcţii. Îmi vine să spun o groază de lucruri, dar mă concentrez pe rolul meu în viaţa ei:

— Şi-atunci eu cum să te ajut să înveţi cum să te porţi în relaţiile cu bărbaţii?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu. Nu vreau să vorbesc despre alţi tipi în momentul ăsta.

— Atunci despre ce vrei să vorbeşti? întreb cu voce scăzută, cu inima în gât şi cu pielea în flăcări doar pentru că sunt în apropierea ei.

Ridică telefonul şi bate în ecran.

— Despre asta, spune, arătând spre şirul nostru de mesaje.

— Ce-i cu asta?

— Nu ţi-au plăcut pozele pe care ţi le-am trimis? şopteşte ea.

Rămân cu gura căscată.

— Tu vorbeşti serios? Mi-au plăcut la nebunie.

— Abia dacă ai spus două vorbe, spune cu o voce uşor rănită. Ai trimis un singur răspuns.

Vai, futu-i. Am dat-o-n bară. Ea mi s-a confesat prin intermediul fotografiilor şi eu i-am tăiat macaroana din cauza geloziei mele cretine. Pozele alea ar fi trebuit să fie începutul unui nou schimb de mesaje erotice, nu finalul.

— Iartă-mă, spun din toată inima. Ar fi trebuit să-ţi mai scriu.

Cobor şi mai mult vocea:

— Dar pozele alea mi-au pompat tot sângele din creier în alte părţi ale corpului.

Asta o face să zâmbească.

— Voiam doar să-mi dai şi tu un semn. Să ştiu că voiai să mergem mai departe.

Ridic faţa şi-o privesc în ochi. Au expresia pe care-o aveau când i-am arătat desenul de pe braţ la cafenea: flămândă, dispusă, dornică.

Sunt sigur că și-n ochii mei se citesc aceleași emoții, așa că spun urmarea logică, vorbele care mă pun pe jar:

— Vreau să mergem mult mai departe.

Își umezește buzele, care și încep să formeze niște cuvinte ce par să fie *Și eu*, dar e întreruptă brusc când Josie sare din scaun, mă-nghionțește și-mi spune să fac schimb de locuri cu ea.

— Ai monopolizat-o destul pe Harper. E rândul meu, spune cu un zâmbet care-i evidențiază gropițele din obraji.

Josie e apropiată de vârsta lui Harper și petrec tot restul drumului spre Connecticut stând la palavre.

În următoarele două ore, Wyatt devine tovarășul meu de călătorie. Când ajungem la hotel, ne cazăm împreună, Harper își ia cheia imediat după mine și apoi ne risipim spre camerele de hotel aflate la etaje diferite.

La cina dinaintea nunții, Harper e preocupată de familie și apoi e racolată de prietena ei, Jen, ca să meargă să bea ceva. Eu joc biliard cu frate-meu și-l bat de-i sună apa-n cap, iar acea victorie marchează sfârșitul și punctul culminant al serii mele.

* * *

— Vă declar soț și soție. Poți săruta mireasa.

Zâmbesc fericitului cuplu din locul meu de lângă mire, iar Harper strălucește și ea de lângă mireasă. Are o rochie simplă, lucioasă, de un albastru-electric. Îi vine până la jumătatea gambei, îi dezgolește umerii și-i face părul să arate uimitor. Pletele alea roșii sunt adunate într-un coc înalt în creștet, iar pe lângă față îi cad șuvițe lăsate libere.

Când mirii trec printre oaspeți traversând încăperea imensă care dă spre grădina din jurul hotelului, sora lui Charlotte își șterge o lacrimă, strângând în mâini buchetul. Am vorbit cu Natalie aseară, la cină și s-a dovedit a fi deșteaptă foc și foarte amuzantă. E blondă ca Charlotte, cu ochi mari, albaștri și picioare interminabile.

Presupun c-ar trebui s-o cunosc mai bine, dar după sărutul mirilor suntem târâți cu toții în tot felul de festivități și ocazii de

pozat pentru fotografiile oficiale, așa că nu avem timp să vorbim. Mai târziu începe dansul și, după primul dans al lui Charlotte și Spencer, DJ-ul bagă niște muzică mai vioaie. Harper și prietena ei Jen se duc să danseze, iar eu și Wyatt ne uităm la ele de la bar. Natalie se alătură și ea femeilor de pe ringul de dans. Începe un cântec lent și femeile se separă. Natalie își croiește drum spre mine și frate-meu.

Wyatt se bate cu palma-n piept:

— Pe mine mă vrea.

Harper și Jen se duc la toaletă, iar eu nu rezist ocaziei de a i-o lua înainte lui Wyatt, așa că vorbesc primul:

— Vrei să dansezi, Natalie?

— Sigur.

Îi dau mâna și-o conduc spre ring, apoi dansez cu ea în cel mai cast mod cu putință, păstrând între noi cât de multă distanță pot.

— Am auzit că soră-mea voia să ne facă lipeala, spune Natalie cu un mic zâmbet.

— Așa e.

— În perioada asta nu vede în jur decât inimioare și Cupidoni, adaugă Natalie, dar pe un ton fără urmă de flirt, doar amuzat.

Ar trebui să fiu dezamăgit. Nu sunt.

— Nu-i de mirare, răspund.

Continuăm să ne mișcăm în cercuri mici, eu cu mâinile pe talia ei, ea cu mâinile pe umerii mei, trupurile noastre la mulți centimetri distanță. Mă întreb dacă și ea simte același lucru: lipsa asta de atracție. Și nu că n-ar fi frumoasă. Nu că n-ar fi deșteaptă. Doar că așa se întâmplă lucrurile astea: scânteia atracției există sau nu. Între mine și Natalie nu există nicio scânteie.

Deschide gura să zică ceva, dar simt o bătaie pe umăr:

— Pot să intervin?

Pulsul mi se accelerează instantaneu de parcă a luat cineva telecomanda și-a schimbat canalul în mijlocul filmului.

— Te rog, spune Natalie zâmbind.

Și apoi Harper e în brațele mele și într-o clipă aproape că nu mai există nicio distanță între noi. Degetele mele îi cuprind oasele șoldurilor și mâinile ei îmi cuprind umerii. Sar scântei de peste tot. E mult mai aproape de mine decât era Natalie. Piepturile noastre sunt despărțite doar de câțiva centimetri. Un pic mai aproape dacă am fi, am dansa cu obrazurile lipite. Suntem la un pas de indecență publică.

— Ăsta e, cumva, dansul obligatoriu al cavalerului de onoare cu prietena miresei? întreb ghiduș.

— N-ar fi mai obligatoriu dansul cavalerului cu domnișoara de onoare?

Ne legănăm ușor, mișcându-ne aproape imperceptibil.

— Pe ăla l-ai întrerupt tu, spun arătând din bărbie spre Natalie, care se îndepărtează. Ai simțit cumva că aveam nevoie să apari din senin ca să mă salvezi, în stilul tău caracteristic?

Râde veselă:

— Nu părea genul tău, șoptește. Era prea tânără.

— De ce-o ții întruna cu...

Dar mă reduce la tăcere cu un șâșâit și face un semn discret cu capul către dreapta. Wyatt dansează deja cu Natalie.

— Poate că mi-a fost milă de fratele tău. Se vedea că pusese ochii pe ea și m-aș fi simțit groaznic dacă i-ai fi luat-o înainte. Săracul Wyatt. Totdeauna pe locul doi după fratele mai mare.

Încep să râd și clatin din cap:

— Nu ne-am certat niciodată din cauza unei fete. Doar pentru orice altceva.

Ridică din umeri și când umărul îi saltă-n sus, îi strâng mai tare șoldul cu degetele, mângâind-o ușor. I se taie respirația. Exact astea sunt momentele care-mi transformă timpul petrecut cu ea într-o goană cu mașinuțe electrice care se bușesc între ele la bâlci. Nu mai știu unde mi-e capul și încotro s-o iau. Ne izbim unul de altul, apoi dăm un pas în spate și apoi suntem iar înapoi, așa. Fundițe, respirații sacadate și ochi umezi. Așa arată ai ei chiar în momentul asta. În secunda asta strălucesc de dorință, de parcă-mi arată cum

face unul din trucurile ei magice. De parcă-mi dezvăluie adevărul despre ea.

— Și-apoi... poate că mi-am simțit teritoriul amenințat, spune cu voce scăzută și moale.

Zâmbesc larg, iar inima dă să-mi spargă pieptul. *Teritoriu* e noul meu cuvânt preferat.

— Zău? întreb în timp ce ne răsucim într-un cerc leneș.

Cel mai bun prieten al meu e pe undeva prin preajmă și nu-mi pasă. Fiindcă femeia asta e în brațele mele. Ea e tot ce văd, tot ce aud, tot ce miros. Nevoia de a fi mai aproape de ea mă mistuie și mă face orb la orice altceva, în special la motivul pentru care ar trebui să păstrez distanța.

Mâna ei se mută mai aproape de gâtul meu și-și face de lucru cu gulerul cămășii mele.

— Smochingul tău arată foarte bine, spune cu respirația tăiată.

Și oricât mi-ar plăcea să aud asta, aud și ce nu spune: *Arăți foarte bine.*

Există o diferență între cele două. O mare diferență.

Spoturile de lumină se joacă pe podeaua de lemn, iar cântecul curge spre sfârșit.

— La fel și rochia ta, spun, plimbându-mi ochii peste ținuta ei, apoi înapoi la fața ei.

Apoi îi arăt cum se face. M-a rugat s-o învăț. Asta pot să fac cu mâna pe inimă: să-i fac un compliment așa cum merită să i se facă un compliment. Cu privirea fixată într-a ei, spun:

— Și tu arăți superb, Harper.

Pieptul lipit de-l meu i se înalță și coboară, iar eu mă uit lung la gura ei când buzele i se întredeschid ca să spună ceva. Apoi vorbește și cuvintele se rostogolesc într-un talmeș-balmeș emoționat, dar să mor eu dacă nu sunt tot perfecte, căci spune:

— Arăți așa de sexy.

Nu mai pot îndura. Spațiul subțire dintre noi e îngreunat de atâta atracție trupească. E încărcat de electricitate senzuală și, pentru prima

dată, sunt sigur că nu e ceva unilateral. Ochii ei sunt limpezi și fixați asupra mea și, chiar dacă nu se pricepe deloc la bărbați, nu se poate să nu-și dea seama ce se întâmplă între noi. M-am săturat să lupt cu atracția asta.

Nu mai pot.

Ard de dorință. Peste tot. Mâinile, pieptul, toată pielea. O doresc dureros de tare pe fata asta. Degetele mele trec încet pe clavicula ei, apoi peste un cârlionț rebel din părul ei. Mă apropii mai mult și-mi aplec capul spre urechea ei.

— Nu vrei să mergem în altă parte?

O furculiță lovită de pahar scoate-un clinchet. Tatăl lui Spencer își drege glasul:

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit.

Ca electrocutați, ne smulgem unul din brațele altuia. Și e dureros. O durere intensă, mai ales că nu sunt sigur că erecția asta o să mai dispară vreodată. Dar când mă concentrez la chipul tatălui femeii pe care-o vreau sub trupul meu... îhî... gata... s-a dus.

Antierecție instantanee.

Uf!

Ține toastul, apoi îl țin și eu pe-l meu, apoi mirele și mireasa împart tortul făcut de mama și, la un moment dat, telefonul îmi zumzăie discret în buzunar.

Mă strecor afară din mulțime ca să mă uit la răspunsul ei monosilabic, ca să savurez pe-ndelete cele două splendide litere:

Da.

Capitolul 16

Mă plimb cu paşi mari înainte şi-napoi pe coridorul puternic luminat de lângă sala de evenimente, aşteptând să iasă şi ea. Dar trec două, trei, patru minute după mesajul ei şi fata în rochie albastră tot nu dă niciun semn.

Îmi cântăresc opţiunile. Să mă-ntorc la petrecere ca s-o caut în văzul tuturor. Să-i trimit un mesaj ca s-o întreb care-i treaba, ca un nesimţit disperat. Sau să mă duc la bar, nonşalant şi firesc, aşa cum îmi stă bine.

Înainte să mă hotărăsc să aleg scotch-ul, luminiţa de mesaj se aprinde:

Prinţesa: Luată ostatică de Jen, care-i beată rangă. Aşteaptă-mă câteva minute. Ne vedem pe o casă a scărilor întunecată? Lângă automatul de cafea de la etajul doi? În bibliotecă? În parc, sub un copac?

Zâmbesc. Tipic Harper.

Iar acum eu am să fiu şi eu la fel de tipic mie:

Ajuns în cameră, îmi desfac papionul și primii doi nasturi de sus de la cămașă. Arunc haina pe pat, îmi azvârl pantofii din picioare și mă trântesc pe saltea.

Iau telecomanda.

Nici că se putea moment mai bun ca să aflu ce e la televizor sâmbăta seara.

Zapând prin posturile puse la dispoziție de hotel aflu nu numai că pot să mă uit la o groază de reluări, o avalanșă de emisiuni culinare și o tonă de filme porno, ci că pot și să-mi comand micul dejun continental pentru mâine, să-mi fac programări pentru o zi la centrul de înfrumusețare sau să fac turul parcului hotelului cu ajutorul hărții interactive.

Uau. Sună fenomenal de fascinant. Nu sunt sigur că-mi pot stăpâni emoția numai la gândul unui tur al hotelului prin intermediul ecranului TV.

Cu chiu, cu vai reușesc, totuși — împung cu degetul butonul oprire, apoi îmi verific telefonul.

Și uite-așa au mai trecut zece minute, și tot n-am primit niciun mesaj de la Harper.

Mă uit peste niște aplicații și reușesc să mai pierd cinci minute din seara mea înainte să mai arunc o privire la mesaje.

Și atunci văd statutul *netrimis* al ultimului meu mesaj. Băga-mi-aș. Mă ridic în capul oaselor și nu știu cum să trimit mai repede mesajul care nu se știe de ce n-a plecat.

Dar înainte să dau comanda, aud o bătaie în ușă. Când mă duc s-o deschid, dau de Harper în rochia ei albastră, cu cocul desfăcut aproape de tot și cu o mână la spate.

Nu pierde timpul.

— Mi s-a stricat fermoarul. Și nu mi-ai spus unde voiai să ne întâlnim, dar mi-am amintit de la cazare la ce etaj ești, așa că am ciocănit la câteva uși, la plesneală, și cineva de pe etaj m-a întrebat dacă aveam

cu mine căpşunele învelite în ciocolată pe care le-a comandat şi evident că nu le aveam, dar mi-a plăcut mult ideea şi, ei bine... iată-mă, cu gândul la căpşune, cu fermoarul înţepenit, căutându-ţi camera.

Încerc să-mi stăpânesc zâmbetul la auzul tuturor celor spuse de ea, dar mă concentrez la esenţial:

— Ţi s-a stricat fermoarul?

Se întoarce să-mi arate şi văd o încâlceală de şuviţe de păr prinse în fermoar. O prind de braţ, o trag în cameră şi-o conduc spre marginea patului. O pun să se aşeze şi evaluez situaţia.

— Ai părul prins în fermoar.

— Ştiu, spune iritată.

După care, pe un ton ceva mai blând:

— Poţi să-l repari?

— Da.

Oftează uşurată.

— Cum ai reuşit să faci chestia asta?

Dau deoparte o parte din plete de pe spatele ei. Rochia are două bretele subţiri şi-i lasă umerii dezgoliţi. Are pielea albă şi-mi vine s-o sărut.

— Eram în camera mea, spune, în timp ce eu încep să muncesc la fermoar, scoţând cu grijă câteva fire dintre dinţii acestuia.

— Credeam că te-a luat ostatică Jen.

— Aşa a fost, dar am evadat şi apoi n-am primit nimic de la tine imediat, aşa că m-am dus în camera mea ca să mă schimb şi să-mi desfac părul, iar când m-am apucat să-mi scot rochia mi s-a prins părul şi uite ce s-a întâmplat.

— Nu mi-a plecat mesajul. Dar îţi trimisesem numărul camerei, îi spun, eliberând noi şuviţe de păr.

— Da? întreabă ea şi-i aud zâmbetul în voce.

— Da. Când mi-ai trimis lista de propuneri de locuri de întâlnire.

— Oricum te-am găsit. Voiam să te găsesc, spune, iar eu încremenesc cu mâinile nemişcate pe fermoar.

Să mă găsească.

Asta aşteptasem de la ea: să i se aprindă beculeţul şi să-şi dea seama că eu sunt cel pe care-l vrea.

— Eşti un detectiv foarte bun. Îţi iau eu căpşunele alea cu ciocolată dacă vrei, o tachinez.

— Nu asta vreau acum. Vreau altceva.

— Ce vrei? Întreb, reluându-mi munca şi aşteptând, practic, cu respiraţia tăiată, plin de speranţă, să-mi spună că şi ea vrea acelaşi lucru ca şi mine.

— Vreau ca seara asta cu tine să nu se mai termine.

Capitolul 17

A venit să mă caute... şi părul ei e prins în fermoar. Mai întâi trebuie să mă concetrez la partea a doua. Smucesc cu grijă de fermoar mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, apoi iar înapoi, până ce, în sfârşit, părul ei e liber şi fermoarul e reparat.

Nu-l deschid. Nu încă. În loc de asta, îi dau deoparte pletele de pe spate.

— Ţi-am reparat fermoarul, îi spun şi-mi apăs vârfurile degetelor pe umărul ei gol.

— Mâinile tale, murmură ea. Ai mâini pricepute. Ştii ce să faci cu ele.

— Aşa e, ştiu ce să fac cu ele şi ştiu şi ce *vreau* să fac cu ele, îi spun, plimbându-mi degetele spre marginea umărului ei.

Chiar şi această atingere infimă mă înnebuneşte.

— Şi vreau să te ating de mor.

— O, Doamne, atinge-mă, te rog.

Cuvintele se rostogolesc de pe buzele ei într-o singură respiraţie năvalnică.

Sar scântei de peste tot. Pur şi simplu de peste tot: îmi aprind pielea şi se răspândesc în mine ca un incendiu de stepă. Îmi trec mâna stângă pe braţul ei în jos. Firicelele de păr de pe braţ se ridică în timp ce-i explorez pielea moale în drum spre încheietura mâinii. Îmi pun mâna peste a ei şi ea desface degetele. Le strecor pe ale mele între ale ei şi ea geme.

Sunetul mă pune pe jar şi mă face să-mi doresc să nu-mi mai iau niciodată mâinile de pe ea.

Îi cuprind mâna şi senzaţia e în acelaşi timp erotică şi romantică. În viaţa mea nu mi-a făcut mai mare plăcere să ţin pe cineva de mână. Parcă fiecare celulă din trupul ei se întinde spre mine şi fiecare terminaţie nervoasă din mine arde de dorul ei. Niciodată n-am fost mai sigur că sentimentul e reciproc. Niciodată.

Îmi cuprinde mâna strâns cu degetele şi sunt, practic, terminat. Îmi trec buzele peste ceafa ei şi mintea mi se înceţoşează de dorinţă.

— *Aaahh*, scoate ea un mic geamăt uşor.

Are un gust incredibil, să-nnebunesc. Cu mâna liberă îmi împletesc degetele în părul ei moale, mătăsos, şi-mi frec nasul de gâtul ei, inhalând-o, cufundându-mă în aroma ei, ca în cel mai puternic drog. Nu miroase a primăvară; îmi aminteşte de miere şi portocale şi toate fanteziile mele erotice. Îi ciugulesc gâtul, şfichiuindu-i carnea cu limba. Nevoia de a o săruta peste tot devine tot mai insuportabilă.

Umerii i se ridică şi coboară, respiraţia i se iuţeşte şi degetele ei mă strâng mai tare. Îi presar toată ceafa cu sărutări, provocându-i gemete şi icnete şi oftaturi care mă înnebunesc. Ele îmi spun cât de mult îi place. Că-şi doreşte şi mai mult.

Tânjesc demult să-i sărut buzele, să-i simt trupul că se pliază pe al meu. Şi acum iat-o, singură în camera mea de hotel, ea fiind cea care-a venit spre mine, iar asta mă năucește. E tot ce mi-am dorit şi-am refuzat să cred că se putea întâmpla.

— *Harper.*

— Da? rosteşte ea ca prin vis.

— Ce-ai face dacă te-aş săruta acum?

Întreb nu pentru că n-aș fi sigur, nu pentru că mă tem că nu și-o dorește, ci pentru că am aflat că-i place să vorbească despre săruturi.

Îmi răspunde cu voce moale ca o pană:

— Probabil că m-aș topi.

Sau poate că eu o să mă topesc.

Îi dau drumul la mână și-i întorc fața către mine. Ochii mei se implântă într-ai ei, așa de dornici, așa de vulnerabili, așa de al naibii de pregătiți pentru tot ce-ar putea urma. Îmi trec degetul mare peste obrazul ei și ea se cutremură. Buzele i se întredeschid și-mi vine să-mi năpustesc gura peste a ei chiar în clipa asta, dar vreau să prelungesc și mai mult chinul dulce al așteptării. Fiindcă văd in ochii ei atâta dorință, atâta poftă, atâta din tot ce-am tânjit să-mi ofere fata asta, tot ce-am întrezărit ici și colo în ultimele săptămâni. Vreau ca ea să simtă *toate astea*. Să trăiască la maximum fiecare secundă a acestui moment dinainte de primul sărut.

Dar nu mai pot aștepa.

Îmi apăs buzele de ale ei și temperatura din interiorul meu urcă la cer. O sărut blând și tandru, iar între timp îi ating fața, lăsându-mi degetele s-o exploreze. E extraordinar de palpitant s-o sărut în intimitate, fără să se uite nimeni la noi, să am permisiunea ei în spatele ușilor închise. E un privilegiu să cunosc latura asta a ei, această parte a ei pe care o arată așa de rar. Latura ei care mă primește în acel loc unde se dezbracă de orice rețineri și lasă garda jos.

Ne potrivim extraordinar de bine. Buzele noastre sunt la fel de nerăbdătoare și lacome. E în același timp uluitor de blândă și de disperată. În scurt timp, ritmul ăsta nu mai e suficient și-mi strecor limba printre buzele ei. Le deschide pentru mine și parcă se formează între noi un arc electric când limba ei iese în întâmpinarea limbii mele. Când respirațiile noastre se împletesc. Amândoi gemem în aceeași clipă, fiindcă experiența e a naibii de intensă. A naibii de plăcută. O sărut mai tare, mai adânc, mai umed. Sorb buza aia de jos a ei, așa de voluptoasă, printre ale mele și mâinile ei țâșnesc în sus ca să mi se înfigă în păr. Nu e deloc varză la capitolul ăsta. E doar

încinsă și frenetică și torturată de dorință. Și e dură, după felul în care-mi cuprinde ceafa cu degetele și mă-ncleștează ca să mă tragă mai aproape, de parcă nu se satură să mă sărute.

Nici eu nu mă mai satur s-o sărut.

N-am mai trăit un sărut ca ăsta. Nu așa de plăcut, nu așa de intens. Sunt îmbătat de ființa ei, dependent de gustul ei, de gura ei, de limba ei, de dulceața ei.

Lui Harper chiar că-i place, frate, să fie sărutată. Și are dreptate. Chiar se topește. Se topește în mine și acolo o și vreau, complet pierdută. Trupul ei cald, flexibil, e ca apa în brațele mele, mișcându-se odată cu mine, alunecând pe pieptul meu, apăsând fiecare centimetru al trupului meu tare. Nici nu pot să-mi închipui cum o să fie să-mi pun gura peste tot pe ea, să-i explorez fiecare centimetru, s-o înnebunesc cu limba mea.

Geme, iar eu înghit sunetul. Se foiește ca să se lipească și mai strâns de mine, cu sânii împungându-mi pieptul, cu mâinile la ceafa mea, unde se joacă cu părul meu. La un moment dat mă sărută așa de tare că-mi împinge ochelarii în rădăcina nasului.

— Au, spun încet, desprinzându-mă din sărut.

— Scuze, zice ea.

Mă separ de Harper, îmi pun ochelarii pe noptieră și apoi revin la ea, ca să-mi trec degetele peste brațele ei, făcând-o să se înfioare.

— Nu prea te-am văzut fără ochelari, spune încet, studiindu-mă.

— Arăt diferit?

Clatină din cap, apoi îmi ia fața în mâini și-și trece degetele peste barba mea:

— Nu. Arăți ca tine și tu arăți grozav de bine. Și-mi place de mor să te sărut.

Vocea ei e clară și sinceră și plină de o foame așa de frumoasă că-mi ia foc pielea de pe tot trupul și ard până-n măduva oaselor.

Buzele ei se lipesc de ale mele și revenim la ritmul acela frenetic. Sărutul devine incendiar, prinde viteză și zboară spre un cu totul alt nivel. Scoate cele mai senzuale sunete când geme și murmură, complet

mistuită de felul în care ne sărutăm. Sunetele ei mă fac s-o vreau și mai tare și n-am crezut că e posibil să tânjești așa de puternic după cineva.

Dar așa simt. Pur și simplu așa simt, să mor eu.

Degetele ei îmi mângâie țepii bărbii în timp ce ne devorăm reciproc. Îmi duc mâinile la șoldurile ei și-i schimb poziția astfel încât să stea călare pe mine. Sunt incredibil de aprins după ea. O simt peste tot și vreau să fac de toate cu ea.

Sunt sigur că și ea vrea același lucru, fiindcă se împinge în erecția mea, frecându-se de ea prin toate nenorocitele de haine pe care le purtăm amândoi. Prea multe straturi afurisite. Nu știu încotro ne îndreptăm în seara asta, cât de departe sau cât de repede, dar nici nu pot să gândesc. Vreau doar să savurez alături de ea acest moment. Fiecare moment, inclusiv acesta, în care mâinile mele găsesc tivul rochiei și se strecoară sub material.

Mă desprind din sărut.

— Ciorapi cu portjartier, spun hipnotizat.

— Îți plac ciorapii ăștia.

— Așa e, și tu mă omori cu zile.

Degetele mele alunecă în sus pe dosul picioarelor ei, iar ea se leagănă peste mine.

Cu fiecare izbitură a pelvisului ei, penisul mi se întărește și mai mult. Apoi și mai mult când ajung cu degetele la capătul ciorapilor. Sunt până la jumătatea coapsei și vreau să mă uit la ei, să mă holbez la ei, să-i privesc cu gura căscată. Dar n-am de gând s-o dau la o parte de pe mine. Nicio șansă. Nu acum, când respiră așa de sacadat, din ce în ce mai rapid. Nu când se freacă de scula mea. Și sigur nu când îmi duc mâinile la fundul ei delicios și mi le trec peste țesătura dantelată și străvezie.

Scoate un țipăt și își lasă fața în scobitura gâtului meu. Își îngroapă chipul acolo și geme când îi strâng fesele voluptuoase.

— Doamne Dumnezeule, șoptește cu voce încordată, în timp ce continuă să se repeadă ritmic în mine, respirând neregulat, gâfâit.

— Deci îți place, întreb retoric, strângând-o de fund.

E clar că-i place. E clar că-i place la nebunie.

— De mor.

Vocea îi devine sugrumată și acest moment cristalizează o groază de posibilități desfrânate.

Îi apuc fusta, adun materialul într-o clipă și-l smucesc în sus, până-n talie. Încă e pe mine, călărindu-mă, încă se izbește de mine. Mâinile mele se întorc iar la fundul ei, ca și cum aș ghida-o, împingându-i corpul voluptuos peste conturul mădularului meu tare ca piatra. Acum nu mai e decât Harper în chiloții ei uzi, frecându-se de mine.

— Călărește-mă, prințesă, îi șoptesc răgușit la ureche. Călărește-mă așa până-ți dai drumul.

Sunt răsplătit cu încă un *Doamne, Dumnezeule* și se mișcă mai repede, se freacă mai apăsat, mărește ritmul. Îmi prinde fața, îmi încleștează bărbia în mâna ei și mă ține, continuând să mă călărească pe uscat. Absolut fiecare detaliu legat de ea mă excită: foamea ei, dorința ei, pofta ei sălbatică, sunetele ei și fundul ăsta. E absolut spectaculos: ferm, dar în același timp al naibii de moale. Încleștez tare carnea, așa cum îi place, iar ei îi scapă un chițăit senzual.

— Vai, cât îmi place curul tău, băga-mi-aș, spun răgușit.

Geme ceva neinteligibil.

Îmi îngrop degetele în dantelele de pe dosul ei, ghidându-i mișcările, făcând-o să-mi călărească erecția mai repede și mai frenetic.

— Ești foarte aproape, așa-i?

— Da! țipă ea. Doamne, Nick! Doamne Dumnezeule!

Sunt ultimele cuvinte pe care reușesc să le mai disting. Restul e doar sunet, sunet pur, carnal, pe care-l scoate în timp ce mă călărește spre apogeu, după care vibrează și se cutremură, dându-și drumul pe mine. Tare. Își dă drumul incredibil de tare peste mine, îmbrăcată, numai din frecare. Îmi împletesc degetele în părul ei, copleșit de un val de mândrie, în timp ce savurez roșeața din obrajii ei, fiorul care continuă să-i scuture umerii. Vreau să-mi amintesc pentru totdeauna fiecare detaliu și fiecare senzație trăită când am făcut-o să erupă pentru prima dată.

Adevărul e că mi-aș cam dori și s-o desenez. Fiindcă arată extraordinar de frumoasă așa.

— Vreau să te fac să-ți dai drumul încă o dată. Vreau să te aud cum îți pierzi mințile și vreau să te fac să te dezintegrezi, îi spun.

Ea gâfâie și respiră sacadat în brațele mele.

Își trece degetele peste fața mea și-mi atinge buzele cu ale ei.

— Vreau și eu tot.

După ce revine cu picioarele pe pământ, clipește. Ochii ei albaștri sunt plini de surprindere, de parcă tocmai și-a dat seama ce-a făcut: că m-a călărit pe uscat. Ceea ce, după standardele mele, e supertare, dar după ale ei... habar n-am cum e. Mă tensionez, așteptându-mă ca Harper să alunece înapoi în armura aia pe care-o poartă așa de firesc.

Însă ea mă prinde de gât cu brațele. Aha, păi e mult mai bine așa. Apoi zice:

— Vreau să-ți spun ceva.

Capitolul 18

N-am fost niciodată mare fan al acestor vorbe, aşa că e momentul să-mi pun propriul meu scut. Scot din teacă sabia umorului şi o vântur deasupra capului.

— Vrei să mă dezbraci şi să-ţi faci de cap cu trupul meu feciorelnic?

Zâmbeşte şi dă din cap:

— Da.

Ei, atunci să continuăm cu tactica asta. Din moment ce arma aceea anume e în poziţie de drepţi, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Super. Începe de aici, spun arătând spre curea.

Începe să râdă, apoi mă prinde strâns de umeri şi-şi coboară vocea, de parcă e pe cale să recunoască un secret.

— Acum serios vorbind, am să-ţi fac o mărturisire. De cum am aflat cum o cheamă, am citit ultima carte a lui J. Cameron.

Oftez şi-mi trec mâna prin păr, fiindcă nu prea înţeleg de ce revenim la acest subiect.

— Da?

Ochii îi sclipesc de încântare obraznică.

— E absolut delicioasă. Și erotică. Și m-a făcut curioasă, continuă ea și brusc nu mă mai deranjează deloc că a adus vorba chiar acum de fosta mea iubită.

Nu dacă acele cărți o excită în loc s-o enerveze. Să dea naiba, poate-ar trebui să-i fac cadou vreo două.

— Te-a făcut curioasă în legătură cu ce?

Încă pe mine, Harper se îndreaptă de spate de parcă e pe cale să proclame un edict.

— Știu că s-ar putea să te șocheze asta, având în vedere că ai văzut cât de meseriașă sunt, dovadă fiind părul prins în fermoar și vorbitul păsărește în fața bărbaților — spune, după care șoptește tare, dramatic — dar n-am fost niciodată legată de un frigider. Și nici n-am făcut-o vreodată pe un birou.

— Și vrei asta?

— Păi exact asta-i chestia, spune pe un ton entuziasmat, știu numai la ce-mi place să mă uit. Ce-mi place să citesc. Am o idee despre ce s-ar putea să-mi placă. Dar...

Vocea i se pierde.

— Dar ce? întreb, fiindcă mor de curiozitate să aflu ce vine după asta.

Trage aer în piept, își ţuguiază buzele, apoi vorbește:

— Am fost virgină până la douăzeci de ani. Am făcut sex doar cu doi tipi și n-a fost niciodată cine știe ce memorabil. Niciodată n-a fost pe blatul din bucătărie, sau pe mașina de spălat sau măcar într-un pat de hotel, spune, bătând cu palma salteaua.

Poate din cauza întunericului nopții, poate din cauza ei, poate din cauză că singurul lucru mai bun ca sexul fierbinte cu femeia pe care o dorești e *să vorbești* despre sex fierbinte cu femeia pe care-o dorești. Sau e posibil să fie din cauză că acum se deschide pentru prima dată pe deplin în fața mea. Poate de aceea mă deschid și eu în fața ei:

— Aveam douăzeci de ani prima dată când am făcut sex, spun, oferindu-i un detaliu pe care nu-l împărtășesc multor oameni, fiindcă e ceva intim.

Face pe loc ochii mari:

— Tu vorbeşti serios?

— Nu, mint, spun cu sarcasm.

Mă împinge de umeri, cât pe ce să mă răstoarne pe pat:

— Termină. Vreau să ştiu adevărul.

— Eram în anul doi de facultate când am scăpat în sfârşit de carnetul de membru în clubul virginilor.

— Te-ai maturizat mai târziu, spune încet, minunându-se.

— Fetele erau un mister total pentru mine până atunci. Nu ştiam cum să mă port în preajma lor, nici ce să spun. Cam cum te simţi şi tu uneori.

Îmi dau seama că poate eu şi Harper nu suntem aşa diferiţi. Doar că am trecut peste stângăcia manifestată în preajma sexului opus mult mai devreme decât ea.

Îmi aruncă un surâs dulce.

— Se pare că avem asta în comun. Printre multe altele, spune, iar pieptul meu se umple de căldură când se apropie mai tare. Ea era tot în anul doi?

Scutur din cap râzând:

— Nu, era studentă la masterat. Era asistenta profesorului meu de animaţie.

Ochii i se transformă în două luni pline:

— Şi te-a învăţat tot ce ştii?

Mă gândesc la întrebarea ei şi răspunsul e un mare nu. Dar a pus bazele educaţiei mele în privinţa femeilor. A fost foarte importantă, pentru că mi-a arătat cum merg lucrurile şi mi-a spus fiecare chestie, cât de mică, care o înnebunea de plăcere. Am fost un elev silitor. I-am urmat instrucţiunile întocmai şi a fost cel mai folositor curs pe care l-am urmat în viaţa mea. Orice tip care crede că ştie automat cum să satisfacă o femeie e un bou plin de sine. Fiecare femeie e unică. Fiecare femeie are propriile puncte sensibile şi propriile chestii care o excită. De la asistenta mea am învăţat lucrurile elementare: cum să fiu atent la indiciile unei femei, cum să-i ofer ce-i trebuie, cum s-o fac să vrea mereu mai mult.

Dar nu-i spun lucrurile astea lui Harper. Îmi plăcea mai mult conversația când vorbeam despre noi.

— Ce-ai zice dacă n-am mai vorbi despre alte femei? întreb, așa cum a făcut ea în tren, pe drum încoace. Prefer să vorbim despre ce-am făcut acum și despre ce alte lucruri pot să-ți fac.

Înghite în sec și trage aer în piept:

— Când ți-am spus că faptul că ți-am atins brațele în Central Park a fost punctul culminant al vieții mele sexuale din ultimul mileniu am vorbit foarte serios. N-am făcut mare lucru. Dar vreau să fac, Nick. Chiar vreau din suflet, spune cu vocea aceea imposibil de dulce. Doar că am impresia că habar n-am ce fac.

Pun un deget sub bărbia ei și-i ridic ochii spre ai mei:

— Ai fost incredibilă, Harper. M-ai călărit ca un jocheu campion. Mi-a plăcut la nebunie fiecare secundă. Ba nu. Mi-a plăcut la nebunie fiecare milisecundă.

Scutur din cap:

— Adică fiecare nanosecundă.

Zâmbește larg, apoi la fel de repede își șterge zâmbetul de pe chip.

— A fost simplu să te călăresc. Dar dincolo de asta, vreau să știu ce-ți face ție plăcere și ce vrei. Și vreau să aflu ce-mi place mie. Pot să-ți spun ce *cred* că-mi place. Doamne, ce-mi place să mă uit la poze porno și la poze sexy și la mici filmulețe porcoase! Așa că am o idee destul de clară, cred.

— Deci până la urmă nu-ți petreci serile ghemuită pe canapea cu un pachet de cărți de joc, spun trăgându-mi o mutră exagerat de surprinsă.

Îi ating degetele:

— Vrei să spui că ai lucrat mult la calculator cu o singură mână?

Zâmbetul ăla nerușinat revine în forță, strălucind ca un far cu halogen.

— Istoricul căutărilor mele pe net e un omagiu la adresa celor mai sexy conturi de Tumblr existente, mărturisește ea.

— O să trebuiască să-l văd și eu. Știi tu, ca parte din chestia asta cu lecțiile despre bărbați.. Trebuie să știu exact la ce te-ai uitat. Și să mă uit cu tine.

— Aici voiam s-ajung.

Se oprește ca să inspire adânc, apoi ridică bărbia:

— De aceea te tot întrebam ce-ți place și acum vreau să te întreb altceva, fiindcă se pare că ți-a plăcut ce-am făcut acum.

Și atunci îmi pică fisa.

— *Să te învăț*. Vrei să te învăț, spun cu voce răgușită, plină de dorință.

Ochii îi sclipesc ghiduș:

— Da.

Cuvântul mă trimite cu gândul la un alt *Da*, pe care l-am auzit ceva mai devreme. Suntem la nunta fratelui ei și mă țin de prostii cu *sora celui mai bun prieten al meu*. Pentru o fracțiune de secundă, un fulger de vinovăție se aprinde în mine ca un panou de avertizare de pe autostradă. Pericol. Dar, la naiba, e mult prea greu să mă gândesc la altcineva când e ea cu mine. Dacă e să fiu sincer, nu mi-e ușor nici în restul timpului. Parcă dorința mea pentru Harper a pus stăpânire pe telecomandă și mută de pe orice canal înapoi la ea.

Și-apoi, Spencer pleacă mâine în Hawaii, iar ce nu știe n-are cum să-l rănească. Mai ales că eu și Harper n-o să ne rănim reciproc. Știm cum merg treburile și în jocul nostru toată lumea câștigă.

Alung toate îndoielile.

Îmi trec palma în jos pe pieptul ei și cuprind o țâță perfectă.

— Vrei să trecem cu lecțiile la nivel avansat și să afli ce-ți place.

— Da, spune imitându-mi mișcările și jucându-se cu degetele pe pieptul cămășii mele.

Doamne, ce senzație fantastică!

— Și ce-ți place și ție.

— Păi stai să mă gândesc.

Oftez din rărunchi și mă uit în tavan, apoi iar la ea.

— M-am gândit vreme lungă la asta și pot spune tare că...

— Lungă și tare. Așa mi s-a părut și mie când te călăream ca un star de rodeo.

Înclin capul spre ea admirativ:

— O, e lungă și tare. Mai ales în preajma ta și a gurii tale spurcate, spun, mângâindu-i buzele cu degetele.

Mă mușcă ușor de deget:

— Și mintea e la fel de spurcată. Acum vreau doar s-o folosesc cum se cuvine. În toate felurile posibile.

— Ți-ai deschis sufletul cui trebuie. Și ți-ai deschis picioarele cu cine trebuie. Și-o s-o mai faci iar și iar și iar.

Se înfioară, apoi începe să-mi descheie cămașa.

— Dar vreau să atingi și tu extazul.

— Nu-ți fă griji pentru mine. Și da, normal c-o să te învăț tot ce vrei.

Nu sunt capabil să-i spun altceva decât da fetei ăsteia. Parcă e o boală, așa de tare tânjesc după Harper. Orice doctor v-ar spune că singura cale spre vindecare e să iei o doză completă de medicament. În cazul meu, medicamentul e *ea*. Poate-o să iau chiar mai multe doze, ca să fiu sigur. Câteva lecții și-o să fiu vindecat, gata să revin la relația noastră de prietenie.

— O să te învăț orice vrei să știi. Cu o condiție, spun, ridicând o sprânceană.

Face ochii mari:

— Și care-ar fi aia?

Îmi dreg glasul și iau un ton profesoral:

— O să vă cer să vă dedicați pe deplin planificării pe săptămâna viitoare, spun cu seriozitate ridicol de exagerată. De acord, domnișoară Harper?

Aprobă entuziast din cap, intrată imediat în rolul de elevă din acest joc inventat spontan.

— Sunt o elevă foarte silitoare. Ce altceva mai așteptați de la mine... *domnule profesor Ciocan*?

Zâmbesc aprobator la auzul poreclei cu care m-a onorat.

— Concentrare maximă. Teme făcute temeinic. Pregătire minuţioasă. Şi disponibilitatea de a fi bătută cu palma la fund dacă vă abateţi de la planul de lecţii.

Se apropie mai mult, mă înconjoară cu braţele şi spune cu o voce delicioasă, de fată cuminte pusă pe şotii:

— Puteţi să mă bateţi la fund chiar dacă nu deviez de la planul de lecţii.

Vai, futu-i! Harper Holiday o să fie şefă de promoţie la şcoala mea de sex fierbinte şi sălbatic.

— Deocamdată vă dau un 10 +, spun cu vocea mea didactică. Şi aştept numai note de zece cu felicitări săptămâna viitoare, la cursul meu intensiv.

Se trage înapoi şi vorbeşte cu vocea ei:

— Nu e nevoie decât de o săptămână?

Îi ciugulesc gâtul:

— Când pisica nu-i acasă... şoptesc sperând că înţelege ce vreau să spun.

Vorbesc cu vocea mea, ca să fie totul clar între noi.

— E mai uşor pentru noi să facem asta pe parcursul săptămânii viitoare, nu?

— Sigur, spune repede. Logica dumneavoastră e perfectă, domnule profesor Ciocan. Asta înseamnă c-o să mă ciocăniţi?

Râde şi mă apucă şi pe mine râsul, fiindcă, în sfârşit, aluzia obscenă ascunsă în numele meu e folosită de femeia care trebuie.

— Asta e de la sine înţeles. De fapt, cred c-ar trebui să începem cursurile chiar acum şi mă gândesc la o lecţie anume .

— Care? întreabă plină de nerăbdare, cu respiraţia un pic sacadată.

Mă aplec mai aproape de ea şi-mi frec barba de obrazul ei.

— Vreau să te dezbrac de tot, ca să pot gusta fiecare centimetru al pielii tale. Vreau să-ţi desfac picioarele şi să te fac să-ţi dai drumul pe buzele mele, spun şi-i duc mâna la obrazul meu înainte să termin fraza, şi pe toată faţa mea.

Icneşte şi coapsele ei îmi încleştează picioarele.

— *Acum*, rosteşte cuvântul ca pe-un ordin disperat.

Degetele mele revin la fermoarul de la spatele rochiei. Un nou val de dorinţă năvăleşte în mine când îl trag în jos şi-o dezbrac pentru prima dată. Dar nu apuc să-l deschid decât câţiva centimetri când de pe pat se aude un tril asurzitor.

— Fir-ar, bombăne şi se întinde după telefonul de pe saltea. Stai să văd doar cine e la ora două noaptea.

Deschide ecranul cu degetul mare, se prăbuşeşte pe pat şi-şi duce teatral braţul la frunte, murmurând:

— Jen.

Îmi aruncă telefonul. Pe ecranul luminat e un mesaj:

Totz a plecat. Crecă mi se fce rău. M duc s nchin la zeu de porţlan. Ajtor

Mă rostogolesc pe-o parte, cu sângele pulsând vâscos în vene de atâta frustrare.

— Du-te să ai grijă de prietena ta, spun, cu toate că în sinea mea îmi spun că Jen e campioană olimpică la moartea pasiunii. Dar, Harper, mâine? Prima lecţie e să-ţi închizi telefonul. Apoi primeşti o porţie dublă de orgasme multiple. Clar?

Harper mă înşfacă de gulerul cămăşii, mă trage spre ea şi spune:

— Da.

După care depune pe buzele mele cel mai senzual sărut de noapte bună din istoria lumii.

După ce pleacă mă masturbez.

Normal.

Capitolul 19

În după-amiaza următoare, în tren, îmi tot aruncă priviri pe furiș.

Suntem înconjurați de rude. Părinții mei, părinții lui Harper, prietena ei foarte mahmură, Jen — Moartea Pasiunii, și frații mei sunt risipiți în primele rânduri de locuri din vagon.

Harper stă la geam, lângă soră-mea, iar eu sunt pe locul din fața ei. Mă omoară că sunt așa aproape de ea. Îmi pun în poală ziarul de duminică, recunoscător că rebusul are azi menire dublă: abaterea atenției și camuflaj. Completez un cuvânt și apoi trag o privire către roșcata sexy pe care intenționez s-o regulez în nenumărate feluri.

Are capul aplecat peste cartea ei electronică și-și mușcă ușor colțul buzelor, în timp ce trenul ne poartă de-a lungul coastei statului Connecticut. O șuviță de păr îi cade pe frunte, ascunzându-i o parte din față. Ridică scurt privirea spre mine și ochii îi sunt plini de patimă.

Sunt străbătut de o descărcare electrică și-mi așez mai bine ziarul în poală.

Nu îndrăznesc să-i trimit un mesaj chiar acum, fiindcă nu știu cine-ar putea să se iţească peste umărul ei să vadă ce-i scriu. Probabil

Wyatt ar fi ăla, caz în care am putea să angajăm şi câţiva oameni cu portavoce care să trâmbiţeze pe străzi ce fac eu cu Harper.

Soră-mea tastează în telefon, iar Wyatt e lăsat pe braţul fotoliului, ca să stea de vorbă cu tata peste interval. Mama vorbeşte cu mama lui Harper în rândul din spate, discutând când o să se nască primul nepot al familiei Holiday. De cum îmi ajung acele vorbe la urechi, le blochez şi-mi pun căştile. Îmi trec în revistă colecţia de muzică, sperând să găsesc ceva care să-mi ocupe următoarea oră, cât trenul huruie de-a lungul coastei, spre New York.

Când pe lista de cântece apare Band of Horses mă opresc, fiindcă-mi amintesc că Harper a spus la cafenea că-i place mult cântecul ăsta. Arunc o privire în jur ca să mă asigur că toată lumea e ocupată, apoi ridic telefonul, arătându-i rapid ecranul.

Sunt răsplătit cu un surâs drăgălaş, apoi rosteşte doar din buze *Ador trupa asta.*

Se-ntoarce la cartea ei, iar eu ridic creionul, pregătit să mă iau la trântă cu alte definiţii. Cu colţul ochiului observ că-şi trece degetul peste ecranul dispozitivului, apoi duce degetul la gură şi şi-l trece cu un aer distrat peste buza de jos.

Dorinţa se repede în mine din plin, neostoită. Aş da orice s-o prind de mână, s-o trag în toaleta trenului şi s-o sărut de să-i iasă ochii din cap. Fiindcă ştiu ce face. Îşi aminteşte cum am atins-o, cum am sărutat-o, cum s-a dezlănţuit aseară cu mine.

Savurează pe-ndelete amintirile şi mă-ntreb dacă măcar e pe deplin conştientă de asta. Are ochii lipiţi de ecran, dar se foieşte în locul ei de parcă i-a luat scaunul foc.

Trenul ăsta parcă e o cămaşă de forţă. Nu-mi doresc nimic mai mult decât s-o ating, să-i vorbesc.

Mai ridică o dată chipul şi privirile ni se întâlnesc. Rostesc pe muteşte *Eşti udă?*

Nu răspunde cu vorbe. Se mulţumeşte să aprobe scurt din cap. Când îşi întoarce privirea la ecran, pe buze îi apare un mic surâs. Unul care spune *Ştiu ce-am făcut aseară şi mi-a plăcut mult.*

Ridică scurt iar ochii ca să se uite într-ai mei, poate ca să-mi studieze reacția. După ce mă uit repede să văd dacă vede cineva, îmi trec o dată limba peste buze, doar cât să-i arăt la ce mă gândesc și eu.

Umerii îi sunt scuturați de un fior, clipește, după care pare să se forțeze să-și concentreze iar atenția asupra cărții.

După această scurtă conversație mută se face praf și ultima fărâmă de concentrare de care mai eram capabil. Nici nu mai pot să mă prefac că revin la rebus. Nu când nu mă mai pot gândi decât la gustul ei. Închid ochii, ascult muzică și las scena să se desfășoare pe ecranul din spatele pleoapelor mele. E cel mai tare spectacol porno pe care l-am văzut vreodată.

După o interminabilă oră de erecție constantă, trenul intră huruind în Grand Central și se oprește. Durează mai mult decât îmi convine să reușesc să mă car, fiindcă suntem împreună, cu toții, când ne revărsăm pe peron, când traversăm terminalul și când vânăm mașini și taxiuri în după-amiaza târzie de duminică. Gașca se sparge — unii se duc în centru, alții în Upper East Side și alții o iau spre West Side, printre care Harper, Josie și cu mine.

O las pe soră-mea să stea în mijlocul taxiului, de unde face o recapitulare a momentelor ei preferate de la nuntă. Traversăm orașul în goană prin traficul incredibil de lejer, apoi o luăm în sus, pe Central Park West. Cobor primul, îi dau soră-mii bani de taxi, apoi îmi iau rămas-bun pe un ton vesel, relaxat. Nu zăbovesc, nu arunc priviri arzătoare spre femeia pe care o doresc. Nu fac nimic care să mă dea de gol.

Când intru în clădire, scot telefonul să-i dau un mesaj. Dar e prea devreme, fiindcă Josie stă cinci străzi mai încolo și sunt încă împreună în mașină. Îmi las geanta, mă piș, mă spăl pe mâini, apoi iau niște prezervative, fiindcă pun pariu că Harper nu face provizii pentru orice eventualitate.

Mă uit la ceas.

Josie ar trebui să fi coborât de-acum, lăsând-o pe Harper singură. În mod normal, i-aș trimite un mesaj fără să stau o clipă pe

gânduri, dar cu atâția oameni în jur care ne cunosc pe amândoi, trebuie să fim atenți.

În douăzeci de minute începe serialul ăla care-ți place ție.

Îmi înșfac cheile și o iau spre ușă. Dar mă opresc cu mâna pe clanță. Inspir scurt și fac o schimbare crucială în strategia de joc. Asta mă doare. Pe bune. Dar sunt un bărbat răbdător. Scot prezervativele din buzunar și le arunc pe blatul din bucătărie, scoțând astfel din ecuație posibilitatea copulației.

Vrea lecții de seducție. Una din cele mai importante e cum să aștepți. Și, oricum, sunt o mulțime de alte căi de a o aduce la orgasm.

Ajung la blocul ei și-mi deschide când sun la interfon. Ajung la ușa ei, ciocănesc, ea deschide și sunt aproape sigur că mârâi — gros și gutural, animalic — când o văd cum arată. Are fața roșie, obrajii îmbujorați, părul ciufulit și s-a schimbat în pantaloni scurți și-un tricou alb.

— Salut, spune.

Nu mă uit în jur. Nu studiez decorul apartamentului ei micuț. Îmi plimb ochii pe ea, dar nu noua ținută o dă de gol, ci strălucirea rozalie din obraji. Închid ușa după mine, îmi lipesc nasul de pieptul ei și-l trag în sus pe pielea ei, până la ureche, unde șoptesc răgușit:

— Te-ai masturbat cumva acum, cât mă așteptai?

Mă trag iute înapoi și citesc răspunsul cât se poate de clar în ochii ei. Au expresia aia vinovată, de om prins în flagrant, și, Doamne, ce n-aș da să fi dat buzna peste ea acum câteva minute.

Înghite în sec și dă din cap.

— Ești supărat pe mine?

Scutur din cap și-o prind de încheieturile mâinilor, pe care le imobilizez pe lângă corp, în timp ce-o înghesui în peretele de lângă ușă. Trupul mi-e lipit de-al ei.

— Simți că aș fi supărat?

— Simt că ești tare ca piatra.

Mă împing în ea și, când îmi simte erecția, de pe buze îi scapă un geamăt întretăiat.

— Niciodată s-o să mă supăr pe tine pentru că ți-ai dat drumul. Dar spune-mi, te rog, de ce n-ai mai putut aștepta?

Nu e niciun strop de furie în tonul meu, doar o curiozitate pulsândă. Vreau să-i aud răspunsul. Îmi rotesc șoldurile, frecându-mă de ea.

Pleoapele i se închid cu o fluturare de gene și scoate-un geamăt.

— Eram așa de excitată în tren! Numai asta aveam în cap.

Îmi plec capul spre pieptul ei și-i dau drumul la o mână ca s-o trag de decolteul tricoului. Îmi trec buzele ușor peste rotunjimea sânului ei, apoi ciugulesc carnea moale.

— La ce te-ai gândit cât te-ai frecat?

— *La tine.*

Felul în care rostește cele două cuvinte îmi stârnește valuri de patimă pe sub piele.

— Ce ți-am făcut?

— Vrei să spui ce ți-am făcut eu ție.

Asta mă face să mă opresc. Ridic fața:

— Ce mi-ai făcut?

Într-o clipită, își apasă mâna de scula mea tare, cuprinzându-mi-o cu palma prin jeanși. Inspir cu un șuierat. Vai, futu-i, ce bine e!

— M-am lăsat în genunchi și ți-am luat-o în gură, răspunde.

Scula mea mai are puțin și mă pocnește peste ceafă de ciudă că am lăsat acasă prezervativele. Ce dracu-a fost în capul meu de voiam să fiu răbdător? Vreau să-mi petrec tot restul nopții în ea. Vreau să consum unul, două, trei prezervative, poate și mai multe. E așa de dată naibii de senzuală, că mintea-mi înoată într-un ocean de dorință.

— Asta e ceva ce-ai vrea să faci? Ceva ce ți-ai dori să includ în planul nostru de lecții?

Îmi duc mâinile la pantalonașii ei scurți și sexy și deschid nasturele, apoi trag fermoarul în jos.

Își unduiește șoldurile.

— Da. Nespus. Vreau să te satisfac exact așa cum îți place. Vreau să-mi fac bine toate temele.

În viața mea n-am așteptat cu mai multă nerăbdare o lecție. Fiindcă în clipa asta, dacă mă întrebați cum îmi place să mi-o sugă cineva, răspunsul e *cu limba ei.*

Dar nu acum.

Mă uit în ochii ei și-mi arcuiesc o sprânceană.

— Am reținut. Acum va trebui să mai aștepți. Fiindcă ți-am zis că o să mă ocup mai întâi de tine și n-am de gând să mă răzgândesc, prințesă, doar pentru că poftești tu la mine cu atâta ardoare.

— Poftesc la tine de nu mai pot, spune cuprinzându-mi fața și frecându-mi barba cu mâinile, cum a făcut în seara aia, pe stradă, în fața blocului ei.

Mă întreb în treacăt dacă mă atingea atunci ca și acum, ca să mă exploreze, cu flăcări în vârfurile degetelor, cu trupul vibrând de dorință, cu aceeași doză de hormoni înnebuniți care urlă în mine acum.

— Ai avut vreodată mai mult de un orgasm?

— Într-o singură zi?

Dau ochii peste cap și râd ușor:

— Nu. O să presupun că degețelele alea zglobii n-au întărâtat ghiocelul doar o dată pe zi. Hai să zicem, într-un interval de treizeci de minute. Unul după altul, cum ar veni.

Scutură din cap:

— Nu cred că pot.

— Toate au un început.

Îi smucesc pantalonașii în jos, până la genunchi, și de acolo cad la podea. Pășește din ei, iar eu mă dau puțin înapoi ca să mă uit la ea. Îmi frec bărbia cu mâna. E uluitor de frumoasă. Are picioare lungi și atletice. Chiloții sunt din dantelă neagră, cu o fundiță roz în față. Arată delicat și sexy în același timp. Și e gândit pentru mine.

Temperatura mea ar sparge termometrul.

— Deci erai aşa de aţâţată că n-ai mai putut aştepta, spun, de parcă subiectul mă pune pe gânduri.

Îmi trec mâna în jos pe pântecele ei, apoi sub tricou. Îi explorez cu degetele abdomenul catifelat.

Tremură sub atingerea mea.

— Eram aşa de udă, Nick.

Mârâi încet şi oftez.

— Pun pariu că încă eşti udă, pun pariu că eşti şi mai udă acum, că sunt aici. Aşa-i?

Înghite în sec şi aprobă din cap.

— Ia, vezi dacă e aşa, spune unduindu-şi şoldurile în mine, frecându-se de mine.

Băga-mi-aş, femeia asta e ca un cablu de înaltă tensiune. Scânteiază în toate direcţiile. Exact aşa o vreau: gata să explodeze. Degetele mele o iau în jos şi mă joc cu fundiţa. Ochii îi ard de dorinţă, de o nevoie arzătoare, sălbatică. Cufund un deget sub elastic şi-l trec peste cârlionţii de pe colina ei. Icneşte când îmi strecor degetele între picioarele ei.

Valuri de patimă mă izbesc din toate părţile, invadându-mi, parcă, fiecare celulă. Fiindcă e udă fleaşcă. Şi alunecoasă.

— Uită-te la tine. Uite ce tare te uzi chiar şi după ce ai avut un orgasm, spun şi-mi plimb degetele prin paradis.

Îi mângâi dulceaţa alunecoasă, iar ea îmi înşfacă braţele, înfigându-şi degetele în bicepşii mei. Respiraţia ei îmi învăluie obrazul. Seva ei îmi îmbracă degetele în timp ce le trec peste buzele sexului ei, apoi în sus, către umflătura moale a clitorisului. Când o ating acolo, geamătul ei devine disperat.

— Aşa a fost şi când te-ai regulat singură acum câteva minute?

Scutură din cap.

Îi frec mai tare clitorisul umflat.

— Dar aşa?

Se leagănă contra mâinii mele.

— Nu, nici pe departe.

Degetele mele o explorează și mai mult, alunecând peste fierbințeala ei mătăsoasă. Faptul că e așa de excitată mă înnebunește.

— Cât ți-a luat? Când mi-ai supt-o acum câteva minute?

— Nu mult, gâfâie cu unghiile înfipte în brațele mele, împingându-se ritmic în mine cu tot trupul.

Dumnezeule mare, nici măcar n-am împins un deget în ea și e pe punctul să-și dea drumul. Îi tremură picioarele, respiră sacadat și închide ochii strâns.

Cu încă o trecere prin deschizătura aia incandescentă mă împing înăuntru, făcând-o să țipe:

— Doamne, Dumnezeule!

Se lasă-n jos, în degetele mele.

— Dar așa?

Mai adaug un deget și-l îndoi la fix, atingând punctul care-o poate face să explodeze.

— Așa a fost când te-ai regulat cu mâna ta?

— Nu, Doamne, nici pe departe!

Se strânge în jurul degetelor mele.

— Dezlănțuie-te, Harper. Regulează mâna *mea* acum.

Geme, îmi încleștează bicepșii, îmi călărește degetele, regulându-mă nebunește, într-o frenezie febrilă. Se încleștează pe mine așa de strâns, așa de fierbinte, așa de voluptuos. Apoi țipă — un sunet superb, sălbatic, care mă face să-mi doresc să-mi trag jeanșii de pe mine și să-mi îndes mădularu-n ea chiar în clipa asta. Măciuca îmi zvâcnește, implorându-mă s-o eliberez din închisoarea în care am încuiat-o.

Dar lipsa prezervativelor înseamnă că pot să continui cu ocupația mea preferată: să mă concentrez asupra ei, și abia m-am pus pe treabă. Când gâfâielile i se mai potolesc și gemetele se topesc în murmure, deschide ochii. Îi zdrobesc gura cu a mea, sărutându-i buzele prima dată azi. E la fel de delicioasă ca aseară. Poate chiar și mai mult.

Întrerupe sărutul:

— Doamne, Nick, ce mi-ai făcut?

Are vocea puțin răguşită, dar încă mai gâfâie uşor. Ochii au strălucirea ce urmează imediat extazului. Asta mi-am dorit întotdeauna să văd. Aseară am văzut-o prima dată şi-mi place de mor cum arată când o aduc la orgasm: transportată de plăcere şi splendidă.

Îmi scot cu grijă degetele, le aduc la gură şi o gust. Sărată şi dulce şi a dracului de delicioasă.

— Voiai să afli ce-ţi place. Ţi-am arătat că-ţi place tare de tot când îţi ating punctul G, prinţesă, şoptesc.

Îmi las mâinile să alunece spre fundul ei gol. Sunt răsplătit cu altă serie de murmure dulci când o ridic de la pământ.

— Încolăceşte-ţi picioarele în jurul meu.

Se supune, împreunându-le pe fundul meu.

— Ai de gând să mi-o tragi aşa?

— Am alte planuri cu tine.

Apartamentul ei e minuscul şi o duc în braţe până la canapeaua din apropiere. O aşez cu grijă pe suprafaţa violet. Se cufundă în perne şi trupul ei arată relaxat şi cald, probabil datorită orgasmului puternic. Nuanţa profundă de violet îi pune în valoare chipul. Canapeaua e acoperită cu perne vişinii şi argintii. Toate culorile astea par să i se potrivească perfect. Se asortează cu personalitatea ei: aprinse şi vii.

Dar nu la personalitatea ei mă gândesc în clipa asta, când mă las pe podea între picioarele ei, cu o mână pe fiecare genunchi.

— Ţii minte meniul ăla de chestii care-mi fac plăcere, Harper?

— Bufetul cu de toate?

Aprob din cap:

— Încă-mi plac toate, dar dacă aş fi nevoit să aleg…

Capitolul 20

— Scoate-ți tricoul, îi spun.

Scutură capul, țâșnește spre mine și îmi smucește tricoul. Într-o clipită mi-l trage peste cap. Nerăbdarea cu care mă dezbracă îmi provoacă o descărcare electrică fierbinte în piept, care apoi coboară în linie dreaptă, direct în mădular. Aruncă tricoul pe jos, iar eu îmi așez ochelarii pe măsuța din colț.

— Ești așa de sexy, Nick! spune, apoi zâmbește vinovat. Am spus-o și-aseară. Parcă-s o placă stricată.

— Mai spune-mi o dată. Îmi place să aud asta din gura ta.

Se apleacă în față și-și pune mâinile pe pieptul meu. Mă înfior și închid ochii. Vreau să savurez clipa asta, când îmi atinge pentru prima dată pieptul gol. Respirația mi se accelerează când își trece unghiile peste pectoralii mei, trasând conturul tigrului.

— Îmi place de mor să mă uit la tine, șoptește ea. Când ți-am studiat tatuajul în poza de pe telefon, mi-am dorit să-l ating.

Mărturisirea ei, că e atrasă de mine încă din vara trecută, mă face să deschid brusc ochii.

— Pe bune? De atunci?

Dă din cap și-și trage unghiile în josul pieptului meu, spre mușchii abdominali.

— E bine așa? zice privindu-mă-n ochi, iar întrebarea ei îmi reamintește cum stă treaba.

Om fi noi atrași unul de altul, dar sunt aici fiindcă vrea să învețe ce-i place ei și ce le place bărbaților.

— Da, răspund, spun, în timp ce degetele ei îmi desenează linii în adânciturile dintre mușchii abdomenului. Te descurci de minune.

— Îmi amintesc cum stăteam întinsă pe canapeaua asta în seara aia, cum am deschis pozele și am mărit-o pe aceea. Mi-am trecut degetul pe ecran și m-am gândit la cum te atinsesem câteva clipe în parc, la mișto. Mi-a plăcut atingerea pielii tale, chiar dacă a durat doar câteva secunde. Nu-mi doream decât să te ating din nou. Să știu dacă ți-ar plăcea... asta, spune trecându-și mâinile de data asta peste talia mea.

Creierul mi-e inundat de plăcere pură.

— Îmi place.

Vreau să zăbovesc încă puțin în momentul acesta, când degetele ei moi, talentate, îmi explorează trupul. Vreau să fiu terenul ei de joacă. Dar cu cât mă atinge mai mult, cu atât devin mai vulnerabil și cu atât mai clară devine posibilitatea să încep să simt ceva mai profund pentru ea.

Mă întind și-i trag tricoul peste cap.

De-acum scula mea imploră, practic, să fie eliberată, bătând furibundă în gratiile celulei. Sânii lui Harper sunt la un strat de satin negru distanță de mine. Își desface sutienul, iar eu mă holbez și din piept mi se ridică un geamăt gutural. Sânii ei sunt sublimi. Nu sunt mari. Nu sunt mici. Sunt numai buni. Piele ca laptele și sfârcuri trandafirii țintind în sus, țipând după gura mea. Îmi plec capul spre pieptul ei și sug fiecare vârf delicios, timp în care mâinile mele se duc spre coapsele ei.

— O să dedic o groază de timp cunoașterii în amănunțime a acestor frumuseți, dar acum gura mea trebuie să fie între picioarele tale.

Degetele-mi rătăcesc în sus pe coapsele ei, către centrul ei fierbinte și ud.

— Nick, spune ea cu o voce dintr-odată încordată din nou. Nu mi-am dat niciodată drumul așa.

Nu există cuvinte pe care să-mi placă mai mult să le aud. Puține lucruri mă încântă mai tare decât terenul necunoscut al orgasmului unei femei, mai ales al acestei femei. Șansa de a fi primul care-i gustă acea dulce clipă a destrămării ființei ei e ca un loz câștigător. Din senin, simt răsucindu-se-n mine un sentiment de posesiune și vreau să fiu singurul care cunoaște această parte a ei. Vreau ca plăcerea ei să-mi aparțină doar mie și nimănui altcuiva.

— Păi, sper că-ți dai seama că-n curând n-o să mai poți spune asta, da?

Pe buze îi apare un zâmbet desfrânat, plin de plăcere trupească:

— Mi-am spus asta și în prima noapte când ne-am dat mesaje erotice, îmi confirmă ea ce bănuiam c-a făcut în seara aia.

Sunt izbit de amintirea incandescentă, care-mi transformă sângele într-un fluviu de lavă topită.

— Nici nu știi de câte ori mi-am frecat-o imaginându-mi că-ți mănânc savarina.

Îmi trec ușor degetele de-a lungul coapselor ei.

— Dar vreau să faci și tu ceva cât îți dau eu limbi.

— Ce vrei să fac? întreabă cu respirația tăiată, de parcă abia așteaptă instrucțiunile mele.

— Când îți place mult ceva ce-ți fac, când te înnebunește și-ți vine să mă implori să fac mai mult, trebuie să-mi spui, bine?

Aprobă din cap.

— Știu că-ți place să vorbești porcos și vreau să aud fiecare cuvânt. Cu cât te lași mai mult în voia lucrurilor care-ți fac plăcere, cu atât mai tare o să savurezi fiecare secundă din ce-o să-ți fac și cu atât mai puternic o să-ți fie orgasmul.

Aprobă deja din cap în mod repetat.

— Un orgasm puternic... îmi place cum sună asta.

— A, crede-mă, o să fie al naibii de bine pentru amândoi. Să-ți dau câteva sugestii. Doar câteva chestii care-mi vin acum în cap. Poți să spui lucruri precum *ce bine e* sau *o să-mi dau drumul peste fața ta, Nick*, sau *o să-mi dau drumul așa de tare.*

I se aprind ochii și scânteiază de pură neobrăzare. Îmi trec buzele de-a lungul interiorului unei coapse.

Se înfioară. Îmi place reacția asta.

Croiesc o potecă de sărutări în sus pe picior și aroma îmbătătoare a excitației ei devine tot mai puternică cu fiecare sărut. Îmi frec fața de ea ca să-mi simtă țepii bărbii pe pielea netedă.

— Asta, geme ea. Asta îmi place.

Rânjesc și-mi strecor mâinile sub fundul ei, cuprinzându-i cu palmele fesele voluptuoase.

— Și asta, spune icnind scurt.

O strâng de fund.

— Atunci să-mi spui dacă-ți place *asta*, spun și, pur și simplu, nu mă mai pot abține.

Îi sărut sexul și ea își arcuiește spinarea, cabrându-se contra mea.

— Doamne, Dumnezeule, da!

Cel mai bun răspuns din lume.

O șfichiuiesc cu limba, apoi trasez cu ea o linie lungă, delicioasă, în josul cărnii ei roz, apoi iar în sus, unde-i trag clitorisul între buze și-l sug. Geme.

— Îmi place tot. Limba ta, fața ta, buzele tale, șoptește printre gâfâieli. Mult de tot.

Și mie. În timp ce-i sărut centrul dulce și fierbinte sunt mai excitat decât am fost vreodată în viața mea. Jur că o beau, îi lipăi seva și o simt peste tot pe mine. E cel mai îmbătător lucru de care-am avut parte vreodată și mă azvârle spre noi culmi de plăcere când își strecoară degetele în părul meu. Îmi cuprinde strâns capul, ținându-se ca de un colac de salvare.

Îmi ia limba cu asalt și patima îmi izbește nemilos trupul, val după val, în timp ce-i dau limbi. Gustul ei dă dependență. E mai bună,

infinit mai bună decât era în visele mele erotice. E sută la sută reală, sută la sută udă, sută la sută arzătoare în timp ce se leagănă, împingându-se-n faţa mea. Mă apucă mai strâns, se izbeşte mai tare, iar eu îi ling, sug, sărut şi devorez sexul delicios.

Se vede că e aproape de orgasm. Îmi dau seama după felul în care picioarele îi cad în lături. După cum se udă cu mult mai tare cu fiecare limbă pe care i-o dau. După sunetele sălbatice care-i scapă de pe buze. Am nevoie de toată voinţa mea ca să mă retrag o secundă şi să-i reamintesc:

— Spune-mi. Spune-mi ce-ţi place, mârâi, apoi mă întorc la ea.

Şi atunci se dezlănţuie. Îşi încleştează pumnii în părul meu, îmi înfăşoară strâns gâtul cu picioarele şi mă regulează, regulează, regulează.

— O să ţi-o trag în faţă, ţipă.

Buzele ei nu rostesc bine cuvintele porcoase, că deja atinge orgasmul.

— Ah, Doamne, o să-mi dau drumul pe tine!

Şi aşa face, pe buzele mele, pe limba mea, pe gura mea, pe bărbia mea. Am faţa îngropată cu totul în ea, iar ea pulsează în jurul meu, nespus de udă, de frenetică şi, sper, al naibii de satisfăcută.

Ceea ce mă descrie perfect şi pe mine. Al naibii de satisfăcut, mai ales când o privesc în timp ce revine pe pământ. Are buzele întredeschise, respiraţia precipitată, şi-şi trece o mână prin păr, iar pe cealaltă peste ţâţele ei splendide. Uite o imagine la gândul căreia mi-aş freca-o tot restul vieţii: Harper, adusă la extaz de gura mea, mângâindu-se fără urmă de inhibiţie în timp ce plutește înapoi spre pământ.

Dacă mă gândesc mai bine, ar trebui să fac o poză în minte. Clar o să desenez imaginea asta mai târziu. Nu mă judecaţi. Am fost obsedat de ideea de a surprinde expresia de pe chipul unei femei în momentul orgasmului... ei bine, dintotdeauna. Iar a ei e absolut divină.

Aşa că mă hotărăsc să-i ofer o porţie dublă. Fără să-i dau ocazia să protesteze — nu c-ar face-o — îmi pun iar buzele pe ea şi uite-aşa, geme, gâfâie şi se zvârcoleşte iar, împingându-se-n mine şi explodând într-un nou orgasm în doar câteva minute. După sunetele sălbatice

şi ţipetele înnebunite, aş zice că şi ăsta a fost la fel de intens ca şi cel dinainte. Când ridic privirea spre ea, pare rătăcită într-o altă lume, a plăcerii supreme.

Excelent.

Îmi apăs buzele pe coapsa ei într-un sărut moale, tandru, apoi îmi scot pantofii şi mă alătur ei pe canapea, ridicându-i picioarele ca să stăm întinşi amândoi, încolăciţi unul pe altul. O trag mai aproape şi-o înconjor cu braţul, în timp ce ea continuă să respire greu.

— Cred c-o să-ţi spun de-acum Prinţesa Extazelor Multiple. Ce zici?

Îmi aruncă un surâs ameţit.

— Atâta timp cât continui să-ţi câştigi dreptul de a-mi spune aşa, n-ai decât.

Mă prefac că-mi scot un joben imaginar:

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

O smucesc mai aproape şi-i sărut tâmpla.

— Stai aşa. Nu te deranjează că te-am sărutat după ce-am făcut chestia aia? Sunt cam plin de tine pe toată faţa în momentul ăsta.

Un hohot de râs uşor îi iese de pe buze.

— Ţi-am apucat faţa şi ţi-am prins capul ca-ntr-o menghină până mi-am dat drumul pe toată barba ta şi crezi că mă *deranjează* că mă săruţi?

— Când pui problema aşa...

Se foieşte în braţele mele şi i se-ntunecă privirea.

— Sărută-mă iar, şopteşte răguşit, senzual.

Mă supun, bucuros să-mi pun buzele oriunde pe trupul ei. Scot un geamăt când preia controlul sărutului, buzele ei mă vânează şi limba îmi caută gura. E lacomă şi mă sărută de parcă sunt cina ei şi să mor eu dacă nu-mi pierd minţile de plăcere. Îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă imobilizează, apăsându-şi trupul delicios de gol de trupul meu. Are pielea nespus de caldă şi sărutul nespus de pofticios. Mâina-i alunecă în jos pe pieptul meu, trecându-şi unghiile prin firele de păr de pe pectorali şi, în două secunde, are mâna pe jeanşii mei, pe care-i descheie, le desface fermoarul şi-i trage-n jos.

Nu pot rezista. Nu că mi-aş dori să rezist, fie vorba între noi. Niciun pic, să mor eu. Pur şi simplu, nu pot. Fiindcă fata asta e la cârma corăbiei. Îmi împinge jeanşii până la genunchi, apoi îi scoate de tot. Într-o clipită întrerupe sărutul şi se uită lung la mine, lungit cum sunt pe canapeaua ei.

— De ce nu mi-ai spus? întreabă pe ton acuzator.

— Ce? întreb buimac. Ce să-ţi spun?

Îşi încolăceşte degetele moi în jurul măciucii mele tari ca piatra, iar eu expir şuierat.

— Băga-mi-aş, gem când îmi atinge scula.

— Că ai o sculă de asemenea calibru, spune ea, ca o obrăznicătură ce e.

Ce să zic? N-am primit niciodată plângeri legate de dimensiunea aparaturii; nu pot decât să mă bucur că lui Harper îi place ce-a găsit sub capotă.

— Off! Am crezut că erai... nu ştiu... supărată.

Scutură exagerat din cap în timp ce mi-o freacă uşor.

— Nu supărată. Mai degrabă *superîncântată*.

Îşi trece mâna în sus şi-n jos pe mădularul meu.

— Abia aştept să te călăresc.

Trupul mi-e scuturat de-un fior şi-i cuprind faţa cu o mână, iar pe cealaltă mi-o împletesc în părul ei:

— N-ai nevoie de lecţii de nimic. Spui nişte chestii incredibil de indecente care mă excită de mor.

Fac semn cu fruntea spre mădularul meu, îngroşat în mâna ei.

— Pipăie-l. Simţi cum se-ntăreşte când spui lucruri de-astea?

Îmi aruncă un zâmbet sexy:

— Toate chestiile astea pe care vreau să le fac sunt deja în capul meu. Acum vreau să le încerc. Cu tine.

— Putem încerca orice vrei, dar n-am adus prezervative în seara asta.

Se bosumflă, dar apoi accelerează ritmul, strângând şi mai tare.

— Spune-mi ce-ţi place.

— Când mi se face-o labă?

— Sigur.

— N-am mai avut parte de aşa ceva de o mie de ani. Dar ajută dacă o uzi.

Îmi dă drumul o secundă şi-şi cufundă degetele între picioarele ei. Vai, băga-mi-aş! Mă lubrifiază cu... seva ei. Îmi împing capul la loc în perna canapelei, dat pe spate de fata asta. Revenind cu mâna la erecţia mea, întinde pe mine nişte umezeală de-a ei.

— Aşa? întreabă ea şoptit şi sexy.

— Îhî, merge la fix, spun, împingându-mi şoldurile în sus, spre palma ei.

Nici nu-mi mai amintesc când mi-a făcut cineva o labă. Vine un moment în viaţă când treci la următoarea etapă: supt şi regulat. Dar felul în care-mi strânge scula, răsucind mâna din încheietură în timp ce alunecă în sus şi-n jos pe lungime, declanşează în tot corpul meu scântei fierbinţi şi mă fac să mă întreb dacă nu cumva am avut de pierdut.

Că n-am mai făcut sex aşa...

Sau poate c-am avut de pierdut fiindcă n-am făcut-o cu ea. Fiindcă felul în care se uită la mine, felul în care ochii ei trec de la faţa la scula mea, de parcă îşi evaluează munca şi-mi studiază reacţiile, mă face să vreau să mă dezlănţui şi eu cu ea. Să-i cedez complet şi s-o las să-mi facă orice vrea în clipa asta. S-o las să mă atingă oricând, oriunde.

— Spune-mi cum îţi place să ţi facă sex oral ca să-ţi ofer ceea ce făceam în fanteziile mele erotice, spune ea, ridicându-se în capul oaselor.

Îmi înghiontește coapsele ca să-şi facă loc şi îngenunchează între picioarele mele, fără să dea nicio clipă drumul mădularului meu şi să mor dacă nu-i sunt recunoscător până la Dumnezeu pentru cât e de dedicată lucrului manual pe care-l execută.

Scot un geamăt când prinde cu degetul mare o mărgică de lichid de pe capul sculei şi-apoi o împrăştie pe toată lungimea, amestecându-şi seva cu a mea. Ceea ce e fantastic de erotic. Mi-e tot mai greu să gândesc.

— Îmi place cu multă limbă, spun, încercând să-mi adun gândurile. Îmi place când mi-o cuprinzi strâns cu buzele, dar o și lingi când te miști în sus și-n jos.

— Mmmmm... sună delicios, șoptește, ridicând mâna pe măciucă și privindu-mă cu ochi aprinși de patimă.

— Îmi mai place și suptul cu putere, dacă poți.

Inspiră întretăiat de excitație.

— Și adânc? Îți place s-o bagi adânc?

Cuvântul ăla trimite o descărcare electrică prin tot trupul meu. *Adânc.*

— Vai, futu-i, da. Vreau să-ți ating fundul gâtului, mârâi gutural.

Mâna ei e neobosită, mișcându-se de-acum mai repede, ca un tunel strâmt și fierbinte. Mă împing în sus, în pumnul ei, strângând din dinți, căci simt dorința crescând în mine.

— Și dacă fac așa? întreabă, ducându-și cealaltă mână la ouăle mele, pe care le cuprinde și începe să se joace cu ele.

— Îmi place de mor, șuier printre dinții strânși. Îmi place și când le lingi.

Mâna îi zboară și mai repede, de la cap la bază și înapoi.

— Dar nu ziceai că nu-ți place să ți se facă labă?

— Acum îmi place. Să mor eu dacă nu-mi place de nu mai pot, spun mârâind în timp ce-i regulez mâna.

S-ar putea să fie nevoie să-mi schimb opinia conform căreia gurile sunt mai bune, fiindcă mâna lui Harper mă face praf. Dar când privirea-mi aterizează pe buzele alea roșii, nerușinate, știu sigur ce vreau.

— Știi care-i cea mai tare labă?

— Care? întreabă cu vocea aia dată naibii de nerăbdătoare.

O apuc de ceafă, mă uit în ochii ei și-i spun:

— Aia în timpul căreia pui și gura pe ea.

Într-o clipă, buzele ei îmi cuprind capul sculei și eu scot un geamăt. Un geamăt lung, flămând, care pare să nu se mai termine. Îmi respectă instrucțiunile: strânge buzele și mă atinge cu limba. Dintr-o singură mișcare rapidă mă primește adânc în gât. Tot trupul mi-e

străbătut de scântei de plăcere, care-mi coboară-n goană pe șira spinării, aleargă prin vene și mă aprind din cap până-n picioare.

Parcă e un atac fulger. Un orgasm-ambuscadă. Nici n-am timp să o avertizez. Doar îmi dau drumul puternic în gâtlejul ei după doar câteva secunde.

— Vai, futu-i, Harper, mârâi, iar ea mă suge tare, până înghite tot.

Îmi mai trage alene o limbă pe lungime, apoi mă eliberează din gura ei. Dar, binecuvântată fie-i inimioara păcătoasă, rămâne cu mâna pe scula mea și-o mai freacă o ultimă dată, făcându-mi tot trupul să tresalte și smulgându-mi încă un geamăt. Zâmbește larg, cu o mutră de mâță care-a mâncat canarul cu tot neamul lui.

Îmi trec o mână prin păr și vorbele îmi ies întretăiate, în timp ce corpul îmi vibrează de efectul întârziat al celei mai tari labe cu final la mansardă care mi-a fost făcută vreodată.

— Sau... mda... e bine și-așa. Îmi place să-mi fie suptă și-n felul ăsta, spun, făcând pe impasibilul.

Își drege vocea:

— Să înțeleg că de-acum pot să-ți spun Prințul Orgasm Rapid?

Îi dau una la fund, chicotind:

— E ultima oară când o să merit titlul ăsta. Și-apoi m-ai stârnit la greu cu mânuțele alea vrăjite ale tale.

Face un gest de abracadabra.

Râdem amândoi și mai tare, iar ea se cuibărește lângă mine. Fir-ar a naibii, și asta e o senzație fantastică — Harper, ghemuită alături de mine. Stăm așa câteva minute. Când îi chiorăie stomacul, îi mângâi burta catifelată:

— Hai să te scot la masă.

Spune da, iar cina cu Harper pare cireașa perfectă de pe o seară aproape perfectă.

Capitolul 21

— Am greşit ordinea, scutură Harper din cap, oftând din greu.

— Ordinea felurilor de mâncare? întreb, când chelneriţa se îndepărtează cu carneţelul în mână.

Suntem într-un restaurant italian aflat la vreo două străzi de casa mea. E aglomerat, cu toate că e duminică seara, şi chelnerii aleargă de colo-colo cu braţele încărcate cu farfurii de paste.

— Nu, ordinea din programul de activităţi, spune Harper, frecându-şi piciorul de al meu.

Flirtează şi aş minţi dacă aş spune că nu-mi place latura asta afectuoasă a ei. Stă în faţa mea la o masă de două persoane. Restaurantul e cufundat în semiobscuritate, cu lumânări pe mesele acoperite cu feţe de masă în carouri albe şi roşii.

— Aa! Vrei să spui că am mâncat desertul înainte de cină?

— Da.

— Suntem neconvenţionali. Facem ce ne vine, spun.

Harper se întinde după o felie de pâine din coş. Câteva şuviţe scăpate din coada de cal îi încadrează faţa. După ce ne-am curăţat, s-a

schimbat iar și și-a tras pe ea un pulover verde mulat, o pereche de blugi și botine cu toc înalt. Pe drum încoace, m-am chinuit din greu să nu stau tot drumul cu ochii pe fundul ei. Cu regret vă informez că am picat testul cu brio.

Stați așa. Nu, nu regret deloc. Priveliștea a făcut toți banii.

Ridică dintr-un umăr:

— Îmi place și ordinea asta inversă. Mi-a plăcut totul azi, spune cald. Dar acuma pe bune...

Lasă vocea să i se piardă

— Ție ți-a plăcut?

Pufnesc:

— E prea puțin spus. Mi-a plăcut *de-am înnebunit* fiecare secundă a fiecărui lucru pe care l-am făcut.

Se luminează și ochii albaștri îi sclipesc:

— Vreau să fie plăcut și pentru tine, fiindcă pentru mine a fost grozav.

— La fel și pentru mine, spun și sunt tentat să-mi întind mâna peste masă și s-o apuc pe-a ei.

Dar ceva mă împiedică. Poate pentru că pare un gest mult prea... de cuplu. Vrea să fim temporar iubiți, profesor și elevă, iar tot ce vreau eu e doar s-o scot din rolul principal pe care l-a jucat în toate reprizele mele de sex solitar. Încă vreo câteva nopți și sigur o s-o pot retrograda pe Harper Holiday într-un rol secundar, apoi o voi exila definitiv către apariții episodice și, bum, în scurt timp n-o să mai ocupe aproape deloc spațiu prețios în lobul dedicat gândurilor porcoase din creierul meu. Care, desigur, e cel mai încăpător. Deocamdată mă concentrez asupra lecțiilor noastre.

— Să recapitulăm ce-am făcut azi în clasă. Am abordat subiectul limbajului porcos în pat. S-a dovedit că ai un talent nativ la asta.

Se umflă mândră în pene, duce arătătorul pe limbă și se face că umezește aerul, făcându-l să sfârâie.

O arăt cu degetul:

— Ai mai învățat și că poți, fără urmă de îndoială, să ai orgasme multiple, unul imediat după altul.

— Am avut patru într-o oră, spune, zâmbind cu gura până la urechi.

— Lăudăroaso, o tachinez, apoi mă opresc. Ia stai așa. Unul a fost solo.

— Tot îl pun la socoteală, fiindcă preludiul a fost faptul că m-am uitat la tine în tren.

Și, uite-așa, sunt gata s-o iau de la capăt. E o brioșică sexy și-mi vine să-mi înfig dinții în ea.

— Și-ai mai învățat că punctul G nu e un mit.

— O, da, cred în el din tot sufletul. De fapt, o să-i fac un altar, spune, rupând un colț din pâine și aruncându-l în gură.

Când termină, coboară vocea:

— Vrei să știi ce-am mai aflat azi că-mi place?

— Da, răspund și mi se încordează toți mușchii, dar nu de îngrijorare, ci de nerăbdare.

Vreau s-o cunosc. Să știu ce-i place. Ce nu-i place. Ce-o face să se simtă bine.

Ochii ei se înfig într-ai mei:

— Să văd cum te dezbraci în fața mea, spune și vocea-i alunecă în tonul acela vulnerabil pe care-l folosește din când în când.

O umbră de zâmbet îi joacă pe buze și-mi atinge inima. Vorbim despre sex, dar pe de altă parte, nu. Se pare că spune altceva, despre ce înseamnă să te deschizi în fața cuiva, să dai voie oamenilor să se apropie. Sau poate doar asta-mi doresc eu să cred. Mai că-mi doresc să am inelul magic care-o descifrează pe Harper, ca să pot traduce ce-a spus acum în vorbele pe care o părticică din mine își dorește să le fi auzit de fapt. Dar nu prea știu cum să mă conectez la părticica aia. Ani întregi m-am concentrat în primul rând asupra unui singur lucru în relația mea cu femeile: să le înnebunesc la pat. Cu Harper vreau și asta, la greu, dar mai vreau și altceva.

Mai mult.

Deși știu că nu pot obține asta cu ea și că n-are sens să mai zăbovesc asupra acestui gând.

Aşa că iau o bucată de pâine şi muşc din ea ca să nu ofer vreun răspuns care să dea în vileag prea multe. Chelneriţa vine cu un pahar de vin pentru ea şi bere pentru mine, punând capăt momentului serios.

Restul cinei decurge relaxat. Vorbim despre muncă şi filme şi cădem de acord că *Suspecţi de serviciu* are cea mai bună răsturnare de situaţie, apoi despre cărţi şi despre care e vraja din *Harry Potter* pe care ne-am dori cel mai mult s-o facem. Alegem amândoi capacitatea de a apărea în mod spectaculos.

— Transportare instantanee. Gata cu avioanele, gata cu maşinile, gata cu aşteptarea, spun, subliniindu-mi vorbele apăsând cu arătătorul pe masă. Am putea, pur şi simplu, să ne ducem în Fiji chiar în clipa asta.

— Următoarea oprire: Bora Bora.

Vorbim chiar şi despre careul de cuvinte încrucişate şi e uimită când îi spun că-l termin aproape în fiecare săptămână.

— În fiecare săptămână? întreabă, ridicând din sprânceană.

— Când ai cumpărat bilet la parcul ăsta de distracţii ai crezut cumva că te alegi doar cu ceva cu care să-ţi clăteşti ochii? spun arătând spre mine, după care mă bat cu degetul în tâmplă. Avem şi creier, să ştii.

— Rebusul de duminică e foarte dificil.

Ridic din umeri:

— Îmi plac ghicitorile.

Cum îţi plac şi ţie. Uneori eşti un mister pentru mine.

— Şi mie, adaugă ea.

Uneori avem aşa de multe în comun că mă înspăimânt.

* * *

După cină ne plimbăm pe lângă Central Park. Aerul serii e rece şi un stol de frunze aurii ne trece pe lângă picioare, mânat de vântul nopţii.

— Ador toamna în New York City, spune gânditoare.

Aruncă o privire în sus, la copaci, la crengile care explodează de culoare şi formează o boltă deasupra capetelor noastre, în timp ce-o conduc acasă.

— E anotimpul meu preferat.

— De ce?

— Îmi plac mult hainele de toamnă, eşarfele, spune, iar botinele ei bocăne pe trotuar. Şi culorile de toamnă: tot portocaliul, şi roşul, şi auriul. Şi aerul e răcoros, dar nu e ger. Şi, mai ales, pare să fie anotimpul pentru care a fost inventat Manhattanul.

— Cum aşa?

— E romantic. E ca şi cum...

Face o pauză de parcă are nevoie să-şi adune gândurile. Încetineşte pasul şi se uită la mine.

— E ca şi cum Mannhattanul şi toamna sunt atrase inexorabil una de alta. Înţelegi ce vreau să spun?

— Ca şi cum le-ar fi sortit să fie împreună?

— Da. Exact aşa. New Yorkul a fost făcut pentru toamnă, spune.

O şatenă înaltă şi un blond şi mai înalt se îndreaptă spre noi, el cu mâna pe după umerii ei. Eu şi Harper ne dăm puţin mai spre dreapta, iar ochii ei zăbovesc o clipă asupra lor.

— Şi toamna a fost făcută pentru New York, adaug, după care îmi iau inima-n dinţi şi-mi pun braţul pe umerii ei. Ţi-e frig?

Scutură capul:

— Acum nu.

Parcurgem în tăcere următorele câteva străzi. E ciudat, fiindcă de obicei suntem foarte guralivi. Dar e plăcut aşa, să ne plimbăm prin oraş, New York-ul se desfăşoară înaintea noastră în toată splendoarea lui autumnală, cu clădiri elegante pe stânga şi cu bijuteria lui de parc în dreapta.

— Acum chiar am senzaţia că suntem un cuplu la întâlnire, spune abia auzit, iar inima mea o ia la galop, bătând să-mi spargă pieptul.

Fiindcă îmi place tare mult să ies cu ea. Mai mult decât ar trebui.

Dar când sucesc şi răsucesc în minte cuvintele ei mă întreb dacă n-am sărit calul cu ea şi dacă nu cumva am depăşit o limită pe care ea n-o vrea depăşită.

— Te deranjează?

— Nici vorbă! spune de parcă n-a auzit întrebare mai absurdă. Încă mai suntem la cursul de relaţii cu bărbaţii, nu? Adică, doar pentru că am adăugat în programă sexul nu înseamnă că am lăsat baltă lecţiile de cum trebuie să mă port cu bărbaţii, nu?

Inima mea frânează cu scârţâit brutal şi mi se izbeşte cu violenţă de coaste. Îi spun să se abţină în pizda mă-sii, fiindcă nu pot s-o mai las s-o ia razna şi să vrea mai mult.

— Sigur, spun morocănos.

Dar acum mă întreb dacă nu cumva cina din seara asta n-a fost un exerciţiu de întâlnire. Oare repetă şi acum, cu mine, o ieşire cu un tip? Sexul e una, dar întâlnirile de probă mă râcâie. Nu ştiu de ce, dar ăsta e adevărul.

— Mi s-a părut că am evoluat destul de impresionant în seara asta, la cina cu tine. N-am vărsat pe mine niciun strop de sos de roşii. N-am spus nicio anecdotă jenantă şi am vorbit tot timpul folosind propoziţii complete şi inteligibile, spune ea, luându-se singură peste picior.

Reuşesc să scot un mic hohot de râs şi încerc să mă scutur de chestia asta incomodă care ricoşează de pereţii craniului meu.

— Ai fost al naibii de impresionantă.

— Deci ştii ce înseamnă asta, da? întreabă cu un zâmbet larg, semnificativ.

— Nu.

— Ei, hai! Încearcă, spune înghiontindu-mă-n coaste cu cotul.

Nimic.

— Habar n-am. Nu-mi vine nicio idee.

— Dar ziceai că-ţi plac ghicitorile, spune ea, strâmbând din buze.

— Îmi plac, dar pe-asta nu reuşesc s-o dezleg, recunosc pe ton tăios.

Nu ştiu să joc jocul ei.

Ţâţâie din buze.

— Înseamnă — spune oprindu-se, apropiindu-se de mine şi prinzându-mă de guler — că aseară la hotel a fost prima noastră întâlnire, iar asta e a doua. Şi ştii ce spune protocolul că se întâmplă la a treia.

Bingo!

Inelul magic a funcționat! M-am prins. În seara asta poartă pelerina de Prințesă a Insinuărilor și vrea să ne-o tragem mâine. Și la asta am de gând să mă concentrez. Nu la căcaturile astea cu întâlnirile, care mă deranjează peste măsură. Și-apoi n-am de ce să fiu ofensat, de vreme ce o s-o fac să se dezlănțuie înfiptă-n mădularul meu în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Așa, vezi. Mă simt mult mai bine cu imaginea asta în prim-planul minții mele. Mulțumesc din suflet, creierule!

O cuprind cu brațul de talie:

— Ei, bine, știu foarte bine ce spune protocolul celei de-a treia întâlniri și am de gând să-ți ofer tratamentul complet, administrat temeinic.

După care, fiindcă vreau să-i ofer o idee despre ce-o așteaptă mâine și poate și pentru că vreau să-i amintesc că pot s-o aprind într-o clipă, o smucesc spre mine și-o sărut de-i merg fulgii pe străzile din Manhattan. Își freacă pelvisul de erecția mea în creștere și sunt pe cale să-i șoptesc obscenități la ureche despre cât de tare s-a udat. Dar încă nu vreau să pun capăt sărutului. Nu vreau să mă opresc deloc și nici ea nu pare să vrea.

Până ce huruie pe lângă noi un autobuz care scuipă un nor gros de gaze de eșapament care strică momentul.

Când ne desprindem îi bâzâie telefonul și-l scoate din poșetă.

Când se uită la ecran, rămâne surprinsă.

— E Simon.

Strâng pumnii și-mi feresc privirea. Am fălcile încleștate și în clipa asta *urăsc* acest memento. El e tipul de care se simte cu adevărat atrasă. La dracu', ăsta e tipul pentru care o antrenez, nu? O clipă îmi doresc să n-o placă, s-o dezamăgească, s-o rănească, iar ea să alerge înapoi la mine. Dar mă simt ca naiba că-i doresc ei așa ceva.

— Ce mai face domnul Hemsworth? întreb, reușind cu greu să-mi ascund ranchiuna din voce.

— E doar o confirmare a informațiilor despre petrecere, spune cu blândețe. Are loc spre sfârșitul săptămânii. Sâmbătă dimineață chiar.

Îmi arată mesajul, cu toate că n-am de ce să-l văd. Chiar e doar un mesaj legat de muncă și mă simt ca un rahat că am lăsat să se vadă gelozia mea deplasată.

Dar pe ecran îi apare încă un mesaj:

Vrei să ieșim la o cafea în zilele următoare? :-)

A folosit un emoticon cu față zâmbăreață! Nu pot să cred! Îmi vine să ridic pumnul în semn de victorie, fiindcă ăsta e un motiv de netăgăduit să i se retragă calitatea de membru al sexului masculin.

— Ce-i cu mutra zâmbăreață?

— E dulce, spune pe un ton cam visător, de parcă i-ar plăcea.

Gata. Cedez nervos:

— Nu te duce! Nu-l fute!

Se smucește în spate și se uită la mine de parcă tocmai mi-au răsărit două capete. Capete de șarpe, dacă e să mă iau după veninul din vocea mea. Își plantează mâinile-n șolduri:

— Ce naiba vrei să spui cu asta, Nick?

Îmi frec bărbia cu mâna. Încerc să mă scutur de gelozie, dar nu degeaba i se spune monstrul cu ochi verzi:

— Nu încă, bine? Nu ți-o trage cu el cât timp ți-o tragi cu mine, spun, având grijă să folosesc cuvinte cât mai vulgare posibil.

Nu pot s-o las să vadă că mă sfârtecă pe dinăuntru gândul că ar putea-o atinge altcineva.

— *Niciodată* n-aș face asta.

Tonul ei e unul profund jignit.

— Păi, de unde să știu eu?

Mă împinge tare în piept:

— Bagă-ți mințile-n cap! Pe bune. Ți-am spus că nu m-am mai culcat cu nimeni de ani de zile. Ți-am spus că nu prea am habar ce să fac în pat. N-am de gând să mă culc și cu tine și cu altcineva în același timp! Nici măcar n-o să ies cu el chiar acum.

Spintecă aerul cu palma:

— N-aş fi niciodată şi cu tine şi cu altcineva. Niciodată.

Sunt un tâmpit.

— Nici eu, spun încet. Nici eu nu vreau să fiu cu altcineva acum şi n-am intenţionat să insinuez că tu ai vrea.

Mă priveşte fix şi expiră. Privirea pare să i se mai domolească, dar îşi încrucişează braţele pe piept. Încă nu sunt iertat.

Întind braţele şi-o trag la pieptul meu. Mă lasă s-o îmbrăţişez, dar nu răspunde la fel.

— Doar că n-am spus niciodată că n-o s-o facem cât timp facem noi asta.

Indiferent ce-o fi *asta*.

— N-am crezut că era necesar. Nu e de la sine înţeles că n-o s-o facem? Eu n-o s-o fac. Tu n-o s-o faci. Simplu. Nici măcar nu e o regulă pe care trebuie s-o stabilim. Aşa stau lucrurile.

Şi, să mor eu, felul în care spune asta, cu atâta siguranţă şi hotărâre, cu atâta claritate a propriei identităţi, mă atinge până în adâncul inimii.

Fata asta mă termină de-a dreptul. Şi nu vreau să spun că mă termină doar în felul ăla, sexual. Vreau să spun că mă termină pe toate planurile.

* * *

După ce mă întorc acasă, îi trimit un mesaj:

Iartă-mă. M-am purtat ca o labă tristă.

Fac un duş, mă strecor sub cearşafuri şi mă uit la telefon. Niciun răspuns şi nu mă pot gândi decât la cât de rău am dat-o-n bară.

Capitolul 22

Mă trezesc mult prea devreme pentru gustul meu. Îmi iau telefonul de pe noptieră cu un spasm de speranţă în piept. Care e apoi spulberată de absenţa unui răspuns.

Futu-i.

Îmi trag pe mine nişte pantaloni scurţi şi un pulover, îmi leg şireturile la adidaşi şi-mi îndes căştile în urechi. Alerg până la epuizare prin Central Park, cu telefonul în mână, în răsăritul de soare care trezeşte Manhattanul.

Tot nimic.

Mă duc la sală pentru o scurtă tură de tras de fiare, apoi mă întorc acasă şi dau pe gât un pahar cu apă. Îmi şterg fruntea de transpiraţie când telefonul scoate-un clinchet. Trag adânc aer în piept. Sper din suflet să nu mai fie supărată.

Deschid ecranul, îi văd numele şi deschid mesajul.

Prinţesa: Bună dimineaţa :) :) :) :) :) :) :)

Înțepătura pe care mi-o adresează sub formă de ploaie de emoticoane mă face să izbucnesc în râs.

Încerc să-i răspund pe măsură, tastând un *bună* și adăugând o mutră zâmbăreață. Dar. Nu. Pot. S-o. Fac. Și se pare că nici nu e nevoie. Câteva secunde mai târziu vine un alt mesaj:

Prințesa: Aseară m-am prăbușit de cum am intrat pe ușă. Se pare că orgasmele multiple sunt cea mai bună metodă pentru o noapte de somn zdravăn. Apropo, de ce e labă o insultă?

Mă sprijin de frigider râzând și-i răspund:

Bună întrebare.

Prințesa: Cred că laba trebuie utilizată în scopuri benefice și cuvântul trebuie să aibă conotație pozitivă.

Să înțeleg că de acum ești purtătoarea de cuvânt a labei? Că scopul tău în viață e să faci cunoscut lumii faptul că laba are pe nedrept o reputație proastă și cuvântul e folosit incorect ca insultă?

Prințesa: Da. Ai înțeles corect. O să încep să folosesc laba drept compliment. Uite așa: Nick, ești o labă. Totodată, îmi place că-ți faci laba cu mine-n gând.

Și uite-o revenit în forță cu limba ei ascuțită și mintea la prostii. Harper din mesajele mele. Vrăjitoarea mea nerușinată. Tastez un răspuns ca să-i sugerez o nouă insultă:

Ce părere ai despre cur? Stai așa. Nu, nu merge. Cur suferă de aceeași soartă nedreaptă. N-ar trebui să fie niciodată o insultă. Totodată, îmi place curul tău. Deși *iubesc* ar descrie mai corect profunzimea admirației mele pentru acea parte a corpului tău.

Apăs pe trimitere și apoi adaug repede alt mesaj:

În altă ordine de idei, îmi dai voie, te rog, să-mi cer scuze pentru aseară? Am fost un mare... dobitoc.

Prințesa: Ai spus aseară că-ți pare rău, așa că e-n regulă. Nu sunt supărată. Jur. Mă bucur doar că ne-am înțeles.

Da. Pe deplin.

Prințesa: N-o să fie nimeni altcineva.

Nici la mine. Și, Harper?

Prințesa: Da?

Uneori mă întrebi dacă-mi place ceva ce facem și vreau să știi că n-ai făcut niciodată în pat ceva care să nu mă excite... gura ta, chipul, părul, trupul tău, felul în care mă atingi, felul în care reacționezi... toate sunt un afrodiziac extraordinar .

Răspunsul ei vine după câteva secunde:

Prințesa: Și uite-așa, acum simt fluturi...

Iar eu zâmbesc cu gura până la urechi, ca un fraier.

Te scot în oraș în seara asta. Ce vrei să facem? Luăm cina? Mergem la film? Luăm lecții de trapez? Mergem la un vernisaj? La muzeu? Ne plimbăm cu trăsura?

Prințesa: Niciuna din cele de mai sus. Dar am o idee. Mi-ar plăcea să planific eu întâlnirea noastră.

Îmi trimite un mesaj cu ora şi-mi spune c-o să-mi dea mai târziu alte detalii. Mă pregătesc de mers la muncă şi-i dau un mesaj. Ceva ce mi-am dorit întotdeauna să-i spun:

Apropo, încă îţi mai simt gustul...

În mai puţin de-un minut, în telefonul meu aterizează un răspuns. Scot un geamăt când dorinţa începe să-mi zvâcnească în trup. Poza asta e perfecţiunea absolută: o imagine a picioarelor ei cu o pereche de chiloţei bleu atârnaţi pe glezne, pe care Harper îi ţine de elastic cu degetele. Nu ştiu dacă veşmântul dantelat e pe cale să fie scos sau pus pe ea, dar un lucru e sigur: o să am nevoie de mai multe minute singur în compania pozei ăsteia înainte să plec la muncă şi, în mintea mea, hainele sunt sigur scoase, nu puse.

Zece minute mai târziu, iau metroul către Comedy Nation, al naibii de bucuros nu numai fiindcă am întâlnire cu ea, nu numai c-o să respectăm protocolul stabilit, dar a simţit că are fluturi în piept de emoţie.

N-oi fi eu mare maestru la descifrarea indiciilor lui Harper în afara dormitorului, dar un lucru ştiu sigur: fluturii sunt mai buni ca laba.

Şi spun „labă" cu sensul de compliment.

* * *

Starea aia de bine mă însoţeşte toată ziua. După o lungă sesiune de lucru cu scenariştii serialului, urmată de o şedinţă cu departamentul de marketing, Serena mă trage deoparte în sala de conferinţe.

— Era să uit.

Nici măcar introducerea ei standard pentru o cerinţă de-a lui Gino nu-mi poate strica ziua.

— La sfârşitul săptămânii are loc o petrecere. Vineri seară, spune, după care-mi dă detaliile.

Vineri e doar cu câteva zile înainte de negocierile contractuale pe care le-a programat Gino cu Tyler.

— O să fiu prezent. Care sunt regulile?

— Nu trebuie decât să-ți aduci cu tine farmecul tău obișnuit. Dar nu prea mult. Știi care-i mersul.

— Pot să vin cu cineva?

Face ochii mari:

— Oooo, ia, spune tot! Cine-i norocoasa?

Scutur din cap:

— Nu e nimic serios. Dar e aceea care-a venit cu mine la bowling acum câteva săptămâni.

— Ooooo! *Aceea*! mă ia peste picior, făcându-mi cu ochiul.

— Nu e ce crezi tu.

— Sigur că nu, spune, aruncându-mi o privire cu înțeles.

— E doar ceva temporar.

Își freacă cu mâna burta mare cât o minge de baschet:

— Așa am zis și eu cândva despre Jared, spune pomenindu-l pe soțul ei. Și acum uite ce permanenți suntem.

— Cuplu de forță, iar tu acum stai să plesnești, spun, fiindcă și soțul ei lucrează în televiziune, la o rețea de știri.

— Așa că nu se știe niciodată cu aventurile asta temporare.

Dar nu pot să-mi permit să-mi fac astfel de gânduri. Dacă le las libere, fluturii or să mi se urce la creier și-o să-l facă varză. Până să mă dezmeticesc, Mister Orgasm s-ar transforma până la finalul sezonului într-un fraier îndrăgostit lulea.

Puțin după ora șase, când pășesc în lift, simt că mi se zbârlește părul de pe ceafă.

— Ține liftul, strigă Gino din capătul coridorului.

Jur că tipul mi-a instalat un cip de urmărire ca să mă găsească oriunde, ceea ce e sinistru la nenumărate niveluri. Când ajunge la mine, îmi aruncă un rânjet imens și mă bate pe spate.

— Nick Hammer. Tocmai mă gândeam la tine.

Uite niște vorbe pe care nu vreau să le mai aud niciodată ieșind din gura lui.

— Serios?

Aprobă cu vigoare din cap şi-şi freacă mâinile. Liftul porneşte în jos.

— M-am gândit mult la discuţia noastră de săptămâna trecută despre serial. Şi cred că am găsit reţeta perfectă ca să-l mai temperăm puţin.

Mă tensionez ca un arc.

— Aşa...

Aştept să continue.

Se leagănă pe călcâie:

— Dar ştii ceva? O să aştept până lunea viitoare când mă văd cu Tyler Nichols şi-o să-i spun lui ce şi cum. Să fie o surpriză şi pentru el, şi pentru tine.

Ridică sprâncenele cu o sclipire malefică în ochi:

— Tare-mi plac surprizele! Ţie nu?

— Ca atunci când o femeie poartă doar un furou roşu sub un pardesiu? La genul ăla de surprize te referi? spun sec.

Se pocneşte cu mâna pe burtă şi hohoteşte de râs. Liftul se opreşte la etajul lui.

— Şi uite de-aia te plătim noi regeşte.

Iese din lift, apucă uşa cu mâna şi bagă capul înapoi înăuntru:

— Nu-i aşa?

— Îhî. Pentru poante cu furouri, mormăi în timp ce se îndepărtează.

Cum ajung în holul clădirii, îl sun pe Tyler şi-l pun la curent.

— Despre ce surpriză vorbeşte ăsta?

— Mă întâlnesc cu el de azi într-o săptămână, spune avocatul meu pe ton liniştitor. Sunt absolut sigur că încearcă să ia o poziţie de forţă pentru negocieri. E stilul lui. E ca o mâţă căreia-i place să se joace cu mâncarea înainte s-o înfulece.

Mă crispez:

— Mi se pare mie sau tocmai m-ai comparat cu mâncarea de pisici?

Tyler începe să râdă:

— M-am exprimat greşit. Dar ştii ceva, frate? Stai liniştit, că avem noi grijă de tine. Du-te la petrecerea de peste câteva zile, continuă să zâmbeşti şi ne ocupăm noi de serial când ne vedem cu el, peste o săptămână.

Uşor de zis, greu de făcut.

Fiindcă serialul mă întreţine. Serialul mi-a dat această viaţă în New York, casa al cărei proprietar sunt, mi-a dat până şi tricoul pe care-l am pe mine. Mi-a dat tot ce am şi nu vreau să se ducă naibii.

E cine sunt eu. Face parte din fiinţa mea.

Dar când Harper îmi trimite locul întâlnirii noastre, serialul îmi zboară complet din minte. În schimb, nu mă gândesc decât de ce puii mei ne întâlnim la o stradă distanţă de locuinţa lui Spencer şi-a lui Charlotte?

Capitolul 23

Harper mă aşteaptă la colţul lui Christopher Street cu Seventh Avenue South, purtând o jachetă roz-pal, strâns legată în talie, pantofi negri cu toc înalt, fustă cenuşie şi ciorapi negri. Hotărăsc pe loc că au fundiţe acolo unde se prinde portjartierul. Fiindcă normal că poartă portjartier. Normal c-o să fiu erect toată seara. Şi normal că nu vreau ca la întâlnirea noastră să merg acasă la Spencer.

Mă duc la ea şi-i pun o mână pe umăr:

— Ţii minte când am zis că-mi place totul? O să adaug un amendament: singura perversiune care nu-mi place e să-mi fac de cap acasă la fratele tău.

Pufneşte:

— Calmează-te. Trebuie doar să-l hrănesc pe Fido. Casa lui Spencer e chiar lângă locul unde plănuiesc să te duc la întâlnire, aşa că m-am gândit că pot să mă opresc în drum.

Se răsuceşte pe călcâie şi-o ia spre apartamentul lui. O urmez şi parcurg cartierul cunoscut către hogeacul celui mai bun prieten al meu cu nelinişte crescândă, pe măsură ce trecem pe lângă cafeneaua

șic, magazinul de pantofi și casa mare de cărămidă cu care se învecinează clădirea lui.

La intrarea în clădire, sămânța latentă de vinovăție începe brusc să încolțească și să crească rapid. Când intrăm în lift, rădăcinile i se implântă în pieptul meu.

— Harper, mă simt de rahat să intru așa în casa fratelui tău.

— Așa cum?

— Știi tu. Fiindcă facem *chestia* asta, gesticulez de la ea la mine.

— E plecat toată săptămâna în luna de miere și noi nu facem nimic rău.

— Știu, dar ești sora lui. Iar eu sunt prietenul lui. Și încalc regulile.

Își lasă capul pe-o parte.

— Vrei să ne oprim? întreabă pe ton îngrijorat.

— Mai degrabă aș vrea să-mi bată cineva un cui de doișpe în cap.

Se strâmbă, iar liftul se oprește la etajul lui și ușile se deschid.

— Au! Mă doare numai să mă gândesc la asta. Dar, de curiozitate: te-ar face să te simți mai bine un cui de doișpe?

Clatin din cap:

— Nu.

— Și-atunci de ce discutăm despre asta?

Are dreptate. De fapt, are mare dreptate. Și-apoi ăsta e doar un aranjament temporar. Doar pentru o săptămână. Cu toate acestea, în timp ce traversăm coridorul, mă imaginez intrând într-o sală de tribunal, ca să fiu judecat.

— Fiindcă știi și tu cum e. E foarte protector cu tine.

Aprobă din cap și-mi aruncă un mic surâs în timp ce scoate cheile din poșetă.

— Sigur că știu și-l iubesc. Dar nu e șeful corpului meu. Eu hotărăsc cine mă atinge. Nu el și nimeni altcineva. Și, oricum, încă de la Speakeasy am hotărât împreună că asta o să rămână între noi, spune, reamintindu-mi care e scopul acestei relații: s-o ajut să învețe totul despre sex și relațiile cu bărbații și să nu spunem niciodată nimănui.

— Dar mai mult decât atât — adaugă coborându-şi mâna pe piept către primul nasture al jachetei şi deschizându-l ca să scoată la iveală o frântură de piele ca laptele — sunt femeie în toată firea şi sunt absolut sigură că pot să hotărăsc singură pentru cine vreau să port ciorapi negri cu portjartier şi desuuri noi de dantelă.

Şi, gata, sunt hipnotizat. Sunt vrăjit de ea, ca un personaj caricatural, cu ochi sticloşi care urmează orbeşte friptura pe care-o găseşte la capătul unei sfori. N-am nicio şansă să-i rezist din moment ce mi-a plantat imaginea aia în cap. Aş urma-o pe ea şi desuurile ei şi atitudinea ei a naibii de tare până la capătul pământului. E incredibil de puternic ancorată în convingerile ei, ştie cine e şi asta constituie o foarte mare parte din atracţia pe care-o exercită asupra mea.

Descuie uşa apartamentului lui Spencer şi intrăm. Fido aleargă spre ea.

— Ce fel de desuuri?

— E o surpriză pentru mai târziu. Dar hai să spunem că face parte din *pregătirea mea temeinică* pentru cursurile dumneavoastră, aşa cum aţi insistat... domnule profesor Ciocan, spune, pronunţându-mi pe-ndelete noua poreclă pe un ton teribil de seducător, în timp ce se apleacă să ia pisica în braţe.

I se ridică fusta, oferindu-mi cea mai dulce şi neruşinată privelişte trecătoare către partea de sus a ciorapilor, exact unde se întâlnesc cu jartierele. Salutare, erecţie!

— Scumpul de tine, gângureşte către motan, ridicându-se. Ţi-a fost dor de mine?

Fido o salută pe Harper cu un mieunat şi-şi întinde bărbia ca să fie scărpinat.

— Oooof, ursulache mic. Ţi-am spus că vin să-ţi dau mâncarea ta specială, pentru tigri. N-aş uita niciodată de tine.

Motanul îşi freacă falca blănoasă de sânul ei, iar eu scot un scâncet. Al dracului norocos afurisit! Apoi are tupeul să întindă o labă şi s-o pună pe carnea dezgolită a pieptului ei.

— Cred că Fido încearcă să te pipăie.

Harper începe să râdă şi-i scarpină bărbia, iar el se cuibăreşte şi mai tare în ea. Frate, motanul ăsta e leşinat după ea.

— Hai să-l mângâi şi tu. E cuminte şi drăgălaş, spune ea.

Vin mai aproape şi-i mângâi urechile. În acest timp, Harper îmi atinge absentă părul. Mâţa se opreşte din tors. Se uită fix la noi, la mâna ei, de parcă ar studia fiecare mişcare pe care-o facem. Poate mi se pare mie, dar jur că-şi mijeşte ochii rotunzi.

Harper îl pune jos, îi umple castronul de mâncare şi-l aşază pe podea. Cât mănâncă el, ea îi curăţă litiera şi apoi se spală pe mâini. După ce se şterge cu un prosop, îşi plimbă o mână pe spinarea motanului, iar el se arcuieşte împingându-se în mâna ei în timp ce continuă să-şi mănânce cina.

— Vezi? Fido n-o să ne pârască. E un pic îndrăgostit de mine şi nu vrea decât să mă-ntorc şi mâine la el.

Ne îndreptăm spre uşă, dar, când arunc o privire în urmă, motanul nu mai mănâncă. Vine repede spre Harper, mieunând tare şi frecându-se de picioarele ei.

— Mă-ntorc curând, frumuseţe, îi spune, iar el se răsuceşte şi-şi freacă şi cealaltă parte de gambele ei, cu coada sus, şfichiuind aerul.

Îmi ies ochii din cap! Motanul ăsta o marchează cu mirosul lui!

— Cară-te! îi spun. E a mea.

Harper izbucneşte în râs:

— Nu-mi spuneţi că vă duelaţi pentru mine!

— Ba da, şi-am să înving.

Plecăm şi, odată ajunşi în lift şi la o distanţă sigură de motanul pervers, o sărut pe piept, acolo unde a fost laba lui.

— Tu chiar eşti gelos pe un motan? întreabă.

Sunt gelos pe Simon. Sunt gelos pe o felină. Se pare că, atunci când e vorba de femeia asta, eu sunt cel care ţine să-şi marcheze teritoriul, iar posesivitatea mea nu are limite.

— Aş fi gelos dacă n-aş fi absolut sigur că în seara asta o să te las doar în fundiţe şi jartiere şi-o să-mi pun labele peste tot pe tine, spun cu voce groasă şi răguşită.

Din adâncul gâtului îi scapă un oftat uşor.

— Îmi plac labele tale.

Când ajungem în stradă, îmi sucesc gâtul să mă uit la etajul şase. Şi cine-i acolo, la fereastră? Fido, desigur, care ne fixează cu privirea.

Probabil că pregăteşte un raport pentru stăpânul lui. Jur c-o să mă opresc peste o săptămână, când se întoarce Spencer! Zău că da! Pe bune!

Capitolul 24

Harper face o piruetă şi merge cu spatele pe trotuar, iar în ochii ei albaştri ţopăie scântei ghiduşe. Pe lângă noi trece huruind un autobuz, scuipând gaze de eşapament, şi un taxi claxonează, schimbând brusc benzile. Suntem lângă Village[1].

— Ai idee unde te duc? întreabă aţâţându-mă, jucându-se, alintându-se.

Duc un deget la buze:

— Hmmmm. Ai planificat cumva o întâlnire la farmacie? Întreb, arătând spre farmacia Duane Reade din colţ. Poate mergem să cumpărăm produse de curăţenie?

Scoate-un bâzâit de buton de la concursurile TV:

— Greşit. Mai ai dreptul la o încercare.

Mă uit peste drum să văd care sunt opţiunile. Acolo e un cinematograf, aşa că e şi asta o posibilitate. Dar expresia gen *pun ceva la*

1 Greenwich Village — cartier din Manhattan preferat de artişti, cunoscut pentru viaţa boemă. (*N.t.*)

cale a lui Harper îmi spune că n-a ales ceva convenţional. Din acelaşi motiv tai de pe listă şi restaurantul japonez din colţ.

Apoi îl zăresc. Câteva intrări mai încolo. Nu-mi vine să cred că mi-a scăpat. Eden, un magazin de articole erotice. Asta chiar că e tipic lui Harper.

— E posibil ca asta să fie cea mai grozavă întâlnire din viaţa mea, spun când ne apropiem de intrare. Nu ştiu cum o să mă abţin să nu cumpăr câte un exemplar din toate.

Mă apucă de mână şi-şi împleteşte degetele cu ale mele:

— O să-ţi fie imposibil să reziști.

— Dar sunt, totuşi, dispus să încerc, spun şi o iau spre intrare.

Sunt smucit înapoi ca un câine în lesă, cât pe ce să mă lovesc de ea.

— Ce? Nu intrăm aici? spun, arătând cu degetul mare în direcţia magazinului.

— Vai, acoperindu-şi gura cu palma, am uitat de ăsta.

— Atunci unde mergem? întreb, din moment ce toate calculele mele îmi dau în clipa asta cu virgulă.

Arată peste drum către ceva ce pare a fi un imens magazin cu produse pentru baie.

— Nu voiam să te duc la film, nici la cină, nici la popice, nici la lecţii de trapez, nici la muzeu, deşi ştiu că ne-am distra de minune dacă am face oricare din ele sau toate aceste lucruri. Voiam să te duc undeva unde n-ai mai fost. Într-un loc care te defineşte, spune, în timp ce traversăm strada şi ajungem la intrarea salonului de prezentare Whiteman. Şi fiindcă singurul lucru pe care-l iubeşti mai mult decât desenatul sunt duşurile, m-am gândit că ţi-ar face plăcere să admiri unele dintre cele mai tari duşuri din lume.

Câteva secunde sunt prea uluit ca să reacţionez. Asta nu era nicăieri pe radarul meu. Nici prin cap nu mi-ar fi trecut vreodată, dar, când mă uit în vitrinele impecabile la modelele de căzi expuse şi la duşurile cu instalaţii lucioase şi faianţă în tonuri pământii, simt că inima mi-o ia la galop.

Nu cred că bate așa de tare fiindcă ador dușurile.

E din cauză că fata asta m-a dat gata. Buzele ei sunt ușor întredeschise, iar ochii îi sunt plini de nerăbdare, de parcă-mi așteaptă aprobarea. Văd că e un pic îngrijorată că s-ar putea ca ideea ei să-mi pară stupidă sau bizară sau prea... altfel.

Nu e cazul. Mi se pare extraordinară.

— N-am mai fost niciodată la o întâlnire într-un magazin de dușuri, spun, deschizându-i ușa.

Intrăm în paradisul oricărui obsedat de dușuri.

— Parcă e pornografie pentru pasionații de dușuri, spune ea în timp ce trecem pe lângă primul exponat, cu temă de cascadă și plăci netede, de piatră.

— Aș putea să stau aici toată ziua, spun oftând fericit, savurând minunățiile care mă înconjoară.

— Ai putea să încerci să dormi în duș.

— Crede-mă, am încercat.

Râde și mă strânge de braț. Mă uit la mâna ei și-mi vin în minte toate ocaziile cu care mi-a atins brațul. Făcea asta mereu *înainte*, o bătaie prietenească, sau uneori câte-un pumn. Câteodată în joacă. Acum e o atingere dulce și afectuoasă. Sunt fascinat de faptul că știe să mă atingă în așa de multe feluri.

Următorul e un duș pentru centre de relaxare și e complet amenajat, cu lumini difuze, faianță închisă la culoare și muzică ambientală.

— Oare aici te speli după ce te ung cu uleiuri din cap până-n picioare la centrele de înfrumusețare și relaxare?

— Uite-așa, spune ea și intră în exponat, unde începe să mimeze că se săpunește sub duș.

— Vă ajut cu ceva?

Harper sare-n poziție de drepți și dă cu ochii de o vânzătoare îmbrăcată elegant, într-un costum bleumarin cu pantaloni. Părul ei negru, lins, e răsucit într-un coc strâns.

— Sigur că da, spune Harper, pe tonul unei femei de afaceri. Sunt în căutarea celui mai bun duș de pe piață, de cea mai înaltă calitate,

ultimul răcnet în materie de duşuri de lux, pentru adevăraţii cunoscători. Ce mi-aţi recomanda?

— Cam la ce preţ vă gândiţi?

Harper râde de parcă e cea mai neghioabă întrebare pe care-a auzit-o vreodată:

— Banii nu contează când e vorba de predilecţiile cuiva.

Ridic aprobator din sprânceană către Harper la auzul cuvântului pe care l-a folosit.

— Atunci căutaţi o cameră udă, spune femeia şi ne face semn s-o urmăm.

— *Cameră udă*, şopteşte ea, dându-mi un ghiont. Ţi-am zis că e mai mişto ca la Eden.

O iau cu braţul pe după umeri:

— Aşa e, mult mai mişto.

Ne croim drum printre duşuri fără pereţi de sticlă şi jeturi de apă cu mai multe funcţii decât bagheta magică cu cincizeci de viteze a lui Harper, printre căzi de baie cu picioare de leu, până ajungem la piesa de rezistenţă, exponatul central.

— Acesta e Rolls Royce-ul duşurilor, spune femeia în costum şi ne prezintă un duş mai mare decât dormitorul meu, cu o duzină de capete: două pe fiecare perete şi patru în tavan.

Îi dă înainte cu setările ce imită ploaia, opţiunile pentru abur şi calitatea gresiei, extrasă de pe undeva din America de Sud. Mă doare-n cot de detaliile astea, fiindcă Harper îşi trece mâna prin părul meu şi mă întreabă:

— Cât de mult îţi place?

Ştiu că vorbeşte despre camera udă. Dar când îi răspund mă refer la cu totul altceva şi vreau să ştie asta:

— La nebunie. E cea mai tare întâlnire din viaţa mea.

În ochi i se aprind scântei:

— Pe bune?

Asta e Harper întreagă, cu toate ciudăţeniile ei. Ăsta e felul ei de-a fi: ascultă tot ce-i spun, absoarbe toate detaliile, e atentă la cea mai mică nuanţă, apoi găseşte o cale de a fi jucăuşă şi amuzantă.

— Să nu-ţi schimbi niciodată ciudăţeniile, spun, după care o sărut delicat pe buze.

Trupul lipit de al meu se înfioară, iar etapa cu vizita la magazinul de duşuri a întâlnirii trebuie să se încheie cât mai repede.

Vânzătoarea ridică un deget:

— Mă scuzaţi o clipă. Trebuie să mă ocup de ceva.

Se îndepărtează grăbită.

— Şi eu, spun, dar vorbesc cu Harper.

Mă uit la Harper. Tânjesc după Harper.

— Hai să comandăm mâncare chinezească la mine acasă.

Îşi plimbă degetul mare pe linia obrazului meu:

— Să înţeleg că vrei s-o-ntindem imediat de-aici?

— Da.

Capitolul 25

Dăm buzna poticnindu-ne în apartamentul meu, pipăindu-ne febril. Buzele-i sunt crăpate de cât de tare-am sărutat-o în taxi şi are jacheta descheiată.

Degetele mele îşi găsesc drumul spre poala puloverului ei cu anchior. Îmi vine să-i sfâşii hainele de pe ea.

— Acuma pot să-mi văd cadoul? Am fost taaaare cuminte.

— Ai fost foarte cuminte, spune arcuindu-se-n mine.

Mâinile îmi încremenesc. Mă opresc din explorări, căci îmi aduc aminte care e misiunea mea şi cum am ajuns să fiu aşa de norocos încât să-i ating trupul în acest moment: trebuie s-o învăţ.

— Cât pe ce să uităm de lecţia din seara asta.

Se trage înapoi şi scutură scurt capul ca să-şi limpezească gândurile.

— Lecţia. Da, corect. Lecţia.

Nu-mi ia mult timp să inventez una. Puteţi spune că programa asta vine de la sine. Puteţi spune că am cedat propriei mele dorinţe egoiste de a o vedea pe Harper dezgolindu-se în faţa mea. Nimic nu e mai uşor decât să-i dau o temă, fiindcă o doresc cu atâta ardoare.

— Dezbracă-te pentru mine.

Îmi arunc jacheta pe un scaun, mă instalez pe canapea și-mi duc mâinile la ceafă.

— Încet și sexy.

Aprobă din cap și pune mâna pe jacheta de pe ea.

— Să scot tot, domnule profesor Ciocan?

Scutur din cap, plimbându-mi ochii pe ea.

— Scoate jacheta, puloverul și fusta. Lasă restul pe tine. Asta e lecția. Cum poți înnebuni un bărbat când ești pe jumătate dezbrăcată.

— Te înnebunesc? Întreabă, venind spre mine în living și scuturându-și haina de pe umeri.

— De nu mai știu de mine, spun răgușit.

Fără să-mi dezlipesc ochii de pe ea, fac semn din cap spre fustă.

Îi deschide fermoarul. Apoi, fără grabă, împinge-n jos fusta în stânga, apoi în dreapta. Când mișcarea dezgolește o idee din carnea moale de deasupra chiloților, scot un geamăt.

— Mai vrei? întreabă ispititor.

— Scoate-o, Harper, rostesc pe ton de ordin. Scoate nenorocita de fustă ca să te văd cum trebuie.

— Dacă asta vrei... spune, lăsându-și vocea în suspensie în timp ce împinge stofa în josul coapselor.

O lasă să cadă la podea și plămânii mi se golesc de oxigen.

Are ciorapi negri, transparenți, iar portjartierul se prinde de ei cu niște cheițe pe care sunt mici fundițe. Are chiloți din dantelă neagră imprimați cu fluturi roz, minusculi. Îmi frec fața cu mâna. Ard în flăcările infernului. Ba nu. Sunt lavă. Topită. Trag adânc aer în piept și spun răgușit:

— Doamne, Dumnezeule mare.

— Îți place?

Înghit în sec și dau din cap fiindcă nu mai am voce. Mi-e gâtul uscat ca iasca. Rotesc mâna ca să-i sugerez c-a venit vremea să scape și de bluză. Își încrucișează mâinile la poalele puloverului și încet, ațâțător, îl ridică peste cap, dând la iveală un sutien la fel ca chiloții, genul care-i ridică țâțele.

— Am cumpărat azi setul ăsta. M-am dus la cumpărat de desuuri pentru tine, spune, scăldându-mă în vocea ei caldă.

— Ai cumpărat astea pentru mine?

Aprobă din cap:

— Voiam să port ceva nou în seara asta. Ceva ce m-am gândit că-ți va plăcea, spune cu o nuanță grozav de sexy în voce. Îți plac fluturașii?

La asta s-a referit azi-dimineață când a pomenit de fluturi? Să fi fost o aluzie la desuurile ei? Habar n-am și în clipa asta, nici nu-mi pasă. Mă duc la ea și-o sărut agresiv, posesiv, punând stăpânire pe gura ei senzuală cu buzele mele. Mâna-mi rătăcește spre fundul ei și-l strânge cu putere.

Întrerupe sărutul cu un *ah* încântat.

— Cum să ți-o trag eu pentru prima oară? spun și las întrebarea să plutească în aerul dintre noi ca fumul și căldura.

Își trece unghiile în jos pe cămașa mea, deschizând nasturii:

— Tu cum vrei?

Clatin din cap:

— Nu contează ce vreau eu. Vreau să-ți îndeplinesc toate fanteziile. Mai că sunt tentat să-ți verific contul de Tumblr ca să văd la ce te-ai uitat azi-dimineață.

Degetele ei ajung la ultimul nasture. Desface cămașa și-și plimbă mâinile pe pieptul meu. Atingerea ei e electrică. Cu degetul arătător trasează conturul lui Hobbes. Îmi împinge cămașa de pe umeri și-o lasă să cadă, iar mâinile ei trec peste vârtejurile de cerneală de pe brațele mele, peste stele și peste dungile și formele abstracte. Își urmărește mâinile cu privirea, apoi ridică ochii spre mine:

— La ce crezi că m-am uitat azi-dimineață?

Îi pun un deget sub bărbie:

— La una din femeile tale, aplecată de mijloc, cu fundul sus în aer. Așa vrei și tu.

Face ochii mari și buzele i se întredeschid. Dă din cap.

— Așa mă gândeam și eu. Și fiindcă-mi amintesc foarte clar că voiai să fii regulată pe blatul de la bucătărie, mă duc să iau un

prezervativ și, când mă întorc, vreau să te văd aplecată peste blat, pregătită pentru mine.

Își mușcă ușor colțul buzei și spune:

— Bine.

Mă duc în dormitor, iau un pachet sigilat, îmi scot ochelarii, pantofii și șosetele și mă întorc ca să descopăr că Harper a făcut exact ce i-am cerut. Arată ca una dintre tipele din fanteziile ei și ale mele. E toată numai picioare și fund și un spate superb, cabrat. Mă apropii, pun prezervativul pe blat și-mi scot jeanșii. În tot acest timp, se uită peste umăr la mine.

Când îmi trag jos boxerii mulați și mădularu-mi sare din ei gata să intre în acțiune, își umezește buzele.

— Te vreau, scâncește Harper.

Acele două cuvinte declanșează o descărcare incandescentă care-mi străbate tot trupul. Îmi duc mâna la sculă și încep să mi-o frec, sub privirea ei atentă. Cealaltă mână cuprinde o bucă rotundă, perfectă. Geme la atingerea mea. Ridic palma să-i plesnesc fundul când zăresc ceva care iese din poșeta ei, lăsată pe măsuța de cafea.

— Nu te clinti, spun și mă duc să iau bățul lung și negru din geanta ei. Nu-ți închipui cât de fericit sunt că umbli peste tot cu geanta aia imensă, în care-ți ții chestiile de magie.

— Ai de gând să mă bați la fund cu bagheta mea magică? întreabă ea, surescitată.

— Absolut.

— Fiindcă după aceea o s-o retrag pe asta din folosință.

— Poți să fii sigură că recuzita asta e rezervată de-acum scamatoriilor noastre erotice, spun și ridic bagheta neagră, după care-o bat ușor de fundul ei, ca s-o testez.

Trage scurt aer în piept.

— Mai tare? întreb, pășind pe laterala blatului ca să mă aplec spre fața ei și să-i dau un sărut ușor.

Aprobă din cap, cu privire arzătoare.

Ridic iar și-i plesnesc cealaltă fesă. Tresare, dar apoi scoate un geamăt moale, iar eu îi frec posteriorul moale cu palma. Ca să

mă asigur că i-a plăcut, îmi trec mâna printre picioarele ei. Să mor eu dacă fata asta nu e perfecțiunea întruchipată, micul meu înger lasciv.

— Ești udă leoarcă, șoptesc răgușit, trecându-mi degetele peste țesătura udă care-i acoperă sexul.

— Încă o dată, mă imploră.

Mă supun bucuros și-o bat la fund pe magiciana mea nerușinată cu propria ei baghetă, alinând locul cu palma după fiecare lovitură, întâi o sferă apetisantă, apoi cealălaltă, apoi de la capăt. Aprinzând-o tot mai tare. Făcând-o să zvâcnească. Scoțând de la ea sunete absolut fermecătoare. Îngenunchez și-mi apăs gura de fundul ei, trăgând cu dinții de dantelă către crăpătura fundului ei voluptuos, dezgolindu-i carnea. Îi sărut mărunt fesa, făcând-o să geamă. I-o copleșesc cu atenție și pe cealaltă, dăruindu-i tot ce vrea, exact unde vrea, pupând, lingând, sărutându-i pielea dulce și catifelată.

În timp ce-i adulez fundul fenomenal, Harper îmi șoptește numele:

— Nick, am nevoie de tine.

Mă vrea. Are nevoie de mine. În viața mea nu mi-am dorit mai tare să aud vorbele astea adresate mie decât acum, cu Harper. Îi trag jos chiloții și-o ajut să și-i scoată.

Scula începe să-mi zvâcnească atunci când mă uit la curul ei gol, la sexul ei, udă, alunecoasă, la picioarele ei superbe și la fața ei, cu ochii plini de o patimă arzătoare.

— Ești extraordinară, murmur.

Împinge prezervativul spre mine. E al naibii de disperată. Îmi acopăr scula, o apuc c-o mână de șold și-o frec între picioare cu capul mădularului. Se cutremură și-și arcuiește spatele.

— Ahh, prințesă, șoptesc răgușit, frecând capul mădularului de fierbințeala ei. Te vreau de nu mai pot, în puii mei.

Se împinge cu fundul în mine:

— Și eu te vreau.

Și așa, cu ea aplecată pe blatul din bucătăria mea doar în sutien negru cu fluturi și ciorapi cu portjartier, mă cufund în femeia la care

visez de luni de zile și scot un geamăt de plăcere. E absolut divină. Fantastic de fierbinte, incredibil de strâmtă.

Intensitatea acestui moment îmi radiază prin tot corpul ca o flacără. Sunt în Harper pentru prima dată și nu-mi vine să cred cât de bine e.

Geme și-mi las pieptul spre ea, pe spatele ei, cu gura lângă chipul ei.

— Harper, spun ieșind încet și-apoi împingându-mă la loc înăuntru.

— Ah, Doamne, geme de parcă e complet copleșită de plăcere.

— Harper, spun iar, pe ton aspru, autoritar.

— Da?

— E perfect așa cum ești acum.

Ridic pieptul, o apuc de șolduri și mă-mping în ea. Pistonez încet, adânc, lent, făcând-o să se zvârcolească, să implore, să spună *da* și *te roooog* și *mai vreau*. Intru și ies din ea fără grabă, făcând-o să tânjească după fiecare mișcare. Își rotește șoldurile înspre mine. Încheieturile degetelor îi sunt albe de cât de tare strânge marginea blatului. Îmi trec o mână în sus pe spatele ei, o apuc zdravăn de păr și smucesc. Scoate-un țipăt, care se transformă rapid într-un mârâit gutural, sexy, când încep s-o posed mai viguros.

— Mai adânc, mă imploră ea. Mor de plăcere când ești așa de adânc în mine.

Încep să-mi zboare scântei în jos, de-a lungul picioarelor. Patima mă mistuie și dorința mi se răspândește în fiecare celulă. Ridică fundul mai sus, își lasă trunchiul mai jos și-mi pune la dispoziție și mai mult din trupul ei. Fiecare mișcare pe care-o face ațâță flăcările care mă învăluie, iar eu i-o trag așa cum vrea. Adânc, cu forță, pasional.

Respirația ei e întretăiată de suspine și gâfâieli animalice. O prind mai strâns cu mâinile și spun:

— Așa voiai? Asta voiai de câte ori te masturbai?

— Da. O, da.

— E ca în pozele tale porcoase?

— E mai bine. Mult, mult mai bine.

Știu ce lipsește ca să fie cu totul excepțional. Buzele ei. Îmi las pieptul pe spatele ei, îi cuprind un obraz cu mâna și-i întorc chipul spre mine. Nu e cea mai comodă poziție, dar nu-mi pasă. Știu ce fac și continui s-o regulez pe la spate în timp ce-o sărut nebunește, tânjind după buzele ei, disperat după limba ei, disperat după această atingere. E complet dezlănțuită sub mine, toată numai gemete și murmure și unduiri, iar limba ei o caută pe-a mea în timp ce-și apasă buzele cu lăcomie peste ale mele.

Sexul ei e locul meu preferat din tot universul și cu fiecare sărut devine și mai udă, cu fiecare împlântare mistuitoare devine și mai alunecoasă. Ne sărutăm nebunește, cum nimerim, ca doi amanți înnebuniți, până ce-mi mușcă buza. Scoate-un țipăt, îmi eliberează gura și rostește o serie de *Ah, Doamne* răgușită, flămândă, dându-și drumul cu forță în timp ce-mi strigă numele.

Undeva, în adâncurile trupului meu, simt furnicăturile unui început de orgasm. Dar nu sunt pregătit să mă opresc. Nu mi-am terminat de regulat iubita. Încetinesc, strâng din dinți și mă lupt să-mi înnăbuș propria mea descătușare.

— Vreau să-ți dai drumul iar, îi spun răgușit.

Se mulțumește să aprobe din cap și mi-e de-ajuns ca să știu că e gata să încerce orgasme multiple.

Mă retrag, ținând strâns cu degetele de prezervativ ca să nu cadă.

— În pat. Acum. Pe spate. Picioarele desfăcute. Nu-ți scoate pantofii.

N-a fost niciodată în dormitorul meu, dar nu e greu de găsit și, în câteva secunde, mă așteaptă pe plapuma bleumarin, cu picioarele desfăcute. Mă târăsc între picioarele ei și mă-mplânt din nou în ea.

— Vai, futu-i, gem când scula mi-e iar înconjurată de dulcea ei dogoare. Ești senzațional de udă.

— Datorită ție, spune în timp ce-o pătrund.

— Ești dată naibii de sexy. E fantastic de bine în tine.

— Doamne Dumnezeule, e fantastic să te am în mine. Mă-nnebunește felul în care mi-o tragi, spune ea și fiecare cuvânt care-i iese pe gură mă aprinde și mai tare.

Îşi încolăceşte picioarele pe şoldurile mele şi mă apucă cu mâinile de ceafă. Aşa o vreau.

— Vreau să-ţi privesc chipul când îţi dai drumul din nou. Eşti nespus de frumoasă aşa cum eşti, sub mine. Eşti superbă când ai orgasm.

Tremură şi mă prinde şi mai strâns ca să mă tragă mai adânc în ea.

Nu vreau să se termine niciodată momentul ăsta. Nu vreau să se termine niciodată noaptea asta. O vreau la nesfârşit. Îmi rotesc şoldurile şi mă izbesc în ea, găsind un nou ritm. E iute, dar nu frenetic. E intens, dar controlat. E absolut perfect, să mor eu, după care devine şi mai bine când ea ridică genunchii în sus, de-o parte şi de alta a mea, şi se deschide astfel şi mai tare.

— Îţi place, prinţesă? mârâi, iar ea se lărgeşte pentru mine, oferindu-mi străfundurile trupului ei în această nouă poziţie.

Răspunde cu un strigăt extaziat răguşit şi sexy. O străpung şi mai adânc, rotindu-mi şoldurile, izbind-o în toate punctele sensibile.

— Aşa te simt şi mai adânc în mine. Aşa de adânc că...

Vocea i se pierde. Duce buzele la urechea mea, îmi apucă lobul între dinţi şi muşcă uşor. Geme lipită de mine, un sunet sexy, superb, apoi şopteşte:

— ...Că o să-mi dau iar drumul.

Nu putea rosti ceva care să-mi facă mai mare plăcere. Sunt absolut turbat de excitare. Absolut nebun după ea.

— Dă-ţi drumul, mârâi în timp ce continui să pompez tare în ea, iar ea îşi încleştează degetele pe fundul meu, ca să se ţină bine.

Cu faţa lipită strâns de a mea, saltă-n sus în ritmul izbiturilor mele. Apoi trupul ei explodează şi parcă ţin în mâini o bombă pe nume Harper, o minunată deflagraţie de patimă şi senzualitate şi nespus extaz suprem.

Gata. Am terminat. O urmez în viteză, împingându-mă adânc în ritm frenetic, şi orgasmul îmi sfâşie trupul în timp ce ea se cutremură sub mine. Cu obrazul lipit de-al ei, îmi dau drumul aşa de

tare, că din gură nu-mi mai ies decât sunete incoerente, aproape la fel de puternice ca ale ei. Fiindcă, să mor eu, așa de bine e cu ea. E uluitor.

Gemetele ei continuă să răsune multă vreme, la fel ca ale mele, prăbușit peste ea. Îmi bubuie inima în piept. Mărgele de sudoare îmi udă pieptul. Și sunt grozav de fericit s-o am în patul meu, sub mine, cu mine, alături de mine.

Mă rostogolesc de pe ea, înnod prezervativul și-l arunc în coșul de gunoi din baie. Mă întorc la ea. N-am văzut niciodată ceva atât de frumos: ea aproape goală și regulată până la leșin... de mine.

— Scoate-ți restul hainelor. Vreau să-ți simt trupul gol, îi spun.

O ajut să-și scoată pantofii, ciorapii și sutienul. Nu mai are nimic pe ea, ca și mine. O trag în brațele mele.

Senzația e de-a dreptul copleșitoare.

* * *

— Deci ăsta e dormitorul tău, spune câteva minute mai târziu, uitându-se-n jur.

Camera mea e simplă: podele de lemn deschis la culoare, un pat imens și un birou cu câteva poze de familie înrămate și teancuri de caiete de desen și pixuri. Pe perete am un desen cu o rață lipită cu bandă adezivă de un zid, intitulat „Rață cu lipici".

— Poate într-una din zilele astea îmi arăți și tu dormitorul tău, spun sărutând-o pe gât.

— Păi, l-ai văzut.

Ridic întrebător din sprânceană.

— Apartamentul meu e o garsonieră. Dorm pe canapeaua mov. E extensibilă.

— Am amintiri dragi sufletului meu cu ce ți-am făcut ieri pe canapeaua aia. Habar n-am avut că era patul tău.

Mă atinge ușor pe nas:

— Nu știu dacă știi asta, domnule Frumos și Deștept, dar Manhattanul e un picuț cam scump, spune ridicând degetul mare și

arătătorul, ţinute la foarte mică distanţă unul de altul. Mai ales pentru o magiciană de aproape douăzeci şi şase de ani.

Aprob din cap, conştient că situaţia ei e diferită de a mea. Suntem amândoi suficient de buni ca să putem trăi din pasiunea noastră, dar eu am avut noroc cu carul.

— Dar am noroc că am locuinţa aceea, adaugă. Părinţii mei au cumpărat-o cu ani în urmă ca să facă o investiţie, aşa că, de fapt, o închiriez de la ei. Voiau să mă lase să stau acolo gratis, dar eu am insistat să plătesc chirie.

— Sper că ţi-au făcut un preţ bun.

— Da. Pentru o locuinţă aici, în zilele noastre, e mai ieftină decât cele cu plafon de chirie. Şi-mi permite să trăiesc în Manhattan şi să lucrez la petreceri de copii, de cele mai multe ori.

Mă sprijin în cot şi-mi trec degetele peste şoldul ei.

— Ăsta e ţelul final? Nu spun c-ar trebui să faci mai multe lucruri. Întreb de curiozitate.

— Mi-ar plăcea să lucrez la ceva mai multe evenimente corporatiste, fiindcă sunt mai bine plătite, dar deocamdată sunt mulţumită.

— Ţi-ai dori vreodată să faci un spectacol grandios, sclipitor, ca cele din Vegas?

Ridică din umeri:

— Nu ştiu. Îmi place mult să lucrez cu copii. E amuzant, ei apreciază cu adevărat ceea ce fac şi cred în iluzii. Cred cu tărie că totul e real.

— Nu-ţi închipui cât de tare-mi doresc să te rog să-mi arăţi cum se face trucul cu creionul.

— Ştii că n-aş putea să fac aşa ceva.

Întinde un braţ spre noptiera mea şi ia un creion. Îşi pune degetul pe buzele mele.

— N-o să-ţi *spun* cum se face, spune, după care-şi duce mâna cu creionul la nas, lângă care ţine mâna stângă făcută căuş.

Într-o clipită, îşi bagă creionul în nas.

Sau aşa pare.

La fel de repede, instrumentul de scris îi răsare în cealaltă mână, de parcă şi l-a scos din ureche. Cu toate că ştiu că nu şi-a înfipt creionul în cap şi cu toate că sunt sigur că l-a ascuns pe după mână, tot arată mişto. Fiindcă *pare* real. Aşa de impresionantă e iuţeala ei de mână.

— Mai vrei o dată?

Ridic din umeri:

— De ce nu?

De data asta e la fel de rapidă, dar în timp ce face scamatoria îşi aruncă piciorul peste mijlocul meu, ceea ce-o aduce cu doi centimetri mai aproape, cât să apuc să întrezăresc mâna stângă făcută căuş, în care ascunde creionul.

Zâmbesc, dându-mi seama dintr-odată ce-a făcut. E un lucru mărunt şi un truc insignifiant, dar o defineşte pe de-a-ntregul: a dezvăluit fără să dezvăluie, practic, nimic. Mi-a dat voie să intru în lumea ei.

— Acum învaţă-mă care e secretul ca să creezi o bandă desenată meseriaşă, spune, jucându-se de-a dictatoarea.

Ridic mâna şi-i dau după ureche şuviţele roşii:

— Ştii care-i secretul? Trebuie să-ţi *placă* tot ce desenezi, spun fără să-mi dezlipesc privirea de la ea.

Habar n-are ce mărturisire i-am făcut în clipa asta. Nu trebuie să afle vreodată că am desenat-o şi nici cât de tare o plac. Aşa de tare, că de-acum am depăşit cu mult etapa „o plac". Se mulţumeşte să zâmbească şi spune:

— Noroc că-ţi place să desenezi un supererou care ştie cum să facă o femeie să-şi arcuiască spatele şi să-şi încârlige degetele de la picioare de plăcere. Mai ales că te pricepi şi tu foarte bine la asta.

Dă-l naibii pe Fido. Dă-o naibii de gelozie stupidă. În clipa asta nu simt decât satisfacţie deplină pentru un lucru bine făcut.

Apropo de lucru...

— Vrei să vii cu mine la o petrecere de serviciu? întreb.

Îi explic cum e cu petrecerea la care m-a rugat Serena să vin vinerea următoare.

— Trebuie să cedez şi de data asta o partidă de bowling?

Mă bate uşor pe piept:

— Apropo, încă-mi datorezi o revanşă.

— Îţi promit că o s-o ai. Dar vii cu mine? Gino e un cur băşinos plin de capricii.

Ridic imediat palma:

— Stai aşa. Am decis că „cur" e de bine. E o jigodie capricioasă şi-mi face mizerii doar de dragul de a-mi face mizerii. Dar, chiar şi aşa, trebuie să respect regulile jocului şi să mă duc. Şi mi-ar plăcea mult să fii şi tu cu mine.

— Sigur că merg. Cât despre Gino... să-l fută dracii.

O arăt cu degetul, cu ochi scânteietori:

— Aha! Uite încă una. De ce e „fut" înjurătură?

— Hmmmm. Excelentă întrebare.

— Corect? Toată lumea spune *să-l fut, futu-i, futu-ţi.* Dar fututul e cea mai mişto chestie din lume.

— Eu zic să începem noi un nou dicţionar. Recuperăm cuvântul *fut* şi-l transformăm în...

— Gata, ştiu! O să-l folosim ca binecuvântare!

Îmi iau un ton blând, respectuos şi plin de adoraţie:

— *Futu-te, fiule. Mergi cu Domnul.*

— Sau — zice cu voce ridicată, surescitată — îl putem folosi când ne place ceva. *Fut* poate intra în dicţionarul nostru pe post de *îmi place.*

O apuc de şold:

— Ştii ceva, Harper? Futu-i duşurile mă-sii.

O duc în duş şi-i fac cunoştinţă cu faianţa de pe perete, precum şi cu nesfârşita mea poftă pentru trupul ei. Şi ea e la fel de lacomă şi e extraordinar s-o posed iar sub apa care-mi curge pe spate, cu picioarele ei încolăcite în jurul meu şi s-o privesc cum se dezintegrează iar în braţele mele.

Când se întoarce din universul de extaz în care-am propulsat-o, îmi şopteşte în ureche blând, dulce:

— Futu-te, Nick.

Încep să râd:

— Futu-te şi eu pe tine.

Capitolul 26

— Nu știu cum o să-i pot rezista, spune Wyatt a doua zi în Central Park tânguindu-se disperat.

— Lui Natalie?

Scutură din cap:

— Micuței Pufarine. Uită-te și tu la ea. Cum o să pot să n-o iau acasă? Încape în centura mea de scule, spune aproape gângurind, arătând spre cățelușa Min Pin ciocolatie pe care-o plimbă.

Eu am lângă mine o corcitură de șoricar.

— Nici nu porți centură de unelte, spun, luând-o pe-o potecă. Îți place ție să te cramponezi de imaginea de meșter, deși stai la un birou cea mai mare parte a timpului.

— Ce să zic? Mă pricep la fel de bine să mânuiesc uneltele cum mă pricep să conduc imperiul meu aflat în plină expansiune.

— Atunci ar trebui s-o iei acasă pe Pufarină, îl îmboldesc, arătând spre cățel. Gândește-te numai cât de mult te-ar putea ea ajuta în materie de femei. E un adevărat magnet de gagici și, hai s-o spunem pe-aia dreaptă — îl iau de după umeri, plin de compasiune — ai nevoie de tot ajutorul din lume în zona asta, Woody.

— Randy, ripostează el ofensat. Părinții noștri ne-au dat cele mai nasoale nume.

Încep să râd:

— Sunt convins că voiau să ne tortureze încă de la naștere.

Se oprește în mijlocul potecii și mă inspectează cu o privire cu înțeles:

— Dar hai să nu vorbim despre nume. Hai să vorbim despre... știu! Ce-ai zice să vorbim despre fete ale căror nume cuprind aliterații? HH, dacă înțelegi la ce mă refer?

— Știi ce-i aia aliterație? întreb ca să schimb vorba, răsucind lesa câinelui mai strâns în jurul pumnului.

Scutură din cap nepăsător:

— Da. Pe lângă un creier funcțional, mai am și un nas foarte bun ca să miros de la o poștă când mănânci rahat, spune el.

Mă prefac foarte preocupat de șoricarul care explorează un boschet.

Wyatt se ține tare și continuă fără urmă de sarcasm sau de obișnuitele noastre mișcări:

— Când ai de gând să-i spui lui Spencer?

— Ce să-i spun? mă încrunt.

Mimez confuzia la mare artă.

Începe să râdă:

— Hai, frate, las-o jos! Știu că e ceva între tine și Harper. V-am văzut dansând.

— Și ce? Era doar un dans.

Doar un dans. Doar un sărut. Doar sex. Doar cele mai frumoase nopți din viața mea. Simt o căldură în piept la amintirea ultimelor câteva nopți cu Harper.

Wyatt oftează:

— Nick, spune el și-mi dau seama că e ceva serios, fiindcă-mi folosește primul nume. Am văzut-o săptămâna trecută venind la tine acasă. Te-am văzut cum dansai cu ea la nuntă. Te-am văzut cum te uitai la ea în tren.

În mintea mea se declanşează nişte alarme asurzitoare. Am fost foarte precauţi. A reuşit frate-meu să-şi dea seama că e ceva între noi doar privindu-ne?

— Dacă o placi, spune-i, adaugă el, de parcă ar fi cel mai simplu lucru din lume.

Pufnesc dispreţuitor.

Fiindcă nu e deloc aşa de simplu. Eu şi Harper nu facem ceva ce trebuie *discutat* sau *aprobat*. Relaţia noastră nu evoluează dincolo de pereţii dormitorului. Nici nu e nevoie s-o întreb, ştiu deja ce părere are despre subiect. E cât se poate de clară şi aşa a fost încă de la Peace of Cake, din momentul în care am fost martor la limbajul ei secret rezervat bărbaţilor. Nu numai gesturile ei spun totul cum nu se poate mai limpede, ci şi vorbele în sine. În primul rând, când e cu mine se comportă normal. Nici măcar o dată nu s-a întâmplat să se bâlbâie sau să se transforme într-o împiedicată în prezenţa mea, cum face când e de faţă Simon. În al doilea rând, femeia dă glas dorinţelor ei cu extraordinară precizie. Mi-a cerut verde-n faţă ajutorul ca să înveţe cum să se comporte cu alţi bărbaţi. Apoi a ridicat miza şi mi-a cerut lecţii de sex şi seducţie.

Nu s-a arătat niciodată interesată să fiu iubitul ei, iar asta e sută la sută în regulă din punctul meu de vedere. Am parte de combinaţia perfectă: o am la pat, iar când lecţiile astea or să se încheie la sfârşitul săptămânii, o să putem să ne distrăm împreună ca nişte vechi prieteni.

— Nu e nimic de spus. Pur şi simplu, nu despre asta e vorba cu ea, explic, ridicând nonşalant din umeri.

Wyatt îşi aduce câinele la picior.

— Auzi? N-ai decât să-ţi spui cât vrei că a fost doar un dans, dar pe mine nu mă păcăleşti. Întrebarea e dacă nu cumva te păcăleşti singur.

Întrebarea lui stârneşte ecouri în sufletul meu. Pare foarte importantă, rămasă aşa, în suspensie în aerul rece de toamnă, plutind printre frunzele din copaci. Dar am intrat în povestea asta cu ochii larg deschişi.

— Nici gând. Ştiu exact pe ce picior dansăm.

Oftează:

— Cum spui tu. Dar Spencer se întoarce în câteva zile, spune amintindu-mi de data expirării.

De parcă aveam nevoie să-mi reamintească. Sunt perfect conştient că Spencer aterizează din luna de miere petrecută în Hawaii duminică, după miezul nopţii. Peste şase nopţi. Dar nu e ca şi cum le număr.

— Şi trebuie să te gândeşti la faptul că e ceva între tine şi sora lui mai mică, adaugă Wyatt. Cu cât te lămureşti mai repede ce anume, cu atât o să-ţi fie mai bine.

Dar Spencer e dus şi dat uitării. E în cealaltă parte de lume şi n-am de ce să-mi fac griji în privinţa lui în momentul ăsta, indiferent de ce păreri au motanul lui şi frate-meu.

Capitolul 27

Următoarele câteva nopți trec într-o pâclă amețitoare de orgasme pentru Harper și nici eu nu mă plâng, pentru că am parte, de asemenea, de o mulțime. Se dovedește că Harper e foarte generoasă și insistă să lucreze ca să-și îmbunătățească tehnica felației. Cum aș putea împiedica eu femeia să-și facă exercițiile practice? Dacă-i place să mi-o ia în gură, ar trebui să aibă dreptul să beneficieze de orice ocazie oferită.

Cred că felațiile lui Harper sunt dovada că undeva, în altă viață, am fost un om extraordinar de bun. Numai așa pot să-mi explic cum de merit să fiu răsplătit cu gura ei afurisită pe mădularul meu.

Ca acum, miercuri seara. E întinsă pe spate în patul meu, cu capul atârnat peste marginea saltelei și cu mâinile încleștate pe șoldurile mele, iar eu sunt în picioare, înfipt adânc în gâtlejul ei, și pompez la greu din șolduri.

Cu gâtul întins așa, îmi văd conturul sculei în timp ce-o suge. Îi place la nebunie să încerce noi poziții, cum ar fi aplecată peste canapea aseară, cum ar fi 69 puțin mai devreme în seara asta — deși a fost mai degrabă un 61, fiindcă-mi călărea fața așa de pierdută în plăcere

că n-a reuşit să mi-o ţină-n gură. Sau cum ar fi asta: felaţia cu capu-n jos. Cea mai mişto chestie? Nu e senzaţia spectaculoasă — deşi, credeţi-mă, limba şi buzele şi gura ei mă aruncă într-un fel de extaz năuc — cea mai mişto chestie e că-mi dau seama cât de mult îi place după cum spatele ei se arcuieşte şi cum îşi unduieşte şoldurile-n sus şi-n jos. Şi mie-mi place absolut tot: felul în care părul îi e risipit peste cuvertură, cum unghiile ei mi se înfig în carne şi, mai ales, cum, atunci când geme, gâtul îi vibrează efectiv în jurul sculei pe care-o suge cu forţă.

Şi eu gem la fel de tare.

Asta e problema. Încă câteva clipe şi-aş putea să-mi dau drumul dacă o las să continue aşa, dar pur şi simplu nu pot. Nu sunt aşa de egoist. Iubesc orgasmele ei mai mult decât pe ale mele. Exact când un nou val de plăcere se prăbuşeşte peste mine, găsesc tăria — herculeană, aş zice — să-mi retrag scula din gura ei voluptuoasă.

Mă priveşte confuză fără să-şi schimbe poziţia.

— Aşază-te pe mine, Prinţesă Neruşinată, îi spun, lăsându-mă pe pat.

Iau un prezervativ şi mi-o acopăr în două secunde. O trag sus, apoi o poziţionez pe mădularul meu în stil călăreaţă, cu spatele la mine.

Gemem la unison când mă îngrop în ea. O înconjor cu braţele şi-i cuprind ţâţele cu palmele în timp ce saltă-n sus şi-n jos, accelerând rapid ritmul, cu spatele lipit de pieptul meu.

— N-o să dureze mult, aşa-i? îi şoptesc la ureche.

Scutură din cap lipită de mine şi scoate-un geamăt.

— Joacă-te cu sexul tău, îi cer. Atinge-ţi clitorisul în timp ce mi-o tragi.

Mâna ei dreaptă alunecă între picioare şi freacă în timp ce se înfige în mine.

— Ah, Nick, dacă ai şti de câte ori m-am masturbat gândindu-mă la tine.

Cuvintele acestea îmi iau minţile. Patima se răsuceşte în mine ca un arc, care se tensionează transformându-se în ceva mai intens, mai

puternic. Ceva născut din fantezii erotice în miez de noapte și luni întregi de dorință.

— Și tu la fel, prințesă. Mă gândesc tot timpul la tine. Te-am regulat de mii de ori de unul singur, în mintea mea.

— Și a fost așa de bine ca acum? întreabă respirând întretăiat.

Degetele îi zboară pe clitoris, iar mădularul meu se-mplântă ritmic în fierbințeala ei strâmtă și udă.

— Nu, mârâi, cu spatele ei splendid alunecând în sus și-n jos pe pieptul meu. Nimic nu se compară cu sexul real cu tine.

Pentru că ea e suma fanteziilor mele, numai că îmbunătățite, mult îmbunătățite.

— E așa de bine cu tine, spune printre gâfâieli.

Se cutremură, i se taie respirația și cuvintele ies într-o șoaptă fierbinte:

— O să-mi dau drumul peste tot pe tine.

— Fă-o, prințesă. Dă-ți drumul pe mine, mârâi.

Fiindcă-i place la nebunie să vorbească, adoră să-și anunțe orgasmele și adoră să-mi spună când își dă drumul, iar eu sorb cu nesaț fiecare cuvințel indecent, dulce și obscen care-i iese din gură.

Își rotește șoldurile, se freacă mai repede și se trântește tare-n jos, țipând:

— Ah, Doamne, ah, Doamne, ah, Doamne!

Sunetele și zvâcnirile ei dau startul și o urmez cu propria mea dulce dezintegrare. Mi se cutremură tot trupul, zdrobit de explozia de extaz care mă atacă, pur și simplu, cu plăcere. Gem cu fața îngropată în gâtul ei:

— Mă omori cu zile, Harper, îi spun răgușit la ureche. Am orgasme incredibil de puternice cu tine, știi asta?

Suspină — un murmur sexy care-mi arată cât de mult îi place să audă aceste vorbe.

— Îmi place la nebunie când îți dai drumul, mărturisește cu respirația tăiată. Îmi place la nebunie să aud sunetele pe care le scoți. Îmi place la nebunie cum mă prinzi mai puternică, cum începi să gâfâi.

E un moment cum nu se poate mai intim când îți pierzi controlul în fața cuiva, când renunți la orice urmă de rațiune. Și da, să provoc orgasme e ocupația mea preferată, dar să mor eu dacă nu e supermișto că le vrea așa de tare pe-ale mele. Poate de aceea sunt așa de grozave cu ea. Fiindcă simt și mai mult. Mai multă intensitate, mai multă vulnerabilitate. Ca și cum mă *cunoaște*.

— Asta-mi faci tu mie, spun sărutând-o delicat pe obraz. Mă înnebunești.

Își lasă capul pe spate, pe clavicula mea, și-și împreunează mâinile la ceafa mea.

Când degetele ei încep să se joace cu părul meu, mă cutremur de plăcere.

— Și asta îmi place. Ce faci acum, șoptesc.

— Știu, spune cu voce incredibil de blândă. Ți-a plăcut întotdeauna să-ți ating părul.

Scântei electrice se aprind în mine și nu-mi dau seama dacă e amintirea juisării recente sau un nou val de plăcere stârnit de vorbele ei. Fiindcă nu numai că mă cunoaște, ci m-a descifrat cu totul. A învățat ce-mi place (o mulțime de lucruri), ce nu-mi place (doar vreo două lucruri) și care sunt preferințele mele supreme și pare hotărâtă să-mi ofere cât de mult poate din această ultimă categorie. S-a avântat în proiectul ăsta nerăbdătoare să descopere ce-i place, dar m-a descoperit rapid pe mine. Și, să mor eu dacă sunt vreun pretențios, dar am și eu punctele mele sensibile: desuurile pe care le poartă, vorbele pe care le rostește și lucrurile porcoase pe care i le pot spune și eu ei.

— Parcă mă analizezi, spun cu o voce uluită.

— Poate că da. Te deranjează?

Pufnesc:

— Doamne ferește.

Se împinge mai tare cu spatele în mine:

— Îmi place să-ți ofer ce vrei.

Strâng buzele ca să nu-mi scape cuvintele.

Pe tine te vreau. Cu totul.

* * *

Puţin mai târziu, după ce ne spălăm, mă ia de mână şi mă trage spre bucătărie.

— În seara asta ţi-am adus un cadou, spune cu ochi strălucitori.

— Încă unul? Întreb, abia stăpânindu-mi un rânjet.

Ador cadourile ei.

Aprobă din cap:

— L-am băgat în congelator când am venit.

— Cum ai reuşit fără să te văd?

Dă ochii peste cap şi-mi flutură mâinile sub nas:

— Nick, cu asta mă ocup. Iuţeală de mână. Distragerea atenţiei.

Deschide congelatorul şi scoate o cutie mare de îngheţată de mentă cu fulgi de ciocolată

— Preferata ta, spune zâmbind.

Nu-mi pot stăpâni nici eu zâmbetul larg. Fiindcă fata asta e ceva...

Am vrut doar s-o regulez până mi-o scoteam din cap. Mă concentram cu disperare doar la sex. Dar fiecare lucru, oricât de mărunt, pe care-l face, mă lasă mască: desuuri, îngheţată, magazine de duşuri. Şi felul în care-mi vorbeşte în toiul acţiunii, cum îşi deschide sufletul, cum împărtăşeşte, cum se lasă să devină vulnerabilă... cât pe ce să mă las să cred că povestea dintre noi poate continua şi că putem mânca îngheţată împreună în fiecare seară.

Mă rog, poate nu chiar în fiecare seară, că trebuie să rămânem în formă. Dar în multe seri. Numai că nu asta-şi doreşte ea. Momentul de aici şi de acum va trebui să-mi fie de ajuns, aşa că am de gând să mă bucur de fiecare secundă a acestei perioade petrecute cu ea, până la final.

Cu un rânjet şiret, o împing cu spatele către frigider, o sărut în zbor şi-i fur îngheţata.

— Nu-i cinstit, spune ea, încercând s-o recupereze.

— Dacă eşti cuminte, o împart cu tine, o tachinez.

Cu cutia ridicată deasupra capului, deschid sertarul şi scot două linguri.

— Să nu te prind că n-o împarți, spune.

Apoi mănâncă înghețată de mentă cu fulgi de ciocolată, goală, pe canapea, alături de mine. O sărut și, da, gustul înghețatei pe limba ei e la fel de bun pe cât mi-am imaginat cândva.

Ba nu. Mă înșel. E și mai bun. Totul e mai bun cu ea.

De aceea îi fac și eu un cadou. E ceva mărunt, dar mi-a spus cândva că și-l dorește. Iau rebusul de duminică de pe măsuța de cafea și-l ridic la piept, de parc-ar fi o diplomă primită pentru vreo realizare:

— Voila! Azi l-am terminat.

— Mi-l dai mie?

Dau mândru din cap:

— Da.

— Oooo, ce drăguț! Parcă ești o pisicuță care-mi aduce un șoarece omorât de ea.

Analogia ei mă face să râd.

— Vrei să mă recompensezi cu o mângâiere?

— Da, zice, trecându-și mâna prin părul meu și vorbindu-mi cum îi vorbea lui Fido. Ai vânat toate cuvintele. Sunt mândră de tine.

Cu cealaltă mână întoarce pagina ziarului.

— Ce-i asta?

Când văd conturul cenușiu mă crispez o clipă. Ce mâzgăleli am făcut pe dosul rebusului? Apleacă pagina spre mine și e caricatura unei marionete cu un tricou strâmt din care i se revarsă sânii. În bula de lângă gură scrie: *„Cum să trimiți mesaje indecente: un tutorial cu marionete nerușinate"*.

— Nick, spune și surâde din colțul gurii. N-am știut că ai învățat tot ce știi de la marionete.

Izbucnesc în râs, ușurat că n-a descoperit un desen cu ea, ci doar cu partenerii ei din schițele pe care le-a inspirat. Flutur din degete:

— Nu subestima atracția porcoasă irezistibilă pe care-o exercită asupra unui caricaturist ceva ce poți manevra cu degetele.

Râde:

— Eşti un obraznic. Mai spune-mi ceva depre marionetele tale, domnule Caricaturist Obscen.

— Ţi-aş spune, domnişoară Magician Neruşinat, dar s-ar putea să-mi fie greu să vorbesc când limba mea e peste tot pe trupul tău sexy, spun, apoi pun cu lingura nişte îngheţată pe sfârcul ei şi-o ling de-acolo.

Apoi la fel pe burta ei, unde plimb cu limba desertul rece peste tot. Aproape că toarce.

În scurt timp, îngheţata rămasă în cutie se topeşte, la fel ca Harper, deoarece călătoresc în jos pe trupul ei şi-mi închid în felul ăsta gura în cel mai minunat mod posibil.

Dacă nu-mi ţin gura ocupată, o să-i spun despre toate ocaziile când am desenat-o pe ea şi-atunci o să-şi dea seama cât de greu o să-mi fie să mă despart de ea.

Deşi n-ar trebui să fie deloc dificil. Această mică aventură dintre noi ar trebui să fie cel mai uşor lucru din lume.

Numai că nu e.

Capitolul 28

O bat și asta o scoate din minți pe Harper.

— Pot să recuperez, sunt sigură, spune când vine lângă mine pe bancheta de la tabela de marcaj, după ce-a dărâmat doar cinci popice.

Suntem la sala de bowling de pe 101 Street, aproape de casa ei. E revanșa noastră și am hotărât că e mai bine să nu mergem la Neon Lanes, ca să dăm nas în nas cu Jason.

Suflu peste degetele împreunate:

— În seara asta sunt în mare formă, prințesă. O să fie cam greu să mă bați.

Dar până să mă ridic să arunc bila, Harper își trântește cureluțul adorabil în poala mea.

Mă ia de gât cu brațele. Scutur din cap.

— Să nu-ți imaginezi că-mi poți abate atenția cu drăgălășenia asta a ta.

— Drăgălășenie? Sunt drăgălașă?

— Sexy, îi șoptesc la ureche. Sexy, senzuală, superbă, numai bună, de-mi vine să te mănânc. Dacă mă gândesc mai bine, îmi cam vine să te mănânc chiar acum.

Râde şi mă plesneşte uşor peste umăr:

— Tu vrei să faci asta cam tot timpul, Nick, spune ea.

— Ştiu. Aşa e. Şi mai ştiu şi că-ncerci să mă faci să pierd vorbind despre chestiile astea. Femeie, lasă-mă să joc.

Se prelinge lângă mine pe bancheta de vinil verde şi eu mă duc şi dărâm nouă popice, distanţându-mă astfel şi mai mult de Harper pe tabela de marcaj.

Când mă întorc la ea mă săgetează cu o privire de oţel. Se ridică, dar o prind de braţ şi-o trag înapoi spre mine:

— Ai încercat să mă faci să-mi pierd concentrarea. E rândul meu să fac acelaşi lucru.

— Ha! Stai să vezi când o să-nceapă iar sezonul de softball. Atunci să vezi ce-o să te mai fac să-ţi pierzi concentrarea.

Rânjesc:

— Păcat că suntem în aceeaşi echipă.

Se strâmbă la mine şi pocneşte din degete:

— Fir-ar să fie!

Apoi se luminează la faţă:

— Nu-i nimic. Îmi cam place să te văd cum punctezi.

Mă umflu în pene, fiindcă chiar sunt foarte bun la sportul ăsta. Dar atunci mă izbeşte în stomac cruda realitate: vara viitoare, când o să joc în aceeaşi echipă cu ea, lecţiile se vor fi sfârşit şi ea îşi va fi văzut de viaţa ea. Poate vreun alt tip o să se uite la ea cum joacă, o să se întâlnească cu ea după meciuri, o s-o scoată în oraş.

Mă străbate un val de gelozie turbată. Încerc să-l înăbuş, dar sunt dureros de conştient că, deşi n-am stabilit o dată de expirare pentru proiectul nostru, ea totuşi există. Sigur, ne-om plăcea noi unul pe altul suficient cât să jucăm bowling, să ieşim la cină şi să împărţim o îngheţată, dar niciunul dintre noi nu se aşteaptă să-i facă galerie celuilalt la softball vara viitoare, ca amanţi secreţi.

Fiindcă asta suntem acum.

Dar când se va sfârşi, vom reveni la rolurile noastre — cel mai bun prieten al lui Spencer şi sora lui Spencer.

Îmi trec mâna prin păr şi în suflet mi se cuibăreşte un sentiment ce aduce a vinovăţie combinată cu ruşine. Spencer e în luna de miere, iar eu îi regulez surioara pe furiş.

Încerc că-mi imaginez ce reacţie ar avea dac-ar intra pe uşă în clipa asta şi-ar vedea această scenă. Suntem cuibăriţi unul în altul într-o sală de bowling şi-ar avea toate motivele să-l apuce dracii. Nu sunt sincer cu el şi tipul mi-a fost cel mai bun prieten încă din prima zi de liceu. L-am ajutat cu idei când lucra la planurile pentru aplicaţia pe care-a lansat-o şi i-a adus milioane, am fost la deschiderea oficială a primului Lucky Spot pe care l-a lansat şi am stat lângă el când a promis s-o iubească pe Charlotte tot restul vieţii.

Dacă descoperă aventura asta sexuală şi se înfurie aşa de tare încât îl pierd de prieten?

Încerc din răsputeri să alung din creier imaginea asta neplăcută.

Dar, ia stai aşa!

Ce-ar fi dacă nu s-ar întâmpla aşa?

Pentru prima dată las scena să se desfăşoare în mintea mea cu un nou prim act, în care eu îi destăinui ceva. Dacă i-aş spune c-o plac pe soră-sa? Dacă ar şti că sentimentele astea nebuneşti din sufletul meu sunt cât se poate de autentice? Ar mai turba dacă ar şti că ţin la ea? Sau nu?

Dar hai să fim serioşi, m-am cam lăsat dus de val.

Pe Harper n-o interesează o prelungire după ce trec următoarele câteva nopţi. Aud ticăitul ceasului în creier şi mi se strânge inima. E joi şi nu mai avem decât câteva zile.

Mai bine mă bucur cât pot de mult de momentele astea. N-are sens să mă gândesc la scenarii ipotetice.

Harper îşi trece un deget pe tâmpla mea:

— Cât de bine vezi fără ochelari? întreabă, lăsându-şi capul într-o parte.

Întrebarea ei venită din senin mă face să râd.

— Văd destul de bine fără ei, dar de o mie de ori mai bine cu ei.

— Ai încercat vreodată să porţi lentile de contact?

Atinge delicat ramele. N-au nimic special, sunt doar nişte ochelari simpli, cu rame negre.

— Am încercat. Nu prea-mi place să-mi bag ceva în ochi.

— Dar la corectare cu operaţie LASIK te-ai gândit?

Scutur din cap:

— Îmi plac ochii mei. Dacă fac parte din acel unu la sută la care operaţia dă greş şi-mi distrug vederea?

— Asta aproape că nu se-ntâmplă deloc.

— *Aproape că* nu înseamnă niciodată.

— Aşa e.

— Nu-ţi plac ochelarii mei? întreb curios.

Femeia de la pista de alături dărâmă toate popicele dintr-o lovitură.

Harper face ochii mari:

— Îi ador! Îmi cad chiloţii de sexy ce sunt, după părerea mea.

Simpla pomenire a chiloţilor ei mă face să scot un geamăt.

— Ţie îţi cad?

Coboară vocea:

— Ştii bine răspunsul. Da.

— Răspuns corect, spun, apoi trec un deget pe la colţul ochiului ei. Dar tu? La librărie aveai ochelarii ăia în geantă, dar nu te-am mai văzut nicioddată cu ei pe nas. Erau ochelari de recuzită?

Clatină din cap. Maşinăria adună popicele căzute pe pista de alături.

— Sunt adevăraţi. Dar port tot timpul lentile de contact. Fără ele, vederea mea e un *dezastru*, aşa că iau cu mine şi ochelarii, în caz că am nevoie de ei. Am la mine şi o pereche falsă, pe care o s-o folosesc la o nouă scamatorie.

Îmi înclin capul pe-o parte, curios să aflu la ce lucrează:

— Ce fel de scamatorie?

Se apleacă spre mine şi-mi şopteşte la ureche:

— Una în care sunt bibliotecară sexy.

Şi brusc, nu mai am niciun chef să termin partida asta.

* * *

În micuța ei garsonieră, pune o carte la loc pe raft. Cu părul roșu răsucit și prins cu o clamă, întinde brațul ridicată pe vârfurile pantofilor cu toc și împinge cartea la locul ei.

Îi zăresc ciorapii. Sunt albi și și-a tras pe ea și o cămașă albă, strâmtă, precum și o fustă neagră, conică, mulată pe șolduri.

— Vai de mine, nu reușesc să ajung la ultimul raft, spune.

— Vă pot ajuta cu ceva? mă ofer eu.

Se-ntoarce, mă măsoară cu privirea prin ochelari și zâmbește subtil:

— O, da, vă rog. V-aș fi profund recunoscătoare dacă ați lua cartea aia, spune arătând spre măsuța de cafea.

Se apleacă, oferindu-mi cea mai fenomenală priveliște într-un decolteu din viața mea. Are cămașa încheiată doar până la jumătate, așa că văd perfect sutienul de dantelă fucsia care îmbrățișează frumusețile alea două.

Iau cartea fără să-mi dezlipesc privirea o clipă de pe carnea albă ca laptele și rotunjimea țâțelor ei.

— Așa, spune arătând spre raftul de sus. S-ar putea să trebuiască să urc pe ceva.

Iau un scaun de lemn de la măsuța din bucătărie, îl aduc și bat cu palma în el. Își trece degetul peste barba mea:

— Ce abonat săritor sunteți! Cei săritori sunt preferații mei.

Îmi pironesc ochii pe fundul ei:

— Cred că v-ar ajuta cel mai mult dacă ați ridica fusta aia.

— Vă deranjează dacă vă rog să mă ajutați dumneavoastră cu asta? întreabă, bătând din gene.

Supernerușinată. Superjucăușă. Supersexy.

Îi smucesc fusta către șolduri, apoi întind mâna și mă uit cum se urcă în picioare pe scaun, cu picioarele și fundul dezgolite. Vai, să-nnebunesc, poartă tanga!

— Doamne, Iisuse Cristoase, murmur și nu mă pot abține.

Fața mea e la același nivel cu fundul ăsta splendid, așa că mă aplec și-o mușc de-o fesă, în timp ce ea pune cartea pe raft. Gem, îi frământ carnea și spun cu voce groasă, lascivă:

— Câte i-aș face eu fundului ăstuia... Câte i-aș mai face trupului ăsta...

Atingerea mea o face să tremure. Geme și iese din personaj, dar, la naiba, eu deja am renunțat la al meu. Clipește, uitându-se la mine cu o privire care spune vai, să moară mă-sa.

Apoi revine la personaj: se întoarce și dă din deget la mine:

— Nu sunt permise atingerile în secțiunea publică a bibliotecii. E voie doar în colțul de lectură și numai dacă-i arătați bibliotecarei — lasă fraza în suspensie, se apleacă, face o mână căuș la urechea mea și șoptește senzual — mătărânga dumneavoastră lungă și groasă.

Femeia asta e ceva...

Un incendiu scăpat de sub control mi se zvârcolește în vene, mistuindu-mă. Ard în flăcări, tare ca piatra și chinuit de dorință. În câteva secunde sunt gol-pușcă și savurez felul în care ochii ei alunecă pe trupul meu gol, pe piept, pe brațe, pe abdomen, pe sculă. Îmi trec o dată palma strânsă pe lungimea mădularului, cu degetul mare iau picătura excitației mele de pe capul sculei și-apoi împing acel deget printre buzele ei roșii. Îmi suge seva gemând îmbătată, cu degetul meu în gură.

O prind de șolduri, o ridic de pe scaun și-o așez pe podea. Apoi mă instalez pe scaun și-i fac semn cu capul către prezervativul de pe măsuță:

— Ăsta e colțul de lectură al bibliotecii până începi să scoți tu sunetele alea animalice, senzuale.

Ia pachețelul și revine la mine desfăcându-l. Cât scoate prezervativul, eu îi smucesc în jos chiloții și patima mă învăluie de cum îi zăresc prima dată sexul. E așa de alunecos și mătăsos și lucios, dovada dorinței ei. Își trece mâna peste scula mea și când simte cât de tare sunt din cauza ei, de pe buze îi scapă un mârâit, ca un tors de pisică satisfăcută.

— Nick, trebuie să-mi arăți tu cum să ți-l pun, spune cu o voce calmă, dar plină de poftă.

N-am să vă mint. Ador faptul că nu e expertă în privința asta. Îi iau prezervativul din mână și mă asigur că e cu fața care trebuie în sus.

— Apucă vârful cu două degete, îi spun.

Aprobă din cap şi face cum îi spun.

— Acum derulează-l în jos, zic, iar ea se conformează, zâmbind uşor.

Arăt spre erecţia mea şi-i ordon:

— Şi-acum înfige-te naibii pe scula mea!

Se înfioară, apoi se urcă călare pe mine şi se lasă-n jos dintr-o singură mişcare fluidă.

— Doamne, Harper!

Un frison îmi zgâlţâie trupul când se ridică pe mădular, apoi se lasă iar în jos.

— Mă exciţi de-nnebunesc, bolborosesc eu eufemismul secolului.

— Exact aşa-mi faci şi tu mie, spune cu un geamăt, în timp ce-mi călăreşte măciuca, ţinându-se zdravăn de umerii mei.

E complet îmbrăcată cu excepţia chiloţilor, iar eu sunt complet gol şi-mi place de mor inversarea raportului de forţe, cu mine în poziţie vulnerabilă.

— Incredibil de excitantă. Bibliotecara mea sexy e incredibil de excitantă, spun.

— De ce e asta fantezia ta supremă?

Nu sunt în stare să gândesc limpede. Nu pot oferi un răspuns cât de cât inteligent. Dar nici nu e nevoie când răspunsul e elementar:

— Nu ştiu. Pur şi simplu.

Îmi cobor mâinile la fundul ei gol, pe care-l strâng, iar ea scoate o serie de mici icnete rapide.

— De ce-ţi place când îţi ating fundul?

— Nu ştiu, răspunde printre gâfâieli. Aşa îmi place.

Aşa îmi place. Aşa e. Aşa fac. Asta suntem noi. Suntem curent de înaltă tensiune şi asta e. Îi cuprind obrajii cu palmele:

— Lasă-ţi părul pe umeri.

Ridică mâna şi scoate clama din şuviţele roşii, care se revarsă pe spatele ei într-o încâlceală moale. Îmi trec o mână prin ele, iar cu cealaltă o strâng de şold, în timp ce alunecă pe mine. Când simt că e aproape de explozie, o strâng mai tare şi-o ghidez în sus şi-n jos,

controlându-i mișcările și privind cum chipul i se contorsionează de extaz.

Spinarea i se arcuiește, se împinge mai tare în mine, apoi scoate un geamăt sălbatic, sonor, lung și intens, care pare să nu se mai sfârșească. O prind zdravăn de păr, i-l răsucesc în jurul pumnului și o regulez în timp ce-și dă drumul, implântându-mi mădularul în ea până ce mi se cutremură tot trupul și mă dezlănțui și eu.

Mă prinde strâns cu brațele, îmi sărută fața, mă țintuiește cu mâinile, iar eu nu vreau să se oprească niciodată, nu vreau să se termine niciodată această clipă. Vreau ca Harper să mă dorească exact în felul ăsta dezlănțuit și nebunesc, de parcă nu se mai satură de mine. Fiindcă... la naiba, așa au devenit lucrurile pentru mine.

Asta e.

Capitolul 29

Cu chipul strălucind de mândrie, Gino ridică un pahar cu şampanie:

— Pentru creatorul celui mai popular serial de noapte dintre toate.

O mare de directori preţioşi, dichisiţi de la compania de televiziune, de agenţi, clienţi de publicitate şi alţi şmecheri din industria divertismentului aplaudă şi i se alătură într-un cor de *bravo, bravo.*

Fac scurt din mână către mulţime. Gino mă apucă de braţ şi-l ridică în aer de parcă ar fi antrenorul şi eu boxerul lui.

— Tipul ăsta va ajunge departe, adaugă Gino. Serialul lui o să fie în curând cel mai mare succes de la orice oră de pe toate posturile. O să vedeţi.

Un nou val de urale din partea mulţimii adunate în acest local de lux din Upper West Side.

— Tu continuă să atragi telespectatorii şi de restul mă ocup eu, spun zâmbind, deoarece Gino înghite pe nemestecate glumele de genul ăsta.

Se face că-mi dă un pumn, apoi dă şampania pe gât. Mă trage apoi deoparte, către un capăt al barului lambrisat cu stejar.

— Fii atent, Hammer. Mă văd luni cu Tyler. Toate astrele se vor alinia atunci. Aşteaptă-te la veşti bune, spune cu o licărire în ochi.

— Veştile bune sunt oricând binevenite, spun şi-mi arunc privirea spre Harper.

Mă aşteaptă pe o sofa de catifea roşie, aşezată lângă peretele cârciumii. Băutura ei e pusă pe o măsuţă joasă, din lemn închis la culoare. Trimite un zâmbet mic în direcţia mea — o mică curbare a buzelor, în acelaşi timp dulce şi sexy, şi simt cu toată fiinţa că e un surâs intim, doar pentru mine. Încerc să savurez aceste momente cu ea, ştiind că vor înceta în aproximativ patruzeci şi opt de ore.

Futu-i.

Vreau să încetinesc curgerea timpului. Vreau să prelungesc următoarele două zile şi trei nopţi la durata de un an.

Gino îmi urmăreşte privirea.

— *Aha.*

O spune pe un ton libidinos, lingându-şi buzele.

— Văd că ai venit iar cu *prietena* ta.

Mă mulţumesc să aprob din cap. N-am de ce să-i spun lui Gino ceva despre Harper.

Clatină din cap a apreciere:

— Să-ţi tot clăteşti ochii cu ea.

Coboară vocea şi-mi dă un ghiont:

— E adevărat ce se spune despre roşcate?

A, nu, nu pot să cred! Întorc capul brusc spre el:

— Ce pu...?

Oftează pofticios:

— Ce n-aş da pentru o bucăţică...

Încleştez fălcile şi-l privesc drept în ochi:

— Cu tot respectul, e cazul să încetezi să mai scoţi pe gură asemenea mizerii de fiecare dată când sunt cu ea.

Ridică o sprânceană:

— Pardon?

Mă doare-n cot dacă se enervează. Mă doare-n cot dacă nu-mi mai reînnoiește contractul luni, când se vede cu Tyler. M-am săturat de manevrele lui, de complexele lui de tip cu cercel în ureche și Corvette, de atitudinea lui umilitoare.

— E o nesimțire. Încearcă să dai dovadă de puțin respect pentru femei.

Își trage umerii în spate și bombăne:

— Nu voiam s-o insult.

— Bun, spun, deși nu-l cred. Și-acum te rog să mă scuzi.

Mă îndepărtez, mă duc la Harper și-o iau de umeri. Nu că Gino ar avea vreo șansă la ea, nici dacă ar veni apocalipsa cu zombi și el ar fi unul din ultimii bărbați în viață. Dar în seara asta e cu mine și n-o să fie niciodată cu el și lasă-l să se înece cu pastila asta amară în timp ce eu am norocul s-o ating.

— Bună, frumosule, spune încet Harper.

Salutul ei mă ia total prin surprindere, fiindcă nu e genul de fată care să spună *bună, frumosule*. Dar îmi place noul alint, mai ales că-mi umple brusc pieptul cu senzația aia nebunească de fluturare frenetică.

— Arătai supersexy acolo, în fața mulțimii.

— Așa crezi? întreb, însetat de complimentele ei, disperat după altele noi, cât mai multe.

Dă din cap și ochii ei se plimbă peste trupul meu, zăbovind mai mult pe brațe și piept. Își trece mâna peste bicepșii mei și tot timpul petrecut în viața asta trăgând de fiare e răsplătit acum de felul în care mă atinge.

— Nu-mi puteam lua ochii de la tine, de la părul tău, de la barba ta, de la brațele tale. Admiram pe de-a-ntregul pachetul.

Lasă ultimul cuvânt să i se rostogolească alene de pe limbă și jur că parcă aruncă o vrajă asupra sculei mele. A făcut iar scamatoria cu erecția instantanee.

— Îmi poți admira mai târziu cu limba pachetul dintre picioare, Prințesă Ochi Lascivi, șoptesc, aplecându-mă spre ea, topit după insinuările ei indecente.

Face pe surprinsa şi-şi duce mâna la gură:

— Vai de mine! A fost chiar aşa de evident că te-am privit ca pe-un obiect sexual?

— Nu, dar o să fie evident cât de tare-mi place să mă priveşti aşa, când o să mă ridic în câteva minute ca să ne cărăm de-aici.

Flutur o mână în aer:

— Trebuie să facem ceva în legătură cu cortul ăsta din pantalonii mei. Vorbeşte-mi despre creioane în nas.

Îmi pocnesc fruntea.

— La naiba, şi asta mă excită, acum, că te-am văzut făcând trucul ăsta goală.

Încă o plesnitură:

— *Goală.* Am spus goală. Asta nu mă ajută cu nimic să rezolv situaţia gen *aveţi cumva o banană în buzunar* pe care tu ai provocat-o, Harper.

Ridică surescitată un deget:

— Gata, ştiu! *Piure de banane.*

— Au! Eşti călăul erecţiilor. Îţi mulţumesc pentru imaginea oribilă.

— Cu mare plăcere, spune ea.

PR-ista mea ridicol de gravidă vine legănându-se spre noi, ţinându-se cu mâna de şale.

Mă ridic şi-o ajut să se aşeze, deşi mă alungă cu o fluturare de mână.

— N-ar fi cazul să intri, totuşi, în concediu de maternitate? întreb.

— Uuufff, spune aşezându-se pe sofaua de catifea.

— Când trebuie să naşti? întreabă Harper cu ochii plini de îngrijorare.

Serena pufăie şi ridică o mână. Face o grimasă, strânge din dinţi şi pare să numere.

— După cum mă simt, acum un an, spune, trăgând adânc aer în piept cu buzele *întredeschise.*

— Vrei un pahar cu apă? Ai nevoie de ceva? întreabă Harper.

— Doar să se oprească odată contracţiile astea.

Casc ochii. *Contracţii.* Ăsta e unul din cuvintele alea care înseamnă că e pe bune.

— Serena, tu vorbeşti serios?

Începe să râdă:

— Aş vrea eu! Am Braxton-Hicks de cinci zile.

Mă scarpin în cap:

— Poţi să traduci, te rog?

Îşi dă cârlionţii negri de pe faţă şi se uită chiorâş la mine:

— Tu nu ştii ce sunt alea?

— Serena, sunt un tip de douăzeci şi nouă de ani, liber şi necombinat. Habar n-am. Luminează-mă.

Contracţii false, îmi şopteşte Harper doar din buze.

— Sunt lucrarea diavolului, spune Serena, cu un şuierat de durere. Sunt, practic, contracţii la mişto. Te fac să crezi că, în sfârşit, o să exorcizezi demonul din burtă, dar sunt doar o veşnică alarmă falsă.

Probabil că începe alta, fiindcă se crispează şi se prinde de marginea mesei.

— Serena, spune blând Harper. Cred că ar trebui să pleci.

— Neee, n-am nimic.

— Eşti dependentă de muncă, spun cu blândeţe. Nu e bine pentru copil. Hai să te ducem acasă.

— Între noi, dependenţii de muncă, fie vorba, crede-mă că n-o să păţesc nimic. Îmi face bine să fiu aici. Îmi ocupă mintea cu altceva decât numărarea secundelor.

Expiră cu putere.

— Dar ştii ceva? Cred că trebuie să fac iar pipi.

Serena se ridică de pe sofa, ţinându-se de masă.

— Şi eu.

Harper se ridică şi-o acompaniază pe PR-ista pe cale să explodeze până la toaletă. Mă uit la ceas. Se pare că mi-am ispăşit sentinţa la serata lui Gino. Îi trimit lui Harper un mesaj c-o aştept afară şi evadez în aerul rece al toamnei, pe Amsterdam Avenue.

Îmi verific telefonul. Niciun răspuns. Mă uit prin mesaje şi-i trimit lui Tyler o misivă rapidă ca să-i spun de momentul neplăcut din seara asta cu Gino. Arunc o privire spre uşă. Nici urmă de Harper.

Deschid Facebook-ul şi trec absent în revistă noutăţile. Treizeci de secunde mai târziu, îmi răsună în urechi vocea lui Harper:

— Sunt teribil de rapizi. Uite! E deja aici!

Harper o ţine strâns cu braţul pe Serena şi-mi face semne frenetice să le urmez. O conduce pe Serena către un SUV negru care aşteaptă lângă trotuar.

Alerg câţiva metri ca să le ajung din urmă.

— Ce se-ntâmplă?

— I s-a rupt apa, spune Harper, pe ton egal şi calm. Am comandat un Uber. A venit deja.

— Ce rapid! spun ameţit şi nu ştiu sigur dacă mă refer la serviciul de transport, la priceperea lui Harper la chemat maşini sau la travaliul Serenei.

Deschid portiera. Harper o urmează pe Serena şi se aşază în mijloc, ţinând-o de mână. Urc şi eu. N-am mai avut de-a face cu femei în travaliu şi poate că pentru cei care au trecut prin asta e uşor, dar sunt tare fericit că Harper e aici să gestioneze situaţia asta, fiindcă eu habar n-am ce să fac.

— La spitalul Mount Sinai Roosevelt, spune Harper şoferului, deşi el are deja informaţia din aplicaţie. Şi calc-o!

O strânge de mână pe Serena şi spune:

— De-o viaţă îmi doresc să spun asta.

Serena râde din tot sufletul şi-mi întinde telefonul ei:

— Sună-l pe Jared. Spune-i să vină urgent la spital.

Asta ştiu să fac. Formez numărul soţului ei şi acesta răspunde imediat.

— Bună, scumpo. Totul în regulă? Mai am puţin de lucru la contractul ăsta.

— Salut, Jared. Nick Hammer sunt, spun şi intru direct în detalii. Serena a intrat în travaliu la petrecere. Eu şi prietena mea, Harper, o ducem la spital. Suntem pe drum.

Aud scârţâitul unui scaun pe podea şi fâşâit de hârtii date la o parte:

— Mulţumesc, frate. Ajung şi eu în zece minute.

Închid şi mă întorc spre cele două femei din maşină, mirându-mă cât de calme sunt amândouă când mintea mea e vraişte. Copiii sunt un mister pentru mine. Nici n-aş şti cum să ţin un bebeluş, darămite să joc rolul prietenului săritor când începe travaliul. Dar Harper ocupă poziţia respectivă imediat, fără să clipească, ţinând-o pe Serena de mână şi ajutând-o să respire corect. Câteva străzi mai încolo, când maşina intră pe banda din dreapta, Serena mă priveşte brusc:

— Eu nu botez copilul Uber dacă se naşte în maşină.

Îi arunc un zâmbet larg:.

— Ce-ai zice de Taxi?

Zâmbeşte şi, în scurt timp, ajungem în faţa uşilor de la intrarea spitalului de pe Tenth Avenue. O ajut să coboare şi o duc la Urgenţe. Soţul ei dă năvală s-o întâmpine. A ajuns rapid. Jared e înalt şi solid, cu păr des şi negru şi ochelari. L-am întâlnit de câteva ori, fiindcă lucrează şi el în domeniu.

— Mulţumesc din suflet, spune cu ochi mari şi nerăbdători, în care se citeşte, pe bună dreptate, şi o urmă de nervozitate.

— Ei trebuie să-i mulţumeşti, spun arătând spre femeia de lângă mine. Harper a adus-o până aici.

Harper alungă cu un gest complimentul:

— Succes cu bebeluşul! Mă bucur mult pentru voi doi!

Plecăm şi, sincer, sunt cam bulversat de răsturnarea de planuri din seara asta. Îmi scarpin barba, încercând să găsesc o replică seacă şi la obiect, dar nu-mi găsesc cuvintele.

Nu e şi cazul lui Harper.

— Nu ţi se pare uimitor că în scurt timp, poate câteva ore, poate ceva mai mult, vieţile lor se vor schimba din temelii şi or să ţină în braţe un bebeluş? spune cu o privire visătoare.

Aoleu! O fi una din fetele alea?

— Ador copiii, adaugă dulce şi da, iată răspunsul.

— Abia aştepţi să faci copii?

Rostesc precaut întrebarea.

Dă ochii peste cap:

— Îhî. Abia aștept să fiu mamă singură la douăzeci și șase de ani în New York City.

— Nu, pe bune. Vrei copii?

— Ăăăă, nu în seara asta, Nick.

— Dar într-o bună zi?

Ridică brațul ca să arate către un punct îndepărtat din față:

— Într-o bună zi. În viitor. Când va fi momentul potrivit. Da. Vreau. Îmi plac copiii. Dar tu?

Ridic din umeri:

— Habar n-am. Efectiv nu m-am gândit la asta niciodată.

Se oprește în loc, își plantează mâinile în șolduri și mă străpunge cu o privire tăioasă.

— Mănânci rahat.

— Poftim?

— Nu cred că *efectiv* nu te-ai gândit niciodată la asta. *Niciodată* e un cuvânt mare. La fel și *efectiv*. Vrei să spui că ideea copiilor nu ți-a trecut absolut nicio clipă prin cap? întreabă, ciocănindu-mi țeasta.

— Nu, nu mi-a trecut. Am fost foarte concentrat la munca mea, la slujbă și la serial. Asta a fost viața mea de când am absolvit facultatea și-mi place cum e. Nu umblu prin casă gândindu-mă la copii.

Aprobă din cap și trage adânc aer în piept:

— Corect. Sigur că da.

— O spui de parcă ar fi ceva rău în asta.

Scutură capul și-mi aruncă un zâmbet:

— Nu, nu e rău. Munca ta e pasiunea ta. Înțeleg. Are sens. Și pentru mine e la fel. Dar munca mea are de-a face cu copiii, așa că probabil că e normal să mă fi gândit mai mult la asta. Dar asta nu înseamnă că vreau să rămân borțoasă în viitorul apropiat.

Ridică un deget ca să-și sublinieze cuvintele:

— Însă, în mod sigur și categoric vreau să smotocesc bebelușul ăla când îl aduce Serena acasă.

Să smotocești bebeluși. Ce noțiune complet străină mie! Dar toată ora care-a trecut s-a petrecut pe o altă planetă — Bebelușia — și nu e una pe care mor de nerăbdare s-o mai vizitez prea curând. Chiar și-așa, sunt în continuare total căzut în admirație față de cât de rapid s-a adaptat la situație.

— De unde ai știut ce să faci? Cu ea?

Începe să râdă:

— Nu-i așa de complicat.

— O, ba e, spun dând viguros din cap în timp ce ne îndreptăm agale spre periferie. Nici n-am știut ce-s alea Braxton Hicks. Nu-mi imaginez cum a fost când i s-a rupt apa la toaletă. Te rog eu, nu-mi spune cum a fost.

Ridic o mână de parcă vreau să opresc traficul:

— Mă bucur doar că erai acolo.

— Și eu. Pentru ea. Și ca să-ți răspund la întrebare, prietena mea, Abby, a făcut un curs de prim ajutor și resuscitare acum câțiva ani, când a început să lucreze ca bonă și m-a rugat să merg cu ea. M-am gândit că n-are cum să-mi strice, având în vedere că-n meseria mea oricând se poate-ntâmpla să se rănească cineva sau să i se facă rău. Și ăsta a fost unul din subiectele abordate: ce să faci dacă cineva intră în travaliu.

— Și ai găsit pe loc și mașină, adaug.

Ridică dintr-un umăr, zâmbind:

— Cât despre talentul meu uimitor la chemat mașini, ce pot să spun? Am mânuțe vrăjite, spune fluturând din degete. Sunt iuți ca fulgerul.

Îi sărut palma. Apoi fiecare încheietură a fiecărui deget:

— Îmi sunt foarte dragi aceste mânuțe, spun și pentru prima dată, nu mă mai joc cu înțelesuri duble.

Mai ales când îmi împletesc degetele cu ale ei:

— Îmi place să te țin de mână.

— Și mie, mult de tot.

Apoi ochii i se luminează cu o scânteie care spune *Mi-a venit o idee.*

— Auzi? Vrei să-i cumpărăm un cadou lui Uber?

Mă încrunt nedumerit.

Mă înghiontește în coaste:

— Bebelușul, tolomacule. Putem să ne oprim la o librărie An Open Book. E în drum spre casa ta.

— Hai!

Puțin mai târziu, intrăm pe ușa librăriei și încremenesc.

Vai, băga-mi-aș.

Clipesc.

Clipesc încă o dată.

Păr lung și negru. Ochi cenușiu-argintii care-ți bântuie visele. Pometi proeminenți. Zece, poate cincisprezece ani mai mult ca mine. E la fel de superbă ca în ziua când am cunoscut-o. Nu am vedenii. Acolo, în secțiunea romanelor de dragoste, trecându-și unghiile purpurii peste cotoarele cărților, e J. Cameron.

Capitolul 30

Îmi surprinde privirea pe deasupra rafturilor. Pe chip i se întinde un zâmbet larg, surprins și încântat, iar J. Cameron răsare din spatele vitrinei, îmbrăcată în jeanși strâmți, pantofi negri cu toc și o bluză roșie mulată.

— Nick, spune cu vocea ei voalată, perfect potrivită profesiei sale.

Mă sărută pe obraz. Mă-ncordez, sperând că stilul ei familiar, tactil, n-o s-o calce pe nervi pe Harper.

— Bună, Jillian. Ce mai faci? o întreb.

Cuvintele-mi ies din gură uscate și zgârietoare când îi spun pe nume, cel cu care-am strigat-o întotdeauna. Îi arunc o privire lui Harper. Chipul ei e inexpresiv, nu dezvăluie nimic.

— Excepțional. M-am întors din Italia. Tocmai am lansat noua carte și am mâine aici sesiune de autografe. Îmi place să studiez terenul înainte.

Se întoarce spre Harper și-i întinde mâna:

— Eu sunt Jillian, sau J. Cameron. Mă bucur să te cunosc. Sunt invidioasă pe tine pentru părul ăsta, spune, arătând spre pletele roșii ale lui Harper.

— Eu sunt Harper. Sunt invidioasă pe personajele tale fictive. Au parte de cele mai tari nopți din lume, spune făcând cu ochiul și eu sunt cât pe ce să mă sufoc.

Fir-ar a dracului. Tensiunea din interiorul meu atinge cote maxime, pentru că *nu vreau* ca această conversație să meargă într-o direcție care le-ar permite să pălăvrăgească nonșalant despre aventurile din dormitor ale personajelor ei imaginare.

— Chiar că se distrează de minune, așa-i? zâmbește iar Jillian. Ce vă aduce în seara asta la An Open Book?

— Harper a ajutat la nașterea unui copil, mă reped eu și-o apuc de mână de parcă aș fi mândru de ea.

Apoi îmi dau seama că vorbesc ca Harper pe lângă Simon. Mi se iuțește pulsul, fiindcă e mult prea ciudat să fiu pe aceeași rază de doi metri distanță de fosta și de actuala iubită. Harper știe toate lucrurile pe care le-am făcut cu Jillian din cauza cărții ei și nu-mi doresc decât s-o liniștesc și s-o asigur că n-a însemnat nimic și că nimeni nu se compară nici pe departe cu ea.

— Ce palpitant!

Harper diminuează iar importanța rolului jucat de ea:

— N-am făcut decât să comand un Uber când i s-a rupt apa la toaletă.

Clatin din cap și-o strâng de mână:

— Nu, a fost incredibilă. S-a asigurat că Serena, colega mea, a rămas calmă pe drum spre spital și că totul avea să fie bine, spun, uitându-mă la Harper.

Încerc să-i prind privirea, să-i citesc gândurile, să-mi dau seama ce simte în clipa asta, dacă e geloasă, iritată sau jenată. Vreau să-i spun că nu mă gândesc la alte femei, că nu fantazez cu gândul la ele și că ea e singura pe care-am dorit-o în ultimele luni.

Harper arată spre partea din spate a magazinului:

— Trebuie să dau o fugă până la toaletă. N-am mai apucat s-o folosesc la petrecere.

Fuge.

Şi acum am rămas doar eu cu Jillian în secţiunea de noutăţi. O felie din trecutul meu se intersectează cu prezentul.

— Arăţi extraordinar, spune şi mă mângâie scurt pe umăr.

Atingerea ei nu are niciun efect asupra mea. E doar prietenoasă.

— Şi tu, spun politicos.

Ridică o sprânceană şi apoi îmi dă deoparte o şuviţă de pe frunte.

— Cineva e îndrăgostit.

— Eşti îndrăgostită? Ce frumos! spun zâmbind, fiindcă sunt fericit pentru ea.

Scutură surâzând din cap şi mă corectează:

— Nu. Tu eşti.

Mă încrunt. Fac gesturi exagerate de negare.

— Ce idee ridicolă!

— Nu, nu e. Îmi dau seama de chestiile astea.

— Fiindcă eşti scriitoare?

— Nu te-ai uitat niciodată la mine aşa cum te uiţi la ea.

Abia sunt în stare să rumeg ce spune. Nu înţeleg nimic. E prea bizar s-o aud pe fosta mea iubită că mă psihanalizează, aşa că întorc conversaţia spre ea:

— Nu voiai asta. Nu aveam genul ăla de relaţie.

— Ştiu, dar poate ea vrea.

Jillian arată cu capul spre toaletă.

Mă încrunt buimac, încercând să pricep ce vrea să spună.

— De ce spui asta?

— Fiindcă asta *văd*. La amândoi.

Dau ochii peste cap ca să-i arăt cât de aiuristică mi se pare sugestia ei:

— Cum zici tu.

Dar adevărul e că nu mi se pare aiuristică deloc. Vorbele ei sună înţelept şi par să aibă greutatea dată de un fin observator al naturii umane, mai ales când adaugă:

— Gândeşte-te la asta, scumpule. E ceva între voi.

Mă agăţ de comentariile ei, întrebându-mă dacă nu cumva ştie ea ce spune. Dacă nu cumva a descifrat misterul lui Harper într-un

fel în care eu nu am.reușit. Nu se poate să fie adevărat, totuși, nu? E imposibil ca observația ei să fie corectă. Ar trebui să pun capăt conversației ăsteia. S-o fac să dispară, *puf!* ca un iepure într-un joben. Dar negarea afișată acum câteva secunde se risipește și acum ideea se plantează și-și înfige rădăcinile într-o parte a inimii mele rareori folosită.

— Chiar crezi asta?

Aud cum vocea mi se ridică la finalul întrebării.

Jillian deschide gura să-mi răspundă, apoi o închide după vreo două secunde când Harper revine lângă mine.

— Trebuie să plec. Trebuie să-mi fac orele de somn ca să arăt bine mâine la sesiunea de autografe. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, îi spune Jillian lui Harper.

Apoi își îndreaptă atenția spre mine.

— Și ca să-ți răspund la întrebare, da, chiar *cred* asta.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Chiar cred că mâine o să vină multă lume și de-abia aștept.

Se răsucește scurt pe călcâie după ce mi-a răspuns la întrebarea despre Harper, asigurându-se în același timp că Harper nu știe că am vorbit despre ea.

După plecarea lui Jillian, Harper își drege glasul:

— Deci mă gândeam să-i luăm lui Uber *Te iubesc până la lună și-napoi*. E o carte minunată.

— Putem să adăugăm și un exemplar din *Harry Potter*? Pentru când se face Uber mai mare?

— Perfect.

Cel mai ciudat e că nu mi se pare deloc ciudat să cumpăr cu ea un cadou pentru un nou-născut. Într-un fel aparte, mi se pare chiar firesc.

* * *

— E frumos că ai rămas prieten cu cineva cu care ai avut o relație, spune Harper aproape visător când ajungem la mine acasă și închidem ușa în urma noastră.

Ridic din umeri:

— Îhî. Așa e. Însă n-aș spune că suntem prieteni.

— Dar v-ați vorbit așa frumos la librărie, subliniază ea.

— A fost o întâlnire amicală. N-am avut niciodată sentimente profunde unul pentru altul.

Mă sprijin de blatul de la bucătărie și-mi arunc haina pe un taburet, apoi las din mână plasa cu cadoul pentru copilul Serenei. Harper își scoate haina.

— Te-a deranjat că ne-am întâlnit cu ea? întreb luând-o de mână.

Mă lasă.

— Nu mi-am dat seama la librărie și speram că nu te-ai supărat.

Saltă un umăr:

— Nu m-am supărat. Dar, să fiu sinceră, a fost cam aiurea.

Coboară puțin vocea:

— În principal pentru că simt că nu mă pot compara cu ea.

Clatin din cap și-o trag mai aproape, iar inima mi se repede din piept către ea.

— Încetează. Nu există comparație.

— Dar tu ai *ales* să fii cu ea. Cu mine faci chestia asta fiindcă te-am rugat eu.

Îmi cad umerii:

— Nu pot să cred că gândești așa. N-o fac din obligație. Nu țin minte de când nu m-am mai distrat așa de bine.

M-am distrat.

Bun, poate că n-au fost cele mai romantice cuvinte pe care le puteam alege, dar nu prea știu despre ce e vorba în această conversație și nici cum s-o asigur definitiv că e extraordinară.

— Și eu m-am distrat grozav, spune încetișor.

Înclin capul în încercarea de a o studia, de a înțelege ce se-ntâmplă în mintea ei, ba, mai mult: ce se-ntâmplă în inima ei și dacă seamănă, cât de cât, cu ce se-ntâmplă într-a mea. Nu-mi dau seama și sunt disperat să aflu. Fiindcă dacă există cea mai mică șansă ca ea să aibă aceleași sentimente, ar trebui să spun ceva. Ar trebui să-i spun că nu vreau să se termine această perioadă petrecută cu ea.

— Ce se întâmplă, Harper? Pari căzută pe gânduri, spun și-i dau deoparte o șuviță de păr căzută pe obraz.

Își mușcă buza, își fereşte privirea, apoi se-ntoarce spre mine și cuvintele i se rostogolesc de pe buze unele peste altele, precum niște clovni care se revarsă dintr-o mașină:

— Mătotîntrebcrezicăosăfimșinoiașa?

— Poftim? întreb și inima mi-o ia razna.

Niciodată nu mi-a vorbit așa de repede. N-a folosit niciodată limbajul ei stângaci cu mine, iar asta îmi declanșează un val de speranță nebună. Poate că Jillian are dreptate.

Dumnezeule mare, sper că Jillian are dreptate.

Harper se oprește, inspiră adânc:

— Noi o să rămânem prieteni?

Valul de speranță e ucis cu cruzime, în chinuri. Plămânii mi se golesc de aer și sunt dezumflat și la propriu și la figurat, deși știam ce avea să urmeze. Am știut din start. Faptele ei mi-au spus întotdeauna că nu eu sunt tipul cu care-ar vrea o relație.

Dar nu pot să-i arăt cât de tare mă doare asta.

— Sigur, spun zâmbind larg, ca să maschez dezamăgirea care prinde rădăcini în pieptul meu.

Fiindcă, oricât de greu o să-mi fie să renunț la intimitatea cu ea, ar fi cu mult mai rău dacă i-aș pierde prietenia. Poate că *m-am distrat* n-a fost până la urmă o descriere așa de proastă — eu și Harper chiar ne distrăm extraordinar împreună și nu-mi pot imagina cum ar fi să n-o mai am în viața mea. Aceste câteva săptămâni au fost perioada cea mai distractivă, palpitantă și minunată pe care-am trăit-o în viața mea alături de-o femeie. Dacă ar dispărea complet din peisaj în urma vreunei despărțiri sau a vreunei neînțelegeri romantice aiurea, aceea ar fi o soartă mult mai rea.

— Nu asta vrei?

Aprobă din cap:

— Ba da, vreau să rămânem prieteni. Tu și Jillian vă înțelegeți și vreau să fim și noi așa. Vreau să vin la sesiunile tale de autografe și să te salvez de la coadă de femei cu gloanțe magice în buzunare și soți

motocicliști periculoși. Vreau să-ți cumpăr detergent ca să speli ciocolata pe care-o vărs pe tine. Și, dacă ai nevoie să cedez câteva aruncări la un turneu de popice, vreau să fiu eu aia care scapă bila în șanț, rostește ea repede, gonind prin fiecare propoziție, cu respirația tăiată. Vreau să te văd la cină cu Spencer și Charlotte sau doar plimbând câini prin parc cu fratele tău. Sau, dacă-ți cumperi vreodată un duș nou, vreau să te ajut să-l alegi.

Dumnezeule, vorbele ei mă ucid și mă ridică la ceruri. Mă fac să mă simt așa de bine și așa de groaznic în același timp. Fiindcă e clar ce spune: *Când se va termina*. Fiindcă o să se termine. Trebuie. Are un început și o să aibă un sfârșit, ca toate celelalte care au venit și-au plecat. Deși o să-mi fie așa de dor de femeia asta, cum nu mi-a mai fost de nimeni altcineva.

Și mi-aș dori să-i pot spune că vreau să fiu mult mai mult decât partenerul ei de agățamente și amicul ei. Dar dacă-i spun asta, nu risc s-o pierd și ca prietenă?

De data asta, nu există nicio definiție misterioasă pe care s-o descifrez. În pat știu să-i citesc semnele, dar n-am nici cea mai vagă idee ce s-ar întâmpla dacă i-aș spune că nu vreau să fiu profesorul ei, vreau să fiu iubitul ei.

Aleg calea cea mai directă:

— Harper, să faci bine să fii mereu în viața mea. Pur și simplu, e mai luminoasă și mai veselă cu tine alături. Și dacă ai nevoie de mine ca să...

Las propoziția neterminată fiindcă, până la urmă, ce-am făcut pentru ea? I-am oferit sfaturi cum să se comporte cu bărbații? Am făcut mișto de un tip care-a folosit emoticoane? Sau doar i-am făcut cunoștință cu orgasmele multiple? Asta e amprenta pe care-am lăsat-o în viața ei?

— Dacă ai nevoie de ceva, orice, al tău sunt.

Surâde slab, genul de surâs care nu ajunge la ochi.

— Mă duci mâine la gară? După petrecerea lui Hayden.

Mă forțez să înăbuș gândul la tatăl lui Hayden, Simon.

— Trebuie să mă duc după-amiază în Connecticut. Mai știi?

Aprob din cap. Mi-a spus că are acolo niște petreceri weekendul ăsta pentru câteva dintre mamele de Manhattan pentru care a lucrat și care acum se mutaseră în suburbii, așa că m-a rugat să-l hrănesc eu pe Fido duminică. Nici nu știu de ce vrea să mă duc cu ea la gară. Dar mă duc.

— Sigur.

Am un gol în piept. Condusul la gară pare așa de insignifiant față de toate lucrurile pe care descopăr că vreau să le fac cu ea. Dar nu pot să mă bazez pe părerea unei scriitoare de romane de dragoste. Jillian vrea să creadă în iubirea adevărată. Ea trăiește din faptul că oamenii pun botul la povești în care sora cea mică se îndrăgostește de cel mai bun prieten al fratelui ei și lecțiile de sex se transformă în *Și-au trăit fericiți până la adânci bătrâneți*. Dar asta e viața reală. Viața reală e plină de șefi de rahat și sentimente neîmpărtășite și tipi așa de norocoși că au tot ce și-au dorit vreodată când e vorba de muncă și viață și artă... dar care ar fi niște fraieri să creadă că pot avea tot ce și-au dorit și în dragoste.

Nu am resentimente. Nu sunt furios. Sunt doar realist. Harper Holiday a fost întotdeauna un moment bine definit în timp, iar eu n-am fost niciodată un fraier îndrăgostit lulea. Sunt monogam în serie, iar această serie de nopți cu ea se apropie de inevitabilul final.

O prind de bluză, o smucesc spre mine și-i lipesc trupul de-al meu.

— Harper, oftez. Nu se poate să nu știi cât de mult mi-a plăcut totul cu tine.

— Și mie, Nick. Și mie.

Se joacă în părul meu, apoi spune:

— Vrei să mă legi de frigider?

Reușesc să scot un mic hohot de râs:

— Nu. Vreau altceva.

— Ce vrei? întreabă cu o privire înduioșător de vulnerabilă.

— Vreau să te am. De oricât de multe ori cu putință.

Își lipește fruntea de a mea și-mi atinge ușor gura cu a ei, șoptind:

— Ia-mă.

Și așa începe încă o noapte de extaz cu ea, cu toate că nu pot să nu aud ticăitul ceasului care marchează scurgerea timpului nostru petrecut împreună.

Capitolul 31

Tropăi în sus şi-n jos pe 62nd Street. Îmi trec mâna prin păr. Mă uit iar la telefon.

Nu sunt gelos că e cu Simon. Nu sunt nervos.

Îmi verific iar mesajele.

Prinţesa: Întârzii. I-am ajutat să strângă şi apoi a trebuit să beau o cafea după petrecere.

Îmi descleştez forţat maxilarul. Mă eliberez de gelozia care face ravagii în sufletul meu. Harper mi-e prietenă şi n-am de gând s-o pierd ca prietenă.

Mă gândesc la tata şi la mantrele lui de la yoga, la comportamentul lui calm. Tipul e netulburat şi nimic nu-l zdruncină. Îhî. Fix ca mine. Am o viaţă bună, sunt o puşlama norocoasă şi sunt liniştit ca suprafaţa Lunii că Harper bea o cafea cu Simon înainte s-o duc la gară, Dumnezeu ştie de ce.

Şi oricum, am şi eu cafeaua mea, na!

Când Harper apare de după colţ cu un pahar de carton în mână, cu tăticul care seamănă cu Hemsworth lângă ea, care ţine în mâna lui mâna mică a fetiţei lui, trag adânc aer în piept, ca să mă alimentez bine cu oxigen.

Fiindcă ştiţi ceva? E mai bun pentru ea decât mine. Ea iubeşte copiii. Vrea copii. Ştie să se poarte cu ei. Eu nici n-am ştiut ce e o contracţie Braxton-Hicks.

Dacă vreau să-i rămân prieten, va trebui să renunţ la gelozia asta.

Vin spre mine cu paşi mari, iar eu îmi lipesc pe mutră cel mai mare, mai strălucitor, mai fericit, mai fals, mai n-am-nimic-să-mor-eu rânjet din lume.

— Salut, Harper! Ce faci?

Mă întorc spre Thor şi-l salut:

— Ce faci, amice? A fost frumos la petrecere?

Hayden i-o ia înainte:

— A fost cea mai mişto petrecere din lume. Incredibila Anna a făcut cele mai tari scamatorii.

— A fost uluitoare, adaugă şi Simon.

Nu, nici gând să vreau să-i înlocuiesc gelul de duş cu supă de pui. Nu, nu. Nu vreau sub nicio formă să-i pun brânză topită în deodorant. Fiindcă, *zău aşa,* n-am mai făcut căcaturi de-astea de când aveam şaisprezece ani şi-i făceam farse lui Wyatt.

Sunt bărbat în toată firea şi n-am nevoie să-mi arăt dominaţia bătând cu pumnii în piept sau coborându-mă la nivelul ăla. Şi-apoi, pot să fiu prieten cu Harper chiar dacă iese cu tipul ăsta şi-şi pune pentru el chiloţii cu fluturaşi.

Fuioare de fum îmi ţâşnesc pe urechi când imaginea aia începe să mă tortureze diabolic. Zdrobesc în pumn paharul de cafea şi împroşc tot trotuarul cu ce mai era în el.

Naşpa.

Hemsworth: unu. Nick: zero.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Harper.

Arunc paharul de carton la gunoi şi încerc să-mi şterg cafeaua de pe mâini.

Râd nonşalant:

— N-ar fi trebuit să mai adaug greutăţi săptămâna asta la sală. Nu mi-am dat seama cât de puternice mi s-au făcut antebraţele.

— Şi tati al meu e puternic, spune Hayden.

Apucă braţul lui Simon şi-l ridică. Mda, şi el e candidat la Mister Univers, secţiunea Braţe. *La dracu'*.

— Tati e superstar!

— Aşa-mi spune ea, spune Simon, tot numai modestie şi adoraţie faţă de copil.

Şi zău că nu e drept că tipul ăsta arată ca un star de cinema şi e şi modest pe deasupra. E ca şi cum ai afla că sportivul tău preferat îşi dă toţi banii pentru ajutorarea animalelor.

— E adorabil, spun şi sunt sigur că nimeni nu-mi sesizează veninul din voce.

Doar îl maschez aşa de bine. Şi-apoi, Harper oricum n-o să observe. Probabil că e roşie toată şi cu limba împleticită, fiindcă e lângă bărbatul pe care-l doreşte.

— Simon, spune ea, întorcându-se spre el. Mulţumesc pentru cafea. Şi Abby sigur o să fie încântată să primească un telefon de la tine. Termină săptămâna viitoare la familia actuală şi e una dintre cele mai bune bone, aşa c-o să fie căutată. Trebuie să te grăbeşti dacă vrei să pui mâna pe ea.

Harper râde pocnind din degete.

Simon râde şi el.

— O sun în clipa asta.

La ce naiba am fost martor? Harper nu s-a bâlbit. N-a vorbit păsăreşte. Nu s-a pierdut cu totul.

— Mă rog, de fapt, nu chiar în clipa asta, glumeşte ea.

— M-ai prins.

— Gata, trebuie să fug.

Se apleacă spre Hayden şi se face să-i scoate din ureche o punguţă cu Skittles.

— Un cadou special de la Incredibila Anna pentru sărbătorită.

Hayden face ochii mari şi strânge bomboanele în mână.

— Ce-mi plac bomboanele Skittles! Sunt preferatele mele.

— Ştiu, spune ea, apoi îi face cu mâna de rămas-bun.

Îşi mută privirea către obiectul dorinţei ei:

— Îţi ţin pumnii ca să rezolvi.

El ridică mâinile şi strânge pumnii.

— La revedere, Harper.

Îmi întinde mâna:

— Mi-a părut bine să te revăd, Nick. Felicitări pentru succesul fenomenal al serialului tău. Mi-a spus Harper. E mândră de tine.

— Merci, răspund.

Simon se îndepărtează cu fiică-sa şi las capul într-o parte, încercând să descifrez această stranie creatură cu păr roşu din faţa mea, îmbrăcată în hainele lui Harper. Are pe umăr geanta ei imensă, aşa că sunt aproape sigur că nu e o impostoare, dar habar n-am cum i-a ieşit scamatoria aia de-a putut să se poarte normal. Doar dacă... nu-l mai place. Ceea ce ar fi cea mai bună veste din lume... numai că vrea ca noi doi să fim doar prieteni.

Dar, ia stai aşa.

Să ne gândim puţin la asta.

Să punem faptele cap la cap.

Aseară, la mine acasă, când era aplecată peste canapea, era mai mult decât prietenoasă. Când m-a călărit până la al treilea orgasm din cele patru pe care i le-am provocat, era mai mult decât amabilă. Când a ţipat *Ah, Nick, nimeni nu mă face să mă simt cum mă faci tu*, părea să exprime ceva un pic mai cald decât simpla amiciţie.

Şi mi s-au părut a fi ceva mai mult decât nişte simple lecţii de seducţie. Mi-au părut mult mai mult decât nişte partide senzaţionale de sex. Am avut senzaţia că ne îndrăgostim unul de altul.

Poate c-ar trebui să mai fac o încercare.

— Chemăm un taxi? întreb ridicând o mână în aer. Uneori le găseşti mai repede aici decât maşinile de Uber.

— Bună idee. Mai ales că totul s-a prelungit după petrecere.

În minte îmi răsare o imagine cu ea la petrecerea copiilor.

— Unde ţi-e pelerina?

Bate cu mâna geanta:

— Aici.

— Porţi pelerină în timpul numerelor de magie, nu?

Dă din cap surâzând:

— Da.

Mă loveşte un trăsnet de dorinţă. Nu mă pot abţine. Scap pe gură:

— Pun pariu că arăţi demenţial de sexy doar în pelerină şi nimic altceva.

— În general, nu prea port pelerina fără nimic altceva, spune.

Ridic din sprânceană:

— Dar pentru mine?

— Pentru tine aş face-o, spune.

Opreşte un taxi. Deschid portiera şi intru după ea. Zgomotul portierei trântite îmi răsună în urechi şi atunci mă loveşte o revelaţie: partida nu s-a încheiat până nu fluieră arbitrul.

— Putem să vorbim despre elefantul din taxi?

I se luminează ochii:

— Sigur.

Arăt cu degetul mare în spate, în direcţia lui Simon.

— Limba engleză. Ai căpătat abilitatea de a o vorbi cursiv în preajma lui Simon.

Aprobă fericită din cap:

— Se pare că m-am vindecat. Lecţiile tale mi-au eradicat mica maladie.

— Aha, spun şi inima mi se strânge când o dau în bară din prima încercare.

Presupun că asta înseamnă că acum se poate purta normal în prezenţa tipilor pe care-i place.

— Am scăpat de Prinţesa Stângăciilor. Dar o să-mi fie dor de ea, spun, încercând să păstrez tonul glumeţ al conversaţiei.

— Da, şi mie, spune, oftând visătoare.

Apoi îmi aruncă un mare zâmbet ghiduş:

— Dar ăsta nu e singurul motiv pentru care sunt vindecată, spune şi mă ia de braţ.

Sunt atât de emoţionat din cauza acelei atingeri încât mii de scântei încep să-mi gonească prin trup. Tare mi-aş dori să se oprească.

— Care-i celălalt motiv?

Ridică fericită din umeri şi-mi strânge bicepsul:

— Nu-l mai plac. De fapt, când m-a invitat weekendul trecut la cafea prin SMS, l-am refuzat.

Şi revenim în forţă! Coruri de îngeri cântă imnuri de slavă. Cerurile se deschid. Din cer plouă cu bomboane.

— Serios? întreb şi colţurile gurii mi se întind către urechi.

— Serios, spune pe un ton plin numai de senzualitate, nerușinare şi ispită. Motivul pentru care am întârziat, după cum probabil că ai constatat, a fost că am rămas să-i ajut să strângă ca să vorbim despre prietena mea, Abby, fiindcă are nevoie de o bonă nouă pentru Hayden. Fosta lui soţie e absentă aproape de tot şi el se ocupă aproape singur de copil. Mi-a oferit o cafea ca să-mi mulţumească.

— Da, am constatat. Şi mai cred că e supersexy că tocmai ai folosit un cuvânt de rebus într-o conversaţie normală.

— Fiindcă ştiam c-o să-ţi placă, spune, trecându-şi degetele în sus pe ceafă şi vârându-mi-le în păr.

Ştiţi scânteile alea despre care vorbeam? Nu doar că gonesc prin mine. Îmi zboară pe toată surpafaţa pielii. Îmi străbat toată fiinţa. Lângă fata asta, sunt permanent vii în mine. Sunt aşa de topit după ea că e de-a dreptul penibil.

Cum a putut să-mi treacă vreodată prin cap c-aş putea pur şi simplu s-o las să plece? Nu pot, indiferent cine-i fratele ei. Va trebui să rezolv acel mic impediment cu altă ocazie şi gata.

— Îmi place. Și-mi mai place mult și că nu mai ești atrasă de el, spun, lăsându-mi capul în palma ei și întorcându-mă s-o privesc în ochi.

— De ce-ți pare bine?

Se apropie mai tare de mine când taxiul ia o curbă și se apropie de gară.

— Fiindcă sunt o pușlama lacomă și te vreau numai pentru mine, spun.

Nu e o mărturisire deplină a tuturor sentimentelor mele, dar e un început și așa va trebui s-o iau cu fata asta: pas cu pas.

— Mă ai. Nu știai? N-aș putea să fac ce-am făcut cu tine în pat și n-aș putea să simt ce simt pentru nimeni altcineva. Nick, jur că am încetat să mai fiu atrasă de el dinainte cu mult de seara în care m-ai sărutat. Cu mult înainte să-ți trimit creioanele. Înainte de detergentul de rufe. Iar pentru Jason n-am simțit niciodată nimic.

Inima bubuie să-mi spargă pieptul ca să zboare către ea.

— Mi-a plăcut de-am murit când mi-ai dat detergentul, îi spun cu ochii pironiți într-ai ei.

— Credeam că nu sunt genul tău. Că preferi femeile mai mature, șoptește ea.

Scutur din cap și simt un val fierbinte care-mi străbate pielea:

— Genul meu ești tu, spun.

Irișii ei albaștri strălucesc de încântare și poate chiar cu un fel de fericire sălbatică.

— Tu ești predilecția mea, spune, flirtând un pic.

Și zău dacă acum nu sunt și mai entuziasmat și simt că aș putea merge pe apă.

Taxiul se oprește la gară cu scrâșnet de frâne și arunc niște bancnote prin geamul despărțitor. Coborâm.

— Trebuie să prind trenul, altfel o să întârzii, spune cu regret.

— Vino la mine când te întorci.

— Mă întorc foarte târziu, mâine noapte.

— Nu-mi pasă cât e de târziu. Vreau să te văd.

— Și eu pe tine.

Îmi las capul într-o parte:

— De ce ai vrut să te conduc la gară?

Buzele-i surâd jucăuș:

— Fiindcă atunci când te văd, *futu-i.*

Izbucnesc în râs:

— Harper Holiday, *futu-i* când te văd și eu pe tine.

Îi cuprind obrajii cu palmele și-o sărut. Sărutul ăsta e altfel. E la fel de senzual ca toate celelalte de până acum, dar are și o calitate intangibilă, nouă, ceva ce mi se-nfige adânc în suflet și-mi sfredelește oasele. Un fel de senzație a inevitabilității și, spre deosebire de aseară, n-am sentimentul de sfârșit de drum. Pare mai degrabă o promisiune de mai mult.

Se desprinde din sărut și dă să plece, apoi se mai întoarce o dată și mă prinde de talie, ridicând bărbia ca să-mi întâlnească privirea:

— Mai e un lucru pe care-l vreau în pat și nu l-am făcut încă.

— Orice.

— Iau contraceptive, spune și mă lasă fără aer.

Cât pe ce să mă clatin în traficul de pe strada aglomerată din fața gării.

— Sunt sănătos. Mi-am făcut analizele, adaug cu gâtul uscat.

Posibilitatea de a o simți despuiată, în contact direct, e aproape prea mult pentru mine. Nu-mi dau seama cum am să pot funcționa cât de cât normal până mâine seară.

— Putem să ne-o punem fără prezervativ când ne vedem mâine seară?

Aprob din cap:

— N-am făcut-o niciodată fără.

— O să fiu prima? întreabă ea, cu voce subțiată de încântare.

— Da.

Mor să-i zic că e prima în foarte multe sensuri. Prima femeie pentru care am simțit așa ceva. Prima femeie la care am ținut vreodată mai mult decât la munca mea. Prima femeie care m-a inspirat să desenez o caricatură doar ca să mă distrez.

Depune un ultim sărut pe buzele mele, murmurând:

— Abia aştept.

Pleacă, iar eu sunt aproape sigur că următoarele treizeci şi şase de ore or să fie cele mai lungi din viaţa mea.

Fiindcă... *despuiată.*

Capitolul 32

Seara mă duc la film cu Wyatt, la un film cu spioni, care-mi amorţeşte creierul cu două ore de explozii, bătăi cu cuţite şi o urmărire foarte mişto cu motociclete pe un şir interminabil de scări.

După genericul final mergem la bere şi burgeri şi nu mă-ntreabă nici o singură dată de Harper sau Spencer. Îi sunt recunoscător pentru asta, deşi nu ştiu ce să mă fac în privinţa prietenului meu. Nu pot decât să sper că Spencer va-nţelege că tot ceea ce simt pentru sora lui nu e un motiv să-mi vopsească sprâncenele şi nici să mă radă în cap.

Chiar dacă n-am fost sincer cu el.

Deocamdată alung aceste gânduri. Vorbăreţ ca întotdeauna, Wyatt îmi povesteşte despre planurile lui de extindere a afacerii şi despre faptul că trebuie să angajeze o nouă asistentă. E una din acele rare ocazii când nu ne luăm constant unul pe celălalt peste picior.

Mă simt recunoscător şi pentru faptul că am supravieţuit primei zile din numărătoarea inversă către sex despuiat. Când mă întorc în seara aceea acasă, mă duc direct la pupitrul meu şi desenez o marionetă

cu un cronometru. Se holbează cu gura căscată la fata-mecanic sexy, care repară plăcuțe de frână, purtând pe ea doar o pelerină.

Intitulez desenul *Numărătoare inversă către despuiere.*

Știu, știu. Sunt genial, ce să mai. Dar știți cum se zice: e cel mai mare păcat să iroseşti o minte nerușinată. Închid ecranul și, când mă strecor sub cearșafuri în seara aceea, ultimul lucru pe care-l fac înainte să adorm e să-mi verific telefonul. Din nou, karma mă iubește la nebunie, fiindcă am primit de la Harper o fotografie. Un prim plan cu degetele ei strecurate sub elasticul chiloților de dantelă de culoarea merișoarelor.

Jur că femeia asta o să mă bage-n mormânt. E absolut dată naibii de perfectă pentru mine.

Duminică dimineață mă trezesc din cauza telefonului care zbârnâie pe noptieră. Probabil un nou mesaj de la Harper. Rânjesc larg încă înainte să iau telefonul în mână.

Însă pe ecran apare un mesaj de la Serena cu poza unui bebeluș care doarme.

Trei kile jumate de chin și n-aș schimba nimic, pentru nimic în lume. Ți-l prezint pe băiețelul meu!

Pe față mi se lățește un zâmbet și mai larg la aflarea veștii bune și, pentru că știu că lui Harper i-ar plăcea poza asta, i-o trimit.

Înlemnesc.

Tocmai i-am trimis o poză cu un nou-născut. Ca s-o fac fericită. Doamne, ce-a ajuns lumea mea! Cine-i tipul din pielea mea care dă mesaje cu nou-născuți? Unei gagici care aseară mi-a trimis poze porcoase?

Ăsta e momentul când Road Runner din desene animate scapă nicovala și coiotul e pocnit de zece tone de iluminare, îi zăngăne creierii, stelele se învârt în jurul capului lui, dar apoi totul devine limpede ca cristalul. Vreau ca Harper să fie fericită din toate punctele

de vedere: în pat și în afara patului. Nu vreau doar să-i dăruiesc femeii ăsteia zece mii de orgasme. Vreau s-o văd zâmbind de nenumărate ori.

Pentru că... m-am îndrăgostit de ea.

Cu un geamăt mă arunc înapoi în perne.

Femeia asta mi-a dat lumea peste cap. A fost o vreme când nu voiam decât s-o aduc la extaz, să-i ofer plăcere, s-o regulez până mi-o scoteam din minte. Acum vreau să-i ofer bucurie în toate modurile posibile. Eu, Nick Hammer, monogam în serie autodeclarat și Magellan al orgasmului feminin, m-am transformat într-un fraier îndrăgostit lulea.

Mi-aș dori să existe o definiție în rebusul de duminică despre cum să dai glas nebuniei ăsteia care mi-a cotropit inima. Să știu cum s-o ating pe Harper, cum s-o sărut și cum să ofer extaz fiecărui centimetru pătrat al pielii ei pare floare la ureche în comparație cu înfruntarea acestui nou și bizar sentiment străin care ocupă spațiu în pieptul meu. Nici nu știu ce poți să-i spui unei femei după care ești căzut în limbă. Mă scarpin în cap, dar nu-mi vine nicio idee. Oi fi eu profesor universitar în sex, dar dragostea e un limbaj pe care abia dacă-l pricep.

Închid ochii și-mi las mintea să rătăcească către toate lucrurile pe care le știu despre Harper. Îi place să facă atmosferă plăcută, să spună glume, să petreacă timpul cu familia și prietenii, să-i ajute pe oamenii la care ține. Iubește toamna și prăjiturile și bowlingul și îi place să mă bată când concurăm unul cu altul. Îi place să aibă grijă de Fido și să învețe scamatorii noi și adoră să facă daruri.

Dar mai presus de toate, îi place să fie înțeleasă.

Îmi amintesc de unul dintre mesajele pe care mi le-a trimis. Unul non-erotic.

Vreau să mă uit în ochii cuiva și să simt că mă cunoaște, mă vede, mă înțelege. Vreau să-mi vadă micile ciudățenii și să le accepte, nu să încerce să le schimbe. Vreau să știu cum e să simți asta.

Asta e o fată care sigur are multe ciudățenii. Mă agăț de ceva. Frânturi din conversația noastră de la Peace of Cake. A spus ceva despre momente de prost gust. Cum era?

Scrie, cumva, scene de-alea de prost gust în care tipul îi spune fetei c-o iubește în timp ce e în ea sau imediat după aceea?

N-oi ști eu ce să spun, dar știu sigur *când* să *n-o* spun. Mă dau jos din pat, mă spăl pe dinți, trag pe mine pantalonii scurți de sport și o jachetă de polar. Ies să mai consum din energia asta alergând până în centru, acasă la Spencer, unde-l hrănesc pe Fido, punându-mi speranța în faptul că motanul asta și stăpânul lui or să fie împăcați cu această evoluție a situației, fiindcă o s-o tratez pe Harper ca pe-o regină.

N-am niciun plan, niciun avion care să scrie pe cer și nici buchet de flori și, drept să spun, nu cred c-ar fi impresionată de niciunul din lucrurile acestea. Nu e genul ăla de persoană.

Dar știu cea mai importantă parte a planului meu: sub nicio formă n-am de gând să las să se termine aceste lecții cu Harper. Nu până nu-i spun că vreau să fiu mult mai mult decât doar amicul ei, mai mult decât profesorul ei, mai mult decât antrenorul ei de sex. Vreau să fiu al ei.

Din păcate, trenul ei vine foarte târziu. Îmi trimite mesaj la zece ca să-mi spună că e blocată în Bridgeport pentru nu știu ce reparație la locomotivă.

Îi răspund imediat, oferindu-i singura soluție posibilă:

Vin să te iau.

Prințesa: Tu vorbești serios?

Nu-ți închipui cât de tare vreau să te văd.

Prințesa: Pe cât de tare vreau să te văd și eu?

Da. AȘA DE TARE.

Prințesa: Adică refuzi să folosești emoticoane, dar folosești majuscule care „țipă" la mine?

MAJUSCULELE CARE ȚIPĂ SUNT MASCULINE. Vino-ncoace, femeie. Am nevoie de corpul tău gol sub mine.

Prințesa: ȘI DACĂ VREAU SĂ FIU EU DEASUPRA?

NU-MI PASĂ. NUMAI VINO. Ce zici de ideea asta? Îți comand o mașină și ți-o trimit unde ești. Fac cum vrei tu.

Prințesa: Ce bine mi-ar prinde acum vraja Apparate!

Acuma chiar că mă pui pe jar cu vorbele tale despre vrăji și Harry Potter. Dar acuma, pe bune, prințesă, îmi dai voie să trimit o mașină să te ia?

Prințesa: Cică trenul o să pornească iar în douăzeci de minute. Ajung în curând. Dacă nu, cred c-o să-mi rod nu doar unghiile de nerăbdare, ci tot brațul.

Ăăă, îmi plac brațele tale. Te rog să te abții să le rozi.

Prințesa: Ura! Ne mișcăm din nou!

Puțin mai târziu mă uit la ceas. E unsprezece și un nou mesaj spune c-ar trebui să ajungă în Grand Central pe la miezul nopții. Pun un sfert de oră pentru drumul cu taxiul, deci ar ajunge la ușa mea la doișpe și un sfert. Fac repede un duș, mă spăl pe dinți și-mi înfășor un prosop în jurul taliei.

Pe ecran îmi apare un nou mesaj de la ea.

Prințesa: Fir-ar să fie! Alte belele. Cică acum trenul o să ajungă la 00:45. Să mă duc direct acasă la mine?

Răspund instantaneu:

NICI SĂ NU-ŢI TREACĂ PRIN CAP.

Mă întind, citesc şi aţipesc.

* * *

O sonerie răsună groaznic de tare la mine în casă. Sar din somn direct în capul oaselor. Mă frec la ochi, încercând să mă orientez. Îmi pun ochelarii. E trecut puţin de ora unu. Mă dau jos din pat şi răspund la telefon. Portarul îmi spune că am un musafir şi-i spun s-o lase să urce. Ies din dormitor, scot lanţul, crăp uşa doar o frântură şi trag cu ochiul pe coridor.

Scripeţii liftului accelerează, apoi încetinesc şi uşile se deschid.

Se întoarce şi vine spre mine. Are părul prins într-o coadă de cal lejeră şi e îmbrăcată în jeanşi şi haina ei roz. Când se apropie de mine face ochii mari. Când ajunge la doar câţiva centimetri se fac cât farfurioarele de dulceaţă, coborând în jos pe corpul meu.

Mă uit şi eu în jos. A! Se pare că sunt gol puşcă.

— Dacă aşa mă întâmpini, ar trebui să-mi fac întotdeauna apariţia după miezul nopţii, spune ea, plimbându-şi privirea peste trupul meu gol.

— Poartă-te frumos şi se poate aranja, spun ridicând din sprânceană.

Însă habar n-are ce vreau să spun. Habar n-are cât de adevărată e declaraţia asta. Dacă mă vrea, poate să mă aibă la orice oră, tot timpul.

O apuc de mână şi-o smucesc înăuntru. Îşi lasă geanta să cadă pe podea şi uşa se închide în urma ei cu un păcănit.

Nu pierd nicio secundă. O sărut de parcă n-am văzut-o de săptămâni în şir. Limba ei se strecoară printre buzele mele şi mâinile îi umblă în jos, pe pieptul meu, peste abdomen şi-n josul potecii de păr dintre buric şi mădular, iar eu sunt cum nu se poate mai fericit că rătăcirile ei au dus-o într-acolo. Îşi trece palma peste sculă şi mi se taie respiraţia.

Atingerea ei îmi dă fiori pe şira spinării. Îşi lasă capul spre gâtul meu şi mă sărută. Mă înfior, apoi îmi muşc buza, fiindcă încă nu pot să-mi dau de gol sentimentele faţă de ea. Îmi sărută linia obrazului şi ajunge la ureche:

— Trebuie să dau o fugă la toaletă ca să fac pipi. Aşteaptă-mă în pat.

O salut milităreşte şi mă retrag în dormitor, conform ordinelor primite. Îmi scot ochelarii, îi pun pe noptieră şi-mi împreunez mâinile la ceafă. Razele subţiri ale lunii se strecoară printre jaluzele şi aruncă umbre în cameră. Aud cum curge apa în chiuveta de la baie, apoi se lasă iar tăcerea. Tocurile îi ţăcăne pe podea şi, trei secunde mai târziu, stă în pragul dormitorului, în lumina lunii.

Ia o poziţie provocatoare. Dacă ţinuta mea a luat-o prin surprindere, atunci a ei îmi provoacă şocul vieţii mele!

Capitolul 33

— Vai, să-nnebunesc, rostesc încet.

Poate pentru că falca mea e pe undeva pe podeaua de lemn.

Părul îi cade liber pe umeri. Poartă o pelerină neagră, pantofi cu toc cui și chiloți albi din dantelă, cu buline roz. Atât. Fără sutien. Îmi plouă-n gură. Scula mi se face ca lemnul. Inima-mi dansează un foxtrot nebunesc. Mă ridic în capul oaselor și-mi frec cu mâna falca.

E de-a dreptul ridicol cât de nebun sunt după ea.

Mă ridic, mă duc la ea și-o iau în brațe.

— Ești fata visurilor mele, spun răgușit.

O duc și-o arunc pe pat.

Aterizează cu un chițăit jucăuș.

— Deci, ăsta e un da? Îți place pelerina?

O încalec.

— Hai să-ți explic: felul în care arăți cu pelerina asta e așa de incendiar că poate lansa o mie de noi bloguri erotice pe Tumblr. Senzuala Roșcată cu pelerină. Ia stai așa!

Clatin din cap și-i pun un deget pe buze:

— Să nu spui nimănui. O să fie titlul următorului meu serial. Numai c-o să fie așa de picant, că va trebui difuzat după miezul nopții. Pe Cinemax.

Pipăie cu degetele pelerina de satin.

— Deci presupun că asta înseamnă că vrei s-o las pe mine.

— Deocamdată, spun, frecându-mi mădularul de chiloții ei.

Într-o clipă, sclipirea aia ghiduşă, obraznică, îi dispare din ochi. E înlocuită de o patimă arzătoare. Se cutremură şi-şi întinde mâinile spre mine ca să-mi cuprindă fața.

— Te rog, sărută-mă. Nimic nu mă excită mai mult ca sărutările tale, Nick.

— Şi preludiul meu preferat e să te sărut pe tine.

Mă aplec spre ea şi-o sărut sălbatic. Se topeşte în brațele mele, pur şi simplu se topeşte, să mor eu, ca înghețata într-o zi toridă de vară, doar că ea e mai bună la gust. E caldă şi cuibărită toată sub mine şi murmură aproape de gura mea, suspină pe buzele mele şi mi se joacă cu vârful degetelor prin păr într-un fel care-mi smulge un geamăt. Îmi suge limba, îmi ronțăie buzele, apoi îşi trece gura aia dulce şi moale peste a mea. Sunt copleşit de o dorință așa de sălbatic de intensă, că singurul mod de a o potoli e să mă las mistuit de ea. S-o las să mă cuprindă cu totul, așa cum mi-a cuprins fata asta mintea, inima şi trupul. O vreau cu fiecare părticică a ființei mele.

Îşi unduieşte şoldurile ca să se frece de erecția mea.

Îhî, şi cu părticica aia. *Mai ales* cu părticica aia.

Mai unduieşte o dată şoldurile şi cam ăsta e tot preludiul pe care-l pot îndura. În mine izbucneşte o nevoie profundă. Nevoia de a o atinge peste tot, de a săruta fiecare centimetru al trupului ei, de a o cunoaşte. Mă mut mai în jos pe pat şi-mi bag degetele mari în elasticul chiloților ei. În aceeaşi clipă, ea ridică şoldurile.

Asta-mi taie respirația. E o mişcare așa de măruntă, dacă stai să te gândeşti, dar îmi spune tot. Vrea s-o dezbrac la fel de tare pe cât vreau eu să fiu bărbatul care-i scoate toate hainele de pe ea.

Îmi vine în minte ceva ce-a spus la restaurantul italian, ceva ce spunea că-i place. *Să văd cum te dezbraci în faţa mea.* Vocea ei îmi răsună în minte şi aud cuvintele acelea într-un fel cu totul nou. Într-un fel care mi se cufundă adânc în inimă, care-nseamnă mai mult decât să-ţi scoţi hainele în faţa cuiva. Care înseamnă că aceasta e persoana în faţa căreia vrei să te dezgoleşti din toate punctele de vedere.

Îi trag chiloţii până la genunchi, apoi până la glezne, apoi îi scot şi ştiu sigur, până-n măduva oaselor, că pentru mine Harper e acea persoană. Toate drumurile încep şi se sfârşesc aici: cu această magnifică frumuseţe cu pelerină, în patul meu, după miezul nopţii.

Îngenunchez la picioarele ei, îi scot pantofii, îi cuprind gleznele cu mâinile şi ridic privirea spre chipul ei. Are buzele întredeschise şi ochii ei albaştri îi captivează pe-ai mei.

— Bună, frumosule, şopteşte.

— Bună, frumoaso.

Vocile noastre au un ton nou. Sigur îl aude şi ea. Sigur simte şi ea ce simt eu. Mă aplec spre gamba ei şi o sărut. Când ridic faţa, văd că acea mică atingere o face să geamă.

— Harper, spun răguşit.

— Îmm?

— Vrei să ştii ce-am aflat că-mi place? întreb, repetând cuvintele ei din noaptea aceea.

— Spune-mi.

— Să văd cum te dezbraci în faţa mea.

— Ah, Doamne, geme, iar eu îi desfac larg picioarele, apoi îmi îngrop faţa între coapsele ei.

Nimic pe lume nu se compară cu acel geamăt provocat de prima limbă.

Nimic.

Sunetele pe care le scoate îmi răsună în urechi precum cel mai splendid cântec şi sunt foarte bucuros că a aflat cât de mişto e sexul oral, fiindcă nu mă pot abţine să n-o ling. Vreau să i-o trag de mor, dar ăsta e lucrul care-mi place mai mult decât orice pe lume: să pun

botul la savarina fetei mele. Să-i simt dulceața pe limbă, pe buze, pe față.

Ador cât de alunecoasă e la atingere și cât de tare se udă și mai mult, cu cât mai iute sunt eu. Cu cât îi fluier mai mult carnea cu limba, cu atât mai sonore sunt gemetele ei, cu atât mai necontrolat se zvârcolește, până când ajunge să se zbată sub mine. Nici măcar nu-i place cu degetele — nu vrea decât limbă și buze. Se transformă într-o femeie disperată, înnebunită, care-și încleștează mâinile în părul meu, își desface și mai tare picioarele, apoi îmi cuprinde capul cu ele.

Ridic ochii spre ea și ea îmi urmărește privirea care sclipește între picioarele ei, după care fac mișcarea care-i place el mai mult: îmi bag mâinile sub fundul ei și-i cuprind fesele alea voluptuoase în timp ce-o sărut într-o demență.

Ah, Doamne!

Da!

Așa.

Aaahh, Doamne, Dumnezeule mare.

Îi strâng și-i frământ fundul, sărutându-i sexul, iar ea e în al nouălea cer. Îi strâng mai tare fesele și le desfac puțin cu degetele mari, iar ea saltă șoldurile-n sus, spre gura mea. Îi ador fundul, iar fundul ei mă adoră pe mine. Ne potrivim în toate felurile posibile, mai ales când îmi cuprinde capul cu mâinile de parcă n-are de gând să-i mai dea drumul vreodată și se leagănă înainte și înapoi în gura mea până își pierde controlul și-și dă drumul cu un țipăt.

Îmi încetinesc mișcările ca s-o las să-și savureze satisfacția de după orgasm. Îmi șterg gura cu mâna și mă târăsc în sus pe trupul ei, mai mult decât pregătit s-o simt ca niciodată. Pelerina e toată răsucită și mototolită în jurul ei, cu legătura de la gât ajunsă acum pe undeva, pe la umăr. O dezleg repede și-o eliberez.

— M-am gândit azi toată ziua la tine. Și toată noaptea. Și toată ziua de ieri, șoptesc, frecându-mi capul mădularului de fierbințeala ei alunecoasă.

— Nu se poate să nu știi că și eu simt același lucru, spune, prinzându-mă de șolduri ca să mă tragă spre ea.

Scântei electrice încep să-mi pârâie pe piele când mă împing în ea. Înăbuș nevoia de a-i spune tot ce simt. De a-i mărturisi că pentru mine asta nu e doar prima dată când fac sex fără prezervativ.

Că e prima dată și din alt punct de vedere.

Mult mai important. Unul care are o semnificație mult mai profundă decât plăcerea pură. Unul care mi-ar putea schimba complet viitorul și i-ar da o cu totul altă culoare.

Alunec încet în ea.

— Harper, spun cu un geamăt. Este...

Nu am cuvinte. Pur și simplu nu există cuvinte care să exprime ce senzație monumentală am când alunec în ea. Își încolăcește picioarele în jurul meu și, într-o clipă, o umplu complet. Mă proptesc în brațe deasupra ei, lăsând intensitatea pură a plăcerii să-mi cotropească trupul ca un tsunami. Mă uit în jos la chipul ei — cu buzele întredeschise, mă privește cu ochi albaștri încețoșați. Doamne, aproape că e mai mult decât pot îndura. Dar tânjesc după asta ca după oxigen — după această conexiune cu ea.

Mă împing înăuntru, și ea ridică șoldurile. Mă izbesc în ea și ea mă primește și mai adânc. Găsim ritmul perfect, învăluiți în tăcere pentru prima dată. Doi vorbăreți ca noi, rămași fără cuvinte și nu-mi dau seama ce-aș mai putea să spun. Pot doar să simt. Dogoarea trupului ei. Bătaile inimii ei. Respirația ei moale pe fața mea când mă las în coate. Își încrucișează și mai strâns gleznele și eu pompez mai tare, mai adânc.

Se mișcă sub mine ca un magnet atras irezistibil de polul opus, care e trupul meu.

— Doamne, ce-mi faci? spun, implântându-mă în adâncurile ei.

— Același lucru pe care mi-l faci și tu mie, zice trecându-și unghiile în sus pe spatele meu și arcuindu-și șoldurile.

— Spune-mi că și tu simți asta.

Strâng din dinți, fiindcă e al naibii de bine și sunt al naibii de aproape de căderea în gol, dar sub nicio formă n-o să-mi dau drumul prea devreme.

— Da, Doamne, da! țipă ea și, pentru mine, e singura confirmare de care am nevoie în clipa asta.

Se leagănă-n sus, în mine, dornică de mai mult, iar eu îi dau ce vrea. Îi dau tot ce-și dorește, posedând-o cu forță, fiindcă și eu vreau același lucru. Această legătură profundă. Contopirea fizică ce înseamnă mult mai mult decât atât. O cuprind cu brațele, iar ea mă trage și mai aproape. Suntem cu piepturile lipite și-mi împletesc mâinile în părul ei.

— Nu vreau să se termine, geme ea.

— Ah, Doamne, spun, devastat de un val de plăcere.

Vorbele ei. Mă termină. Mă distrug.

— Hai, te rog, dă-ți drumul. Te implor, dă-ți drumul acum.

Accelerez ritmul, torturat de dorință. Îmi cuprinde fața, apoi umerii, își trece mâna peste barba mea, iar eu o regulez și fac dragoste cu ea în același timp. E așa de dezinhibată cu mine, o micuță ființă sexy înnebunită, disperată, flămândă, pe care-o călăresc până la marginea neantului.

Își îngroapă fața în gâtul meu și mă sărută la întâmplare, pe unde nimerește, în timp ce respirația i-o ia razna, după care-mi strigă numele. Felul în care răsună pe buzele ei îmi electrocutează tot trupul. Țipă sub mine până ce, cu oasele lichefiate, fără cunoștință, se prăbușește în ființa mea. Ăsta e sentimentul pe care-l am. În sfârșit, sunt liber s-o urmez în neant și simt o imensă ușurare când orgasmul pulsează prin mine, își trimite unda de șoc prin corpul meu, prinzându-mă ca în menghină, scuturându-mi umerii și făcându-mi tot trupul să zvâcnească.

Scot un geamăt și gâfâi, încă îmbătat de ea. Expir încă o dată și încep să-mi revin.

— Nici eu nu vreau să se termine, spun, și-i devorez gura.

Dacă n-o sărut, îi spun și acum nu e momentul. A fost cât se poate de clară în privința asta acum câteva săptămâni, iar eu îi ador

ciudăţeniile. Cu buzele lipite de ale ei îmi înghit toate vorbele, dar continuă să-mi răsune în minte.

Sunt aşa de al dracului de îndrăgostit de ea, că nu suport gândul că s-ar putea termina ce e între noi.

Câteva minute mai târziu, mă rostogolesc din pat şi mă duc la baie să mă spăl. Iau un prosopel, îi umezesc un capăt în apă caldă şi mă întorc la ea. O găsesc răşchirată toată pe patul meu, superbă şi somnoroasă. O curăţ tandru şi ea îmi aruncă un zâmbet dulce.

— Mulţumesc, murmură, apoi se rostogoleşte pe-o parte.

Arunc prosopelul în coşul de rufe, mă strecor în pat lângă ea şi trag pătura pe noi. Rămâne la mine peste noapte pentru întâia dată şi sper să fie doar prima dintr-un lung şir de nopţi petrecute împreună. O iau în braţe şi-o trag mai aproape.

— Nu mai am ce să te învăţ, spun încet. Poate terminăm cu şcoala şi putem fi doar noi?

Murmură ceva ce sună a da, apoi adoarme în câteva secunde.

Îi sărut părul, îmi trec degetele prin el, ştiind că mâine vom lămuri o dată pentru totdeauna ce înseamnă ce se întâmplă între noi. O să pot rosti cuvintele la lumina zilei, fiindcă ştiu că ea aşa îşi doreşte.

Când o să-i spun lui Harper, trebuie să nu existe în mintea ei nici cea mai mică urmă de îndoială. Harper ştie că ador să mă culc cu ea. Harper ştie că mă excită de-nnebunesc. Nu pot să risc să creadă că mi-au luat minţile endorfinele eliberate de sex. Cuvintele pe care vreau să le spun au nevoie de gravitatea dată de strălucirea soarelui, nu de întunericul subţire al luminii de lună.

Mâine îi spun tot şi va trebui să-i spun şi fratelui ei că m-am îndrăgostit nebuneşte, din tot sufletul, iremediabil, de sora celui mai bun prieten al meu şi că nu-mi imaginez viaţa fără ea.

Când respiraţia ei îmi înfioară braţul într-un ritm constant, egal, decid să exersez. Îi sărut părul şi şoptesc:

— Te iubesc, Harper Holiday.

Capitolul 34

Harper e campioană olimpică la dormit. N-am văzut în viaţa mea pe cineva să tragă la aghioase ca ea.

Rupe tot şi la proba de răşchirare pe tot patul, ceea ce nu mă surprinde deloc, având în vedere că toată noaptea a alternat între a se încolăci toată pe mine şi a-mi da şuturi în somn cu picioarele ei nărăvaşe, neobosite.

Noroc că am un pat uriaş.

Dar chiar şi cu tot foitul ăla de pe-o parte pe alta, femeia asta nu s-a trezit nici o singură dată. Nici ca să facă pipi. Nici ca să caşte. Nici ca să mijească un ochi sau să se cuibărească mai bine sub pături.

Acum e nouă jumate dimineaţă şi eu sunt deja spălat, îmbrăcat şi-mi beau cafeaua de dimineaţă. M-am gândit s-o scot la micul dejun şi să-i spun ce simt pentru ea, dar în ritmul ăsta, e posibil să se întâmple la masa de prânz. Ceea ce nu mă deranjează.

E luni şi-o să lucrez azi de acasă. Mă duc la pupitrul meu de lucru şi-mi sună telefonul exact când porneşte computerul. Pe ecran apare numărul lui Tyler. Răspund imediat.

— Salut! Ce veşti ai?

— Veştile sunt incredibile. Şi sunt la două străzi distanţă de tine. Mişcă-ţi fundul până jos şi ne vedem la o cafea ca să ţi le spun în persoană şi să te felicit.

— S-a făcut.

Când închid, iau o foaie de hârtie, îi las lui Harper un bilet în care-i spun că mă întorc repede şi să mă aştepte, apoi ies din bloc şi intru într-o cafenea plină-ochi de pe strada Columbus. Tyler mă aşteaptă la o masă în picioare, în costumul lui bleumarin perfect croit şi impecabil şi cu două căni de cafea în mâini.

Îmi întinde una:

— Nici măcar nu te taxez pentru asta şi fac cinste şi cu cafeaua.

— Dacă renunţi tu la tariful tău, veştile chiar că trebuie să fie extraordinare, ceea ce mă surprinde, având în vedere că Gino s-a purtat vineri ca un jegos, spun şi iau o gură de cafea.

Dacă tot nu mi-am terminat-o pe a mea de acasă, asta o să-mi pice numai bine.

Tyler flutură nerăbdător din mână.

— Nu-i pasă nimănui de ciondăneala aia a voastră. Fii atent, Nick, spune.

Îmi pune o mână pe umăr şi-şi drege glasul:

— Vor să mute serialul la unul din posturile generaliste ale companiei. Ca să te adresezi unui public şi mai larg.

Casc ochii.

— Chiar crede c-o să prindă la un public generalist?

Tyler aprobă mândru din cap.

— Intervalul orar de la zece seara e perfect pentru serial. Şi ştii cum sunt acum posturile generaliste. Toate vor să concureze cu LGO, spune el, pomenind de cea mai tare televiziune premium prin cablu din ţară. Iar serialul tău le oferă un avantaj. În plus, nici măcar nu vrea să faci schimbări creative majore. Poate doar să mai înlocuieşti câte-un cuvânt porcos pe ici, pe colo, dar nimic care ar putea compromite integritatea serialului.

Oftez uşurat. Nu că aş fi avut de gând să fac pe artistul neînţeles cu el, dar e frumos să ai posibilitatea să nu te abaţi de la viziunea iniţială.

— Deci toate mizeriile alea au fost doar la intimidare?

— Îhî. Ţi-am spus. Voia doar să te râcâie. Încerca să-ţi dea emoţii. Şi auzi? Ţi-am spus care e cea mai tare parte?

— Nu. Ia, zi, spun nerăbdător să aud şi mai multe veşti bune, fiindcă e mult mai mult decât m-am aşteptat să obţin.

— Vrea să-ţi mărească salariul cu treizeci la sută. Bingo!

Clipesc uimit.

— Vai, să-nnebunesc.

— Da, ştiu!

Zâmbetul lui Tyler e lat cât Central Park.

— Şi nu se poate spune că eşti plătit în mărunţiş nici acum.

— Nu, aşa e. Îmi dau cecuri grase.

— Aşa e. Şi vor să facă mutarea cât mai repede. Au creat deja nişte promo-uri de probă ca să anunţe schimbarea orei de difuzare şi au de gând să facă trecerea la începutul noului an.

Totul pare fantastic! Totul pare extraordinar! Şi mi se pare prea frumos ca să fie adevărat.

Când Tyler deschide gura ca să-mi dea ultima informaţie, mi se confirmă că instinctul nu m-a înşelat.

— A, şi încă ceva, spune degajat.

— Ce?

— Îţi mută serialul la Los Angeles.

Parcă am primit un pumn în plex. Nu pot vorbi. Îmi pică falca pe jos şi-n cap îmi răsună cuvintele *Los Angeles*. Mă prind bine de marginea mesei ca să-mi păstrez echilibrul.

— Los Angeles? spun de parcă n-am auzit în viaţa mea de acest tărâm misterios.

— Acolo e sediul postului generalist. Te vrea şi pe tine acolo. În ţinutul soarelui şi al palmierilor. Oraşul meu natal, ticălos norocos ce eşti!

Tyler îmi aruncă un zâmbet larg, de un alb orbitor. Tocmai mi-a prezentat un extraordinar pachet renegociat, pe care a pus la final cireașa de pe tort, având în vedere cât de îndrăgostit e de Coasta de Vest.

— Îhî. Los Angelesul e grozav, spun, dar vocea îmi sună găunos.

Trebuie să fi simțit și el asta, fiindcă trece imediat la încurajări, bătându-mă pe umăr:

— Ăsta e nivelul următor, Nick. Ești un star, iar asta e genul de ocazie care te poate propulsa în stratosferă, spune, ridicând demonstrativ un braț. E Olimpul, frate, unde aerul e rarefiat.

— Așa e, spun cu voce monotonă, văzându-mi toate planurile spulberate sub ochii mei.

Nici măcar nu e ca o nicovală în cap, doar un bolovan greu în stomac.

Fiindcă are dreptate. E o chestie senzațională, deci ce naiba e cu mine? Îmi iubesc munca mai mult ca orice pe lume. Cariera mea e pasiunea mea și serialul ăsta mi-a transformat toate visurile în realitate. Dar stând aici, în mijlocul unei cafenele, după ce tocmai am primit cea mai importantă veste din cariera mea, nu mă gândesc la muncă.

Mă gândesc la singurul lucru care lipsește în Los Angeles.

Harper întinsă în patul meu.

În Los Angeles nu e femeia fără de care tocmai mi-am dat seama că nu pot trăi.

Înghit o gură de cafea, las cana jos și pun o întrebare dificilă:

— Toate astea sună grozav. Dar vreau să știu un lucru.

Tyler mai că nu sare ca pe arcuri.

— Orice. Dă-i drumul.

— Dacă spun nu?

Tyler rămâne cu gura căscată. Apoi își revine.

— Aici e problema. A semnat deja contractul cu un alt serial pentru intervalul tău orar de acum.

Diger câteva secunde informația.

— Păi, asta chiar schimbă complet situația, nu?

Capitolul 35

Când deschid uşa, Harper îşi prinde părul în coadă. E cocoţată pe blatul meu de bucătărie, picior peste picior, legănând unul din ele înainte şi-napoi. E îmbrăcată în jeanşi, un pulover şi ghete. Cred că în geanta aia imensă a ei are toată garderoba.

Când mă vede, pe chip i se întinde un surâs strălucitor.

— Bună, spune pe ton plin de vioiciune.

— Bună.

Prin constrast, vocea mea cântăreşte o tonă.

Se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

Trag adânc aer în piept şi smulg leucoplastul dintr-o singură mişcare:

— Îmi mută serialul în L.A.

Alunecă jos de pe blat şi bocancii îi aterizează pe podea cu un bufnet puternic. În ochi îi licăreşte surprinderea.

— Pe bune?

Dau din cap. Ar trebui să fiu fericit. Ar trebui să sărbătoresc.

— La televiziunea generalistă. Într-un interval orar mai bun. Pe mai mulți bani. Cu mai mulți telespectatori. Cu mai multe ocazii de a fi preluat la scară națională. Bla-bla-bla. Practic, aș fi un om realizat pentru tot restul vieții.

Aprobă din cap și înghite în sec. Apoi expiră lung. Inspiră. Se uită în jos. Își face de lucru cu mânecile puloverului.

Harper nu e genul care să se poarte așa.

Ridică bărbia. Are o expresie dură, dar într-o clipită, chipul i se transformă în imaginea pură a încântării. La modul că, dacă ai da căutare pe Google „mutră încântată", ar apărea poza ei.

— E fantastic! E incredibil! Am știut întotdeauna că ai să devii un star și mai mare.

Parcurge cei câțiva metri care ne despart și mă felicită cu o îmbrățișare.

E o senzație plăcută, dar în același timp, pare complet greșit s-o am așa în brațe. Fiindcă nu așa ar trebui să se deruleze acest moment. Mă îmbrățișează așa cum m-ar îmbrățișa sora lui Spencer.

Mă desprind de ea.

— Ar însemna să mă mut la Los Angeles.

— Așa se pare, spune cu veselie forțată în glas.

— Harper, spun, dar nu știu cum să continui.

Cum se face că pot să scriu și să desenez în fiecare săptămână toate povestirile alea, dar când e vorba să-i spun ceva femeii ăsteia, rămân fără cuvinte? A, da! Fiindcă serialul meu e comedie, iar viața mea din momentul ăsta încearcă cu disperare să imite o poveste de dragoste, numai că habar n-am cum funcționează așa ceva. Cum naiba ajungi de la momentul de rahat la finalul fericit?

— Cu noi cum rămâne?

— Cum rămâne? repetă ea cu ochii țintă într-ai mei.

Trupul ei e o linie perfect dreaptă, care pare să vibreze tensionat, nerăbdător poate.

— Ce se-ntâmplă cu noi dacă plec la Los Angeles?

— Nick...

Trage adânc aer în piept, de parcă s-ar sufoca.

— E o ocazie extrarodinară pentru tine.

— Mda, știu. Dar asta...

Arăt de la ea la mine și înapoi. De ce nu pomenește nimeni niciodată cât de greu e să-ți pui sufletul pe tavă? Parcă-ți jupoi un strat de piele.

— Asta abia începe, nu?

Dă din cap fără să spună nimic. Închide gura și buzele-i formează o linie subțire ca ața. Se uită la ceas.

— Am... ăăă... trebuie să ajung undeva. Am uitat complet. Mă duc la niște cursuri. Ceva cu trucuri noi și de-astea. Ar trebui să plec. Și rufe. Am de spălat rufe.

Îmi vine să urlu: *Nu! Nu se poate să pleci! Spune-mi să nu plec! Spune-mi că mă vrei dureros de mult!*

Dar de ce nu pot nici eu să spun lucrurile astea? Încerc să vorbesc, dar nu-mi iese nimic pe gură. Încerc iar:

— Harper, vreau să am o șansă de a fi cu tine.

Se sprijină de mine, iar eu îmi înfund nasul în scobitura gâtului ei și-o adulmec. Miroase ca săpunul meu.

— Și eu, dar...

Se oprește și își ridică privirea spre mine.

— E o ofertă fenomenală. Trebuie s-o accepți. Trebuie să pleci la L.A.

Se bate pe încheietura mâinii.

— Chiar trebuie să plec. E foarte târziu.

Își ia geanta, o pune pe umăr și se-ndreaptă spre ușă.

— Îți dau mai târziu un mesaj.

Pleacă și-mi vine să-mi dau palme pentru că am ascultat de vorbele pe care le-a spus la Peace of Cake. De prost-gust sau nu, ar fi trebuit să-i spun aseară ce simt pentru ea. Ar fi trebuit să-i spun înainte să aflu de această răsturnare de situație. Atunci aș fi știut sigur dacă și ea simte același lucru.

Mă doare-n cot pe momentul perfect. Dă-o dracului de așteptare. N-am niciun plan și nu-mi pasă. Mă duc după ea pe coridor și-o strig.

Ea tocmai apasă butonul liftului. Când ajung la ea, termin cu prostiile şi-i spun adevărul curat:

— Harper, sunt îndrăgostit de tine. Dacă-mi spui să nu plec, nu plec.

Ea face ochii mari şi clipeşte de câteva ori, apoi îşi apasă o mână peste buze, de parcă nu vrea să lase să-i scape ceva.

— Spune. Hai, orice-ar fi, spune, o îndemn şi nu ştiu dacă-i cer să spună *Te iubesc* sau *Nu pleca la L.A.*

Poate amândouă.

Liftul ajunge cu un clinchet moale. Uşile se deschid. O apuc de braţ ca s-o opresc.

— Spune!

Îşi ia mâna de pe gură. Ridică bărbia. Vorbeşte clar şi simplu:

— Nu pot să-ţi spun să nu pleci la Los Angeles.

Mai ştiţi când eram în taxi şi am simţit că mi se strânge inima? Aia a fost nimic faţă de acum. Nenorocitul ăsta de organ din pieptul meu se zdrobeşte şi cade în picaj spre podea, ca un meteorit pe cale să se facă zob pe Pământ. Îmi vine s-o opresc din drum, s-o oblig să stea, să explice ce voia să spună, dar mă uit încremenit ca o statuie cum se închid uşile. Liftul o ia huruind în jos şi Harper îmi frânge inima.

Dau un şut în perete şi doare ca naiba.

— Băga-mi-aş... bombăn eu.

Mă întorc în apartament, mă îndrept cu paşi mari spre fereastră şi mă uit spre stradă până când Harper apare din holul blocului şi iese în Central Park West.

Îşi şterge obrazul cu mâna o dată. Apoi încă o dată. Grăbeşte pasul şi-n scurt timp devine doar o formă roşie înceţoşată, iar pe mine mă doare sufletul de dorul ei.

Dragostea e de căcat.

Habar n-am ce să spun, ce vrea ea să audă sau ce naiba o să mă fac mai departe. Nici nu ştiu la cine să apelez pentru un sfat.

Dar acea problemă se rezolvă de la sine puţin mai târziu, când sună portarul. Sufletul mi se umple de speranţa că s-a întors. Numai că atunci când întreb cine mă caută, e celălalt Holiday.

Capitolul 36

Spencer trage un taburet, se instalează pe el şi trânteşte pe blatul din bucătărie o plasă de la farmacia Duane Read. Fără o vorbă, o desface şi începe să scoată tacticos fiecare obiect din ea.

O cutie de vopsea de păr portocalie şi un aparat de ras.

— Futu-i, oftez din rărunchi, zdrobit de o nouă senzaţie, la fel de nasoală.

Ruşine. L-am minţit şi ştie asta.

Înclină capul, îşi mângâie barba şi se uită fix la mine.

— Spune-mi un motiv pentru care n-ar trebui să te rad în cap şi să-ţi fac sprâncenele portocalii în inima nopţii.

Îmi trec o mână prin păr şi-mi golesc prelung plămânii de aer. Apoi mă mulţumesc să ridic din umeri.

— Nu-mi trece niciunul prin cap.

Se încruntă.

— Pe bune? Asta-i tot ce poţi să scoţi din tine?

Ridic palmele, capitulând.

— Ai tot dreptul, spun cu o voce goală.

Fiindcă, pe bune, ce mai contează acum?

Se scarpină în cap.

— Ți-ai făcut de cap cu soră-mea și asta-i tot ce ai de spus?

— Și ce vrei să fac? îl reped. Să neg? Să te întreb de unde știi?

— Ăăăă...

Dă să spună ceva, dar rămâne fără cuvinte. Chiar se aștepta să neg.

— Uite care-i treaba, spun, fiindcă n-am niciun chef acum. Sunt sigur că te-ai prins. Sunt sigur că m-ai văzut dansând cu ea la nunta ta. Corect? Am dreptate?

Dă din cap, cu ochii plini de un fel de uluire că nu-ncerc să mă fofilez ca să scap de această confruntare.

— Charlotte mi-a pomenit de asta și i-am spus că nici când o-ngheța iadul n-o să fie nimic între voi. Așa că am pus pariu și am venit aici ca să-i dovedesc că greșește. Dar, fir-ar a naibii! Chiar e ceva între voi?

Aprob din cap, apoi neg.

— A fost. Nu mai e. Nu știu. Oricum, ești liber să te răzbuni.

Ochii îi ies din orbite.

— Hai, frate, pe bune?! întreabă el, refuzând să creadă.

— Uite ce, îmi pare rău, dar, de fapt, nu-mi pare rău, spun cu voce ridicată, sprijinindu-mă de frigider, plin de frustrare, furie și tristețe.

Ridică mâinile într-un gest de *Care-i treaba?*

— Cum naiba s-a întâmplat așa ceva?

Îi arunc o privire.

— Nu intru în detalii. Nu e treaba nimănui cum a început. I-am promis lui Harper că nu spun nimănui și n-am de gând să-mi încalc promisiunea, chiar dacă mi-a sfâșiat inima în două când mi-a spus *Ești liber să pleci la L.A.*

— Te ții de prostii cu soră-mea și ăsta e răspunsul tău?

Tonul i-a devenit mai furios și de-acum e clar scos din sărite.

— E între mine și ea, da? E între mine și ea și e ceva personal.

Mă îndepărtez de frigider, îmi pun palmele pe blat și mă uit în ochii lui. Credeam că o să fiu nevoit să-i cer aprobarea ca să mă îndrăgostesc de sora lui, dar acum îmi dau seama că tot ceea ce s-a întâmplat

cu Harper n-are legătură cu permisiunea lui. Nici măcar n-are legătură cu el. Am înțeles complet greșit chestia aia. Era intangibilă numai dacă nu țineam la ea. Dar țin la ea atât de mult, că nici nu știu ce să fac cu surplusul ăsta de sentimente pentru sora celui mai bun prieten al meu. E timpul să afle și el asta.

— S-a întâmplat și s-a întâmplat din nou și acum, uite-te la mine.

Mă bat cu degetele în stern.

— Sunt îndrăgostit de soră-ta. Așa că, na! Scoate vopseaua, rade-mă, fă ce vrei, frate. Asta n-o să schimbe faptul că i-am spus c-o iubesc și ea mi-a zis că-s liber să mă car la Los Angeles.

— Ho!

Spencer scutură din cap de parcă ar avea apă în urechi, apoi face semn cu mâna ca să mă oprească:

— Dă puțin înapoi. Am înțeles *îndrăgostit* și *Los Angeles*. Acuma ia-o de la început.

Furia care începuse să clocotească în el pare să se fi potolit.

N-o iau de la început. Nu-i împărtășesc detaliile. Dar îi dau ingredientele de bază ale vieții mele de pușlama norocoasă și ale problemelor mele de om sătul de bine.

— Uite, ăsta-i adevărul: țin la ea de ceva vreme. Am încercat să mă prefac că nu e adevărat. Am încercat să-mi ignor sentimentele. Dar cu cât am petrecut mai mult timp împreună cu ea, cu atât mai greu mi-a fost să le înăbuș. Nu te-am întrebat din prima, fiindcă tot ce se-ntâmpla era între mine și ea. Nu spun că asta mă absolvă de orice vină. Spun că așa s-a întâmplat și nu-mi pare rău că simt ceea ce simt. Totul a devenit limpede cât ai fost tu în luna de miere. Cât de tare țin la ea. Și cât de îndrăgostit sunt de ea. Și adevărata problemă în toată situația asta e că acum, că i-am mărturisit asta, nici măcar nu pot să fiu cu ea.

Se încruntă.

— De ce?

— Îmi mută serialul la Los Angeles. Gino a dat deja intervalul meu orar altcuiva. Dacă vreau să continui să fac serialul, ori mă mut în California, ori gata, s-a terminat.

Scot un suspin întretăiat.

— Nu mă aştept să-ţi fie milă de mine. Nu mă aştept să-i fie nimănui milă de mine.

Îmi trec mâna prin păr şi cobor vocea.

— N-o vreau decât pe fata asta, dar n-o pot avea.

Spencer oftează şi el.

— Băi, frate... spune cu compasiune. Nu-i nici amiază şi trebuie deja să scoatem la interval sticla de scotch, fiindcă nimic nu e mai nasol decât să te îndrăgosteşti.

Ia vopseaua şi aparatul de ras şi le aruncă la loc în pungă.

— Sunt graţiat? întreb cu un mic zâmbet.

Aprobă din cap.

— Nu eşti supărat?

Mă face una cu pământul cu privirea.

— Frate, m-am îndrăgostit de cea mai bună prietenă a mea şi partenera mea de afaceri. Te înţeleg. Dragostea pur şi simplu apare din senin şi te face terci, să-nnebunesc. Iar tu... tu te-ai îndrăgostit de sora mea. Nu pot să te învinovăţesc pentru asta. Nu pot să mă supăr pe tine că ai gusturi bune. Şi-apoi, suferi destul din dragoste ca să-ţi mai fac şi eu zile fripte.

Scot un hohot scurt de râs.

— Dragostea e o mare javră.

— Mie-mi spui cât de naşpa poate să fie? Noroc că pot să duc astea înapoi la farmacie.

Redevine serios.

— Dar fii atent, trebuie să-ţi spun ceva. Ştii de ce am fost aşa de al dracului înainte, când ţi-am zis să nu te apropii de Harper?

— Fiindcă crezi că nu sunt destul de bun pentru ea?

— Ei, pe dracu', pufneşte dispreţuitor. Probabil că eşti singurul tip care chiar o merită pe soră-mea, iar soră-mea e supertare.

Reuşesc să zâmbesc slab.

— Ştiu. Chiar că e.

— Ţi-am spus chestiile alea fiindcă dacă-i frângi inima — spune tăios, arătând cu degetul spre mine — te-aş pierde de prieten. Şi am nevoie de tine, Nick. Dar tot ar trebui să te omor dac-o răneşti.

— Ăsta e cam cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată. Aşa bizar cum sună.

— Ştiu.

— Dar, Spencer! Nu vreau s-o rănesc pe Harper.

Îl privesc în ochi ca să ştie că vorbesc la fel de serios ca el.

— Şi nu vreau să-i frâng inima. Vreau doar s-o iubesc. Şi n-ai decât să faci mişto de mine că am zis aşa ceva. Dar ăsta e adevărul.

Împinge taburetul, se ridică şi mă bate pe spate.

— Bun. N-am vrut să se ajungă aici, dar e clar că trebuie să chemăm întăriri.

— Adică pe cine?

Se uită la mine de parcă-s prost:

— Pe Charlotte. Crezi că eu mă pricep cum s-o faci să se întoarcă la tine? A fost baftă chioară că am convins-o pe Charlotte să se mărite cu mine. Pentru situaţia asta ai nevoie de artileria grea.

* * *

Fido mă fixează de parcă-mi ştie toate secretele, în timp ce Charlotte stă turceşte pe canapea şi ascultă povestea iubirii mele neîmpărtăşite.

— Stai să văd dacă am înţeles bine, spune Charlotte căscând.

Încă suferă după schimbarea fusului orar, dar e dispusă să descâlcească iţele amărâtei mele de vieţi amoroase. Spencer e lângă ea.

— Te-a încurajat să profiţi de cea mai incredibilă ocazie profesională din viaţa ta?

— Da.

— Şi e cât se poate de conştientă că serialul ăsta e tot ce iubeşti mai mult pe lume, spune Charlotte privindu-mă ţintă.

— Este?

— Ei, asta-i bună! Toată lumea ştie asta.

— Da?

Ridică din sprânceană.

— Nick, nu e nimic rău în asta. E adevărul. Îți iubești munca, adori să desenezi și adori *Aventurile lui Mister Orgasm.* Sunt convinsă că Harper știe cât de mult îți iubești serialul.

— Probabil.

Îmi vine în minte discuția noastră de după așa-zisa ei întâlnire cu Jason, când m-a întrebat de ce mi-e cel mai frică. Ce i-am răspuns? *C-o să se ducă totul pe apa sâmbetei: slujba, serialul, succesul.* După aceea, când am dus-o pe Serena la spital și m-a întrebat dacă o să vreau la un moment dat să am copii, răspunsul meu a subliniat încă o dată că serialul meu e adevărata mea iubire. *Am fost foarte concentrat la munca mea, la slujbă și la serial. Asta a fost viața mea de când am absolvit facultatea și-mi place așa cum e.*

Ceea ce înseamnă... — *se aprinde becul de o mie de wați* — că Harper Holiday are toate motivele să creadă c-aș face orice pentru cariera mea. Că m-aș duce oriunde pentru serialul meu. N-are nicun motiv să creadă altceva.

Charlotte confirmă asta cu următorul verdict:

— Știe că slujba ta a fost, pe bună dreptate, centrul universului tău toată viața ta de adult.

Aprob iar din cap și Fido profită de ocazie ca să se întindă în poala lui Charlotte și să se trântească pe spate, oferindu-i burtica la mângâiat. Mare curvă de pisică.

— Dar, spun mișcând dintr-un deget în timp ce vin cu noi dovezi, i-am spus c-o iubesc și ea a zis „Nu pot să-ți spun să nu pleci la Los Angeles". N-a spus că mă iubește.

Charlotte mă concediază cu o fluturare din mână cu tot cu îngrijorarea mea.

— Asta nu contează. Încearcă să-ți arate că te susține. Nu vrea să iei hotărârea asta în funcție de ea.

— Păi cum aș putea să fac asta?

— Spunându-i c-o iubești în aceeași frază în care-i spui că te muți la Los Angeles, spune calmă Charlotte mângâindu-l pe Fido.

— Și asta înseamnă c-o pun pe ea să ia decizia?

— Da, și ține la tine, așa că vrea să te simți liber să iei decizia corectă *pentru tine*, spune, arătându-mă cu degetul.

Mijesc ochii.

— De unde știi că ține la mine?

— Când i-ai zis de această nouă ofertă, te-a îndemnat s-o accepți. Și totuși, nu știu cum, tu ai impresia că asta înseamnă că nu ține la tine? Am înțeles bine?

Spencer zâmbește larg și-o ia cu brațul pe după umeri.

— Așa-i că nevastă-mea e genială?

Apoi către ea:

— Deci, poți să ne spui și nouă ce înseamnă toate astea?

Charlotte își dă ochii peste cap.

— Tare mai sunteți tolomaci amândoi. Și vă iubesc pe amândoi. În feluri diferite, bineînțeles.

— Așa sper și eu, spune Spencer ofensat.

Charlotte se întoarce spre mine.

— Ce-ai simțit când erai cu ea? Ți s-a părut că și ea avea aceleași sentimente?

Spencer își astupă urechile.

— La la la la. Nu vreau să aud asta.

Cât el continuă să fredoneze, îi spun lui Charlotte mai multe decât sunt dispus să recunosc în fața lui.

— Da, așa mi s-a părut. Absolut și total. Ne sincronizam perfect. Știi la ce mă refer? Cum se uita la mine. Lucrurile pe care le-a spus...

Vocea mi se pierde. Nu-i spun ce-am simțit aseară în pat cu Harper, dar știu că trebuie să fi simțit și ea același lucru.

Spune-mi că și tu simți asta.

Mă aprind numai amintindu-mi de seara trecută.

Reiau în minte momentele din taxi, înainte să plece din Manhattan și cum ne-am mărturisit, în sfârșit, cât de mult ne doream să fim împreună.

Îmi amintesc ce-a spus Harper după ce ne-am întâlnit cu Jillian. Crezusem că încerca să limiteze relația noastră la zona de strictă prietenie. Dar dacă încerca să facă același lucru ca și mine? Să se asigure că măcar rămânea ceva între noi. Că nu aveam să ne pierdem definitiv unul de altul? Fiindcă ceva, acolo, tot e mai bine decât nimic. Revăd în minte toate momentele petrecute împreună: ea rugându-mă s-o conduc la gară fiindcă voia să mă vadă, ea apărând în casa mea după miezul nopții cu o pelerină pe umeri, ea aducându-mi înghețată și dăruindu-mi detergent și creioane și ducându-mă la magazinul de dușuri și venind cu mine la petrecerea lui Gino și cedând partida de bowling și îndeplinindu-mi fantezia cu bibliotecara și purtând chiar desuuri sexy pentru mine. Mă excită și mă face fericit și mă inspiră și...

Charlotte îmi întrerupe reveria:

— Cred că întrebarea nu e dac-ar trebui să-ți spună să *nu pleci* la L.A. Întrebarea e dacă *tu* vrei să pleci. Fiindcă dacă vrei să pleci, poate-ar trebui să-i ceri să vină cu tine.

E genială. Absolut genială. Am făcut totul varză și trebuie să repar ce-am greșit. Mă ridic.

— Ai dreptate. Trebuie să plec.

O pup pe obraz, îl bat pe Spencer pe umăr și-l scarpin pe Fido sub bărbie. Mustăcește, dar știu că e de acord, fiindcă iubim aceeași fată. Când ies pe ușă, Charlotte se întoarce spre Spencer și spune:

— Am câștigat pariul. În seara asta tu cumperi ursulețiide jeleu.

Plec, iau un taxi până la mine acasă, iau niște dosare, apoi mă duc la Tyler la birou și-i spun să refuze oferta, în ciuda intimidărilor lui Gino, ca să vedem dacă renunță cu adevărat la serial.

Capitolul 37

Dacă ăsta ar fi unul dintre romanele de amor ale lui J. Cameron, eroul ar angaja un avion să scrie numele eroinei pe superba pânză albastră de deasupra noastră. Sau ar opri un avion pe pistă ca să-şi declare iubirea. Poate chiar i-ar spune femeii iubite că n-are ochi decât pentru ea pe ecranul imens de pe un stadion de baseball, plin cu spectatori.

Dar asta e viaţa mea şi viaţa lui Harper.

Dacă ştiu ceva despre femeia după care sunt nebun e că, deşi îi plac sărutările cu public, nu e genul care să se dea în vânt după declaraţii de dragoste de faţă cu toată lumea.

De aceea nu fac niciunul din aceste lucruri. Nu cumpăr flori. Nici bomboane de ciocolată. Nici baloane. Nici ursuleţ de pluş. Nu aduc combina audio ca să-i pun la fereastră un cântec de Peter Gabriel. Ci, cu un plic mare în mână, mă duc la ea acasă şi apăs butonul apartamentului ei.

Sună şi sună şi sună.

Inspir profund.

Poate e la duş. Mă uit la ceas. E două.

Apăs din nou.

Și sună și sună și sună.

Îmi scot telefonul din buzunarul de la spate. Poate ar fi trebuit să sun înainte. Sigur ar fi trebuit să sun înainte. Ce tâmpit sunt. Ar putea fi oriunde. Ar putea să fie în toiul unui număr de magie.

OK, poate nu într-o după-amiază de luni.

Ia stai! Pocnesc din degete. Spunea că merge la un curs. Apoi spală rufe. Deschid ecranul ca s-o sun și când văd că am un mesaj de la ea inima mi-o ia la galop. Îmi țin respirația și deschid mesajul.

Aflu că nu face nimic din cele de mai sus.

Prințesa: Unde ești? Portarul sună și sună și sună.

Acest SMS e urmat de altul:

Prințesa: Mă rog, ai putea fi oriunde. Presupun c-aș fi putut să te sun. La urma urmelor, telefonul meu funcționează și să dau, nu doar să primesc telefoane.

Cuvintele ei îmi umplu inima de bucurie. E acasă la mine. Doamne sfinte, e la *mine* acasă. Îi formez numărul, dar până să apuc să apelez, îmi sună telefonul.

— Sunt la tine la bloc, spun de cum răspund.

— *Eu* sunt la tine la bloc, spune, și parcă aud în vocea ei ceva ce aduce a bucurie, a speranță.

Mă agăț cu toată puterea de acest ton al ei și de ce-ar putea să-nsemne el.

— Am o idee, spun, cu creierul la turație maximă. Ne întâlnim la mijloc?

— Pe 84th Street?

Ea locuiește pe 95th și eu pe 73rd.

— Ce-mi place când faci calcule! Da, ne vedem la intersecția dintre Central Park și 84th.

— Iei un Uber sau pe jos?

— Pe jos.

Zece minute mai târziu mă aflu la intrarea în parc, sub frunzele de culoarea bronzului şi a vinului roşu ale unui cireş. Traficul după amiezii huruie pe lângă mine. Păşesc în sus şi-n jos aşteptând-o, căutând-o din priviri, până ce-o zăresc, mergând repede, alergând, practic, spre mine.

Inima-mi bate ca o pasăre captivă şi nu-mi dau seama cum de nu-mi iese din piept. Habar n-am ce-o să spună sau de ce era la mine acasă, sau ce se întâmplă, dar acum e aici. A venit să mă caute şi ultima dată când a venit să mă caute a fost începutul primei noastre nopţi adevărate împreună.

Vântul de toamnă îi suflă prin păr şi-i flutură şuviţele peste obraji. Vine hotărâtă direct la mine, mă priveşte drept în ochi şi spune:

— Sunt îndrăgostită de tine, Nick. Dacă-mi ceri să vin cu tine, o să vin.

Şi jur că inima îmi sare din piept în palmele ei, unde poate s-o ţină pentru totdeauna, fiindcă îi aparţine. În clipa aia mă îndrăgostesc de ea şi mai tare.

Îmi cuprinde obrajii cu palmele şi continuă înainte să apuc să vorbesc:

— N-am spus nimic când mi-ai zis azi-dimineaţă, fiindcă voiam să fie decizia ta, spune cu ochii albaştri privindu-mă ţintă. De aceea am plecat imediat, ca să fii liber să iei decizia cea mai bună pentru tine. Nu voiam să-ţi faci griji pentru mine sau să crezi că trebuie să refuzi din cauza mea ceva ce iubeşti din tot sufletul. Dar am fost distrusă în tot timpul ăsta, fiindcă am aceleaşi sentimente faţă de tine. Şi ştiu cât de importantă e oferta asta pentru tine, iar tu eşti foarte important pentru mine şi vreau să ştii că aş veni cu tine. Fiindcă şi eu te iubesc.

N-am cum să n-o sărut. Îmi las gura-n jos peste a ei, o ating delicat şi o sărut pe femeia pe care-o iubesc şi care mă iubeşte.

Toamna şi New Yorkul. Harper şi eu. Dragoste şi prietenie.

Sunt aşa de fericit că abia-mi mai încap în piele. N-am cum să ţin în mine toată bucuria asta. Ne sărutăm şi ne sărutăm şi ne sărutăm şi nu mă pot opri. Îmi împletesc degetele în părul ei şi şuviţele moi, mătăsoase, mi se revarsă peste mâini în timp ce-o sărut în faţa parcului, unde ne-am întâlnit.

Numai că nu e nevoie de niciun compromis. Nu e nevoie să renunţe la nimic pentru mine. Când mă desprind din sărut sunt ameţit şi rânjesc cu gura până la urechi ca un fraier îndrăgostit lulea ce sunt.

— Nu poţi să vii cu mine, spun.

Expresia i se schimbă şi ochii i se umbresc de tristeţe.

— De ce? întreabă cu voce pierită.

Îi pun un deget pe buze:

— Fiindcă nu mă duc.

— Poftim?

Mă plesneşte uşor pe piept:

— Eşti nebun? O ocazie ca asta apare o dată în viaţă.

Ridic din umeri.

— Poate că da. Poate că nu. În clipa asta nu-mi pasă de serial. Mi-a oferit tot ce mi-aş putea dori, dar nu mi te-a dat pe tine. Toată viaţa mi-a plăcut mai mult decât orice să desenez. Asta am iubit cel mai mult, spun, trecându-mi mâna prin părul ei. Până la tine.

Tremură uşor.

— Încetează. E o nebunie.

Clatin din cap.

— Nu e o nebunie. E adevărul adevărat. Or să mai fie alte seriale. N-o să mai fie niciodată alta ca tine.

Duce mâna la gură, de parcă încearcă să-şi ascundă tremurul buzelor. Dar o dă de gol lacrima care-i alunecă pe obraz.

— Harper, te iubesc mai mult decât iubesc *Aventurile lui Mister Orgasm*. Şi nu pot să-ţi cer să pleci din New York.

— Dar aş face-o cu drag. Aş face-o pentru tine. Sunt foarte bună la ceea ce fac şi există oriunde mame care m-ar angaja. O singură recomandare şi aş fi la mare căutare în Los Angeles.

— Știu, spun încet.

Și e adevărat. Are dreptate. S-ar putea muta și, într-un fel sau altul, s-ar descurca.

— Dar și eu iubesc New Yorkul. Și vreau să fiu cu tine aici, în Manhattan. Aici e casa noastră și tu ești singurul lucru pe care nu-mi permit să-l pierd. Nicidecum serialul.

— Deci ce-o să se întâmple?

Ridic din umeri.

— I-am spus lui Tyler să refuze oferta. Gino crede că m-a prins la înghesuială, dar nu e așa. Fiindcă uite cum stă treaba: Gino e un jegos și nu-mi place să lucrez pentru el. Crede că sunt proprietatea lui fiindcă el m-a descoperit, dar serialul e flexibil. Poate să meargă oriunde. Poate că Gino deține tot ce am creat până acum, dar de acum încolo — îmi bat tâmpla cu degetul – tot serialul e aici. Îmi aparține doar mie. E creația mea. Și Tyler crede, ca și mine, c-o să-l vrea altcineva. L-a scos deja pe piață.

— Ai luat decizia asta înainte să știi măcar cum rămâne cu noi? Înainte ca măcar să-ți spun că te iubesc și eu? întreabă uluită, apucându-mă cu palmele de umeri.

— Uneori trebuie să riști și să-ți pui sufletul pe masă. Așa cum ai făcut tu acum pentru mine, spun tandru.

— Cum ai făcut tu pentru mine, spune și zâmbește.

Buzele acelea... e imposibil să le rezist. Și nu mai e nevoie să-i rezist... nu că i-aș fi rezistat vreodată. Dar acum sunt liber s-o sărut pe săturate. Îi sărut iar buzele cu o posesivitate care vine din convingerea că acum e a mea.

Când ne desprindem, o iau de mână și o duc spre o bancă din parc, unde ne așezăm.

— Am o idee nouă. Vreu să ți-o arăt. M-a inspirat o anumită prințesă sexy pe care-o știu.

Face pe curioasa:

— Și cine-ar putea fi această prințesă sexy?

— Ideea mi-a venit când am fost prima dată la bowling.

Bag mâna în plic și scot copiile benzilor desenate la care am lucrat. Deși e mult spus lucrat. Mai degrabă *m-am jucat,* fiindcă întotdeauna am desenat-o pe Harper de plăcere.

— Mi te-am imaginat în rol de mecanic auto supersexy.

Îi arăt primul desen. Începe să râdă și se uită la mine:

— Asta sunt eu?

Aprob din cap.

— Sunt foarte pieptoasă, spune oarecum mândră, dând din umeri ca să-și legene sânii.

— Da, ești.

— Și sunt mecanic auto?

— În benzile astea desenate, da.

— Sper că-ți dai seama că nici nu știu să conduc.

E rândul meu să izbucnesc în râs.

— Cum spuneam, ne-am simți groaznic în L.A. Ești teribil de new-yorkeză.

Îi arăt restul desenelor: tutorialul de mesaje erotice, poanta cu lubrifierea, mecanicul cu pelerină și multe altele. Ceea ce a început sub forma unor mâzgăleli la întâmplare s-a transformat în începutul unei povești. Le studiază pe rând, fără grabă, cu ochii mari, uimiți.

— Mai ții minte când m-ai întrebat care e secretul ca să creezi o band desenată bună? o întreb.

Ridică privirea de la lucrările mele:

— Da. Ai spus că trebuie să-ți placă la nebunie ce desenezi.

— Așa e. Dar trebuie să adaug un amendament. Ajută și mai mult dacă *iubești* ce desenezi.

Mângâi cu degetul ultima schiță, în care marioneta se holbează la mecanicul cu pelerină.

Ea surâde.

— Ăla ești tu?

Ridic din umeri.

— Poate. Nu știu. Dar am multe în comun cu marioneta asta. Are o minte porcoasă și adoră să tragă cu ochiul la o anume roșcată superbă.

Începe să râdă.

— Te iubesc și pe tine și caricaturile tale porcoase și creierul tău dement și faptul că mă vezi în rol de mecanic auto, deși sunt magician.

Acel ultim cuvânt îmi amintește de un mister pe care n-am reușit să-l descifrez niciodată la femeia asta.

— Spune-mi, te rog. Credeam că nu ești atrasă de mine, fiindcă în preajma mea nu erai niciodată Prințesa Stângăciilor. Să înțeleg că asta s-a schimbat atunci când ai spus că ai — fac o pauză ca să schițez ghilimele cu degetele în aer — *„eradicat mica maladie"*?

Zâmbește șiret și clatină din cap.

— Nici gând.

— Atunci când? întreb plin de curiozitate.

— Nu mi-a fost niciodată greu să vorbesc cu tine.

Își trece mâinile prin părul meu, privindu-mă cu un aer strengăresc.

— Vrei să știi secretul acelei mici scamatorii?

— Îhî, vreau. Totdeauna m-a cam nedumerit chestia asta.

— Ciulește urechile, fiindcă nu dezvălui oricui cum îmi fac scamatoriile.

— Ascult.

Ridică bărbia.

— *Exersând.*

— Cum adică?

Vocea îi devine blândă și vulnerabilă.

— Am exersat ani de zile. Te-am plăcut dintotdeauna. Când eram mai tineri eram prieteni și întotdeauna ai fost foarte frumos. Nu m-am simțit niciodată stingherită în preajma ta, fiindcă te cunosc de-o viață. Cel mai tare număr de magie pe care l-am făcut vreodată a fost să mă prefac că nu sunt îndrăgostită de tine.

Rumeg această mărturisire și într-un fel, are logică, acum că mă gândesc la toate complimentele pe care mi le-a făcut în ultimele câteva săptămâni. Cu toate astea, tot sunt stupefiat și cumva căzut în admirație.

— Tu vorbeşti serios?

— Nick, totdeauna am fost atrasă de tine, spune ea şi obrajii i se aprind.

Mă umple o nouă explozie de fericire.

— Harper, vreau să faci ceva pentru mine.

— Orice.

— Să nu rupi niciodată vraja aia.

— Promit, spune şi-şi împleteşte degetele cu ale mele.

Mă strânge de mână, apoi adaugă:

— De aceea pentru mine să te sărut şi să fac dragoste cu tine n-au fost niciodată simple leçţii. Pentru mine n-au fost exerciţii, Nick. Pentru mine totul a fost pe bune, întotdeauna.

Pieptul mi se umple de o strălucire caldă şi sunt sigur că sunt cel mai norocos tip din lume, fiindcă fata asta e a mea.

— Şi pentru mine a fost întotdeauna pe bune, spun blând. A fost întotdeauna adevărat.

Se repede să mă sărute iar, apoi îmi zâmbeşte nătâng:

— Deci mă iubeşti de mori, da?

Încep să râd.

— Te iubesc de mor.

— Sunt o fată tare norocoasă.

Suspin mulţumit.

— A fost o după-amiază perfectă. Un singur lucru o poate face şi mai grozavă.

— O prăjitură? întreabă nerăbdătoare.

— Asta şi încă ceva.

Dau cu înţeles din sprâncene.

— Vrei să ne cărăm de-aici?

Îmi strânge degetele.

— O, da, categoric.

O duc la mine acasă şi de cum se închide uşa, ne dezbrăcăm, smulgându-ne hainele de pe noi, prinzându-ne de păr şi poticnindu-ne până în dormitor.

În câteva secunde îmi imobilizează încheieturile şi mă călăreşte tare şi frumos în timp ce soarele coboară spre apus. Preia controlul, îşi roteşte şoldurile, îşi arcuieşte spatele şi buzele i se întredeschid în timp ce continuă să se mişte în sus şi-n jos. Ea dictează ritmul, iar eu îi urmez indiciile, urmărindu-i fiecare fluturare de pleoape, fiecare tresăltare a sânilor. În scurt timp, îşi lasă faţa spre a mea şi-mi şopteşte la ureche:

— Te iubesc şi gata.

— Şi eu te iubesc şi gata, spun şi-o trag mai aproape.

Femeia pe care-o ador se dezlănţuie odată cu mine şi ne dăm drumul împreună, din nou.

Stăm o vreme în pat, vorbind şi mângâindu-ne, până-mi sună telefonul. E Serena, întoarsă acasă de la spital. Puţin mai târziu, trecem pe la ea şi Jared şi le ducem cadourile luate pentru fiul lor. L-au numit Logan. Apoi eu şi Harper mergem la Peace of Cake ca să sărbătorim faptul că suntem un cuplu.

Asta e o întâlnire. În mod sigur e o întâlnire.

Ba nu. E mult mai mult decât atât. E începutul unei noi poveşti cu mine şi Harper în rolurile principale. Povestea acestei extraordinare iubiri a vieţii mele.

Epilog

Câteva luni mai târziu

Se clatină. Se leagănă. Apoi, cu o zgomot răsunător, toate cele zece popice se prăbuşesc. Harper îşi aruncă pumnii în aer, apoi vine ţanţoş spre mine:

— Strike!

Bat palma cu ea, cu toate că mă face terci.

— Spune-o, spune jucăuş, luându-mă de gât cu braţul.

— Mă baţi de-mi sună apa-n cap la bowling de fiecare dată când jucăm, spun eu, repetând adevărul vieţii noastre de cuplu.

Am bătut-o doar o singură dată, la prima noastră revanşă după noaptea în care s-a jucat de-a bibliotecara sexy cu mine. De atunci, mereu m-a distrus şi jur că nu din cauză că sunt total absorbit de fundul ei de fiecare dată când e rândul ei la pistă. Nu, pur şi simplu e foarte bună şi e pe cale să mă facă praf pentru a zecea oară la rând.

— Şi primesc un cadou special, aşa cum ai promis, dacă te bat a zecea oară?

Dau din cap. I-am dat câte-un cadou după fiecare victorie. O nouă baghetă magică. Da, din *aceea*. Un set de desuuri. O fundă de satin pentru păr, care întâmplător poate fi folosită și în alte scopuri.

— Dacă mă învingi, primești un cadou.

— Și va mai trebui vreodată să cedez vreo partidă? întreabă cu ochi sclipitori.

— Niciodată, spun, accentuând fiecare silabă.

Mă sărută scurt.

— Niciodată, niciodată.

Asta pentru că nu mai lucrez pentru Gino. Serialul meu nu e pe Comedy Nation. Nu s-a întâmplat peste noapte, dar, la o săptămână după ce-am respins oferta de la Comedy Nation, am primit alta. Noua gazdă a serialului e rețeaua de televiziune la care lucrează soțul Serenei, RBC.

Nu cred că faptul că i-am ajutat nevasta gravidă să ajungă la spital mi-a asigurat noua slujbă. Nici vorbă. Dar clar nu mi-a stricat când Tyler a trebuit să obțină rapid o întâlnire cu șefii de la o altă rețea. Jared ne-a deschis ușile, iar Tyler a bătut palma, mutând *Aventurile lui Mister Orgasm* la ora zece seara pe RBC, unde rupe la audiență în fiecare săptămână. Interesant e că șeful de la RBC nu umblă cu prostii, nu se joacă cu nervii mei și nu-i pasă dacă-l bat la golf, baseball, bowling sau orice altceva. Singurul lucru de care-i pasă e să le livrez cel mai bun serial posibil, ceea ce fac în fiecare săptămână.

Mă rog, de fapt le livrez două seriale. RBC deține și postul prin cablu LGO, iar LGO găzduiește acum cu mândrie noul serial animat de scurt metraj *Teatrul de marionete indecente prezintă „Nerușinata fată de la Service"*.

E încă devreme, dar telespectatorilor pare să le placă și se vorbește despre transformarea scurt-metrajului într-un serial săptămânal de-o oră. Se pare că nu sunt singurul căruia-i place ca o fată sexy să fie mecanic auto.

Dar cea din brațele mele e doar a mea.

Și vreau să mă asigur că așa rămâne.

De aceea, când se termină partida și câștigă meritat, o las să se bucure câteva secunde de dansul victoriei, până face o piruetă și mă găsește lăsat într-un genunchi în mijlocul sălii de bowling.

Se oprește încremenită și duce mâna la gură.

A existat cândva o vreme când nu eram sigur cum să spun ce simțeam, dar acum vorbele îmi vin cu ușurință și le rostesc din toată inima:

— Harper, sunt nebun după tine și vreau să fii cea cu care împart detergentul și partidele de bowling și înghețata și prăjiturile și mesajele erotice și dușul și dragostea și fericirea și inspirația și toate zilele și nopțile. Vrei să te căsătorești cu mine?

Cade în genunchi și se aruncă în brațele mele, dărâmându-mă pe spate în mijlocul sălii de bowling.

— Da, da, da, da, repetă la nesfârșit, întinsă peste mine și sunt convins că e răspunsul absolut perfect la o cerere în căsătorie.

Când îmi dă drumul și ne ridicăm în capul oaselor, îi pun pe deget un superb inel de platină cu diamant, iar lacrimile îi scaldă obrajii.

— Te iubesc așa de mult, că ți-aș lua și numele de familie, Nick Hammer, spune ștergându-și ochii.

— Te iubesc așa de mult, că nu ți-aș cere niciodată să faci ceva atât de groaznic, Harper Holiday.

Nu-mi pasă dacă-mi poartă numele de familie sau nu, fiindcă am tot ce crezusem cândva că am pierdut. Am fata.

Încă un epilog

Întrebați-mă care sunt cele trei lucruri pe care le ador și răspunsul e așa simplu că, practic, mi se rostogolește singur din gură: s-o sărut pe Harper, să i-o trag lui Harper și s-o iubesc pe Harper.

N-am să vă mint. Ultima e de departe preferata mea, la kilometri distanță de următoarea. Nu e doar sora mai mică a celui mai bun prieten al meu. Nu e doar cea mai mișto persoană pe care-o cunosc și nu e doar sursa de inspirație pentru cel mai nou serial al meu.

E soția mea și s-o iubesc e cea mai grozavă chestie din lume.

Harper a început prin a fi femeia care mi-a stârnit dorința într-o zi în Central Park, când i-am făcut o farsă fratelui ei, apoi a devenit prietena mea, ucenica mea într-ale relațiilor cu sexul opus și apoi eleva mea. Dar adevărul e că am învățat la fel de multe de la ea pe cât a învățat și ea de la mine, dacă nu chiar mai multe. Am învățat că a iubi din toată inima e de o mie de ori mai bine decât să faci colecție de orgasme.

Să nu mă-nțelegeți greșit: încă mai sunt supereroul plăcerii, dar misiunea mea e acuma una singură: *ea*. Am de gând să-i explorez

frumosul trup tot restul zilelor noastre, fiindcă nu e nimic mai grozav pe lume decât să fii obsedat să faci o singură femeie să se simtă extraordinar. Dar cel mai minunat lucru dintre toate e să-i dăruieşti femeii iubite totul — în pat şi în afara lui, iar eu fac asta pentru Harper în fiecare zi.

Mecanicul meu nerușinat. Frumusețea mea cu pelerină de vrăjitor. Nevasta mea expertă în mânuirea baghetei magice, iubitoare de ciorapi cu portjartier, minifundițe și prăjituri.

A! Și în caz că vă întrebați, acum avem câine. Am adoptat un amestec de Chihuahua și Min Pin, care râde la toate glumele noastre și pe care l-am botezat Uber.

Am senzația că va fi doar primul dintr-o lungă serie de ființe micuțe din preajma noastră.

Acuma, s-ar putea să vă întrebați dacă Harper mi-a luat numele de familie. Într-un fel, da.

Ea e singura și unica doamnă Orgasm.

SFÂRŞIT